

Đào Sắc Hãm Tỉnh

Contents

Đào Sắc Hãm Tỉnh	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	7
3. Chương 3	15
4. Chương 4	22
5. Chương 5	28
6. Chương 6	31
7. Chương 7	39
8. Chương 8	48

Đào Sắc Hãm Tỉnh

Giới thiệu

Thể loại : huyền huyễn, thâm tình tuyệt mỹ công, đầu gối diêm vương cường thụ, pink, có chút ngược

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dao-sac-ham-tinh>

1. Chương 1

Editor: Lệ Cung Chủ

P/s: chữ màu cam là của tác giả, màu xám là lời của người edit hoặc giải thích nghĩa

Ven hồ Thiên Giới Kính.

Gió nhẹ chậm chậm lay động mặt hồ, tạo nên tầng tầng sóng nước, cá kim lân ở đáy hồ bơi lượn, vẩy vàng dưới ánh sáng phản chiếu, khiến cho toàn bộ hồ giống được rắc một tầng lá vàng.

Thế gian dưới tàng cây, một mỹ nam tử thon thả đang nằm, nam tử da thịt trắng hơn tuyết ba phần, môi đỏ mọng như đào, ngũ quan thanh tú làm cho người ta khen không dứt miệng, một đầu tóc dài màu xanh ngọc phi tán trên mặt đất, cùng cỏ xanh non non đan vào thành một mảnh.

Bích hồ, cây xanh, cỏ biếc, tiểu mỹ nhân, mỹ ảnh như thế, mỹ đến nỗi làm lòng người sờ sợ, mỹ đến nỗi làm người quên hết tất cả.

Lúc này ven hồ tĩnh lặng, vang lên tiếng vó ngựa, bị tiếng ngựa hí đánh thức, tiểu mỹ nhân xoay người đứng lên, lần theo tiếng vọng lại, chỉ thấy một con thiên mã màu đen hướng bên này bay tới, chiến tướng ngồi trên ngựa một thân chiến giáp màu đen, từ phổi kiếm bên hông của hắn, tiểu mỹ nhân dễ dàng đoán được thân phận kẻ kia.

Lúc thiên mã đáp xuống mặt đất bằng phẳng, nam tử xoay người xuống ngựa, dẫn ngựa tới ven hồ uống nước.

Tiểu mỹ nhân vẫn ngồi ở tại chỗ vừa lúc có một cây tùng thấp che, cho nên nam nhân không nhìn thấy mỹ nhân ở bên kia hồ, nhưng mỹ nhân lại đem nhất cử nhất động của nam tử thu hết vào đáy mắt.

Khởi điểm hết thấy đều thực tĩnh lặng, nhưng một lát qua đi, không trung bay tới một đám thiên mã hoang dã, dã thiên mã cũng ngừng ven hồ uống nước, sự tình cứ như vậy đã xảy ra.

Thiên mã của nam tử bị một con ngựa cái trong dã thiên mã hấp dẫn, thế nên gấp sắc quên chúa, ngửa mặt lên trời hí dài, móng trước nhẹ nhàng hướng con ngựa cái thể hiện, không biết chủ nhân của nó đang ngồi chồm hổm ven hồ uống nước, móng của nam tử thật bất hạnh bị một cái đá tàn nhẫn.

Nam tử không hề phòng bị kêu thảm một tiếng, ở giữa không trung vẽ ra một đạo đường cong duyên dáng.

Thành thịch

Quay cuồng hai vòng rưỡi về phía trước, ôm đầu gối, rơi xuống nước. (giống như vận động viên =))

Ào ào

Bọt nước văng khắp nơi, nhiễu loạn sự yên lặng của một hồ xuân thủy.

Giấy lát sau nam tử kia mới từ đáy hồ ngoi lên, trên đầu còn dính hai con cá vàng giấy đành dạch.

“Bạo Hỏa!!!!!!” Rống giận rung trời.

Nam tử bước đi từng bước khó khăn từ giữa hồ trở lại bên hồ, đối với ái mã cuồng thét không ngừng: “Người chỉ là một con súc sinh không lương tâm, cũng không tưởng nhớ, bình thường ai trông nom người ăn uống, kéo người đi ngủ, nếu không có ta, người có thể trở thành mã cao mã đại như vậy sao? Người... Người thể nhưng vì một con ngựa cái, bán rẻ chủ tử của người, xem ta hôm nay có đánh bẹp người không.” Nói xong, rút phổi kiếm bên hông ra, đuổi theo hắc mã quát đánh.

Thiên mã cũng là con vật có linh tính, đương nhiên sẽ không ngây ngốc đứng cho người đánh, vì thế một hồi cuộc chiến nhân mã truy đuổi như vậy triển khai.

“Xem chiêu!” Nam tử nhảy vọt lên, nhắm ngay đầu con ngựa cho nó một cú.

Quả nhiên thiên mã này cũng là nghiêm chỉnh huấn luyện, chỉ thấy nó nhanh chóng quay đầu lại, đá về phía sau một cái.

“A ô

~~ ”

“Thành thịch

~ ”

Lại một tiếng kêu thảm thiết, nam tử lần thứ hai rơi xuống nước.

Nam tử vừa giống quỷ ngâm nước vừa giống thần lặn từ trong nước bò vào bờ, thở hồng hộc nói “Người... Người... Đứng lại cho ta... Đứng lại...”

“Ô tê

~~” Thiên mã ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng hí dài thẳng lợi.

Nam tử tức giận đến mức thối râu tròng mắt, thiếu chút nữa nộ khí bùng nổ.

Vốn định tiếp tục đuổi theo đánh, nhưng vừa thấy canh giờ sắp muộn, vì thế nam tử oán hận dắt ngựa, nói “Tạm thời tha cho ngươi, trở về rồi tính sổ tiếp với ngươi!”

Vì thế cả người ẩm ướt vất vả trở mình lên lưng ngựa, giục ngựa rời đi.

Đợi nam tử đi rồi.

“Oa ha ha

~~ oa ha ha

~ ”

Sau cây tùng thấp truyền đến một trận tiếng cười phá lên.

Tiểu mỹ nhân không hề quan tâm hình tượng ôm bụng, cười sát đất.

Hảo, hảo, người này thật đáng yêu a

Oa ha ha

~~Không thể tưởng được Diêm Vương mới nhậm chức đúng là người đáng yêu như thế, ân... Biết được chuyện này thật hảo vui a, ha ha.....

Thiên giới thần điện – Thiên Cung điện.

“Này, này, đây là...” Trên đại điện, thượng đế (thỉnh mọi người tưởng tượng một người nào đó trên cây thánh giá!) giật mình nhìn tân Diêm Vương U Hỏa toàn nước ẩm ướt chặt vật “Ách... Diêm Vương ngài đây là...”

“Đừng nói nữa!” U Hỏa phát tay, vẻ mặt ảo não, hẳn mới không muốn để cho người khác biết cái chuyện đáng mất mặt này!: “Có chuyện thì mau nói, có rắc thì mau phóng, thời gian của lão tử ngươi cũng không phải là ở trong này tiêu phí với ngươi!” Hồn trưởng chết tiệt, hẳn đường đường đứng đầu linh giới, vì cái gì phải tới nơi này nghe lão đầu tử này thuyết giáo! (BACK: đừng trách ta, quy củ không phải ta định)

Linh giới là một giới đặc biệt nhất trong ngũ giới, bởi vì nó chương quản thao túng sinh tử luân hồi, cho nên mỗi khi linh giới đổi tân chúa, tân chúa nhất định phải thăm viếng ma, thiên, minh tam giới, tựa như hiện tại báo cáo công tác! Bất quá có điểm khác biệt, đó chính là linh giới cũng không phải là đệ nhất giới, mà cùng với ngũ giới tề giá ngang nhau, thăm viếng này cũng chỉ mang tính chất giống như là lộ mặt một chút, thông báo bọn họ linh giới đổi chủ, muốn chết thì đi tìm hắn, như vậy mà thôi!

Xem ra tân chúa linh giới này tính tình hình như cực kỳ nóng nảy, thượng đế cẩn thận nói: “Thật là có làm phiền Diêm Vương ngài chạy qua đây một chuyến, có muốn lưu lại cùng chúng ta dung bữa tối hay không.”

“Không cần đâu.” Đáng giận! Toàn thân ẩm ướt chặt vật cho dù ăn thịt rồng cũng không chút ý vị!

Có hảo ý bị người giẫm đạp như vậy, thượng đế bỗng nhiên trên mặt không ánh sáng, không khí nhất thời trở nên hảo xấu hổ.

Lúc này, từ ngoài cửa kích động tiến lên một mỹ nhân xinh đẹp, mỹ nhân hé ra lệ nhan mỹ đến nỗi làm người thở dài, cặp mắt to đen bóng đặc biệt hữu thần, chỉ xoay thân bình thường, cũng thật là động lòng người.

Mỹ nhân kia vây xoay quanh U Hỏa, sau khi vòng vo vòng thứ N, lời nói bạo xuất kinh người: “Nguyên lai tân chủ nhân của linh giới là con gà rơi vào nước sôi a!”

Lời này vừa ra, trên đại điện mọi người đều che miệng cười trộm, mà ngay cả thượng đế cũng nhin không được.

Nhưng ngại về tình cảm thể diện, không thể công khai ngang nhiên cười to, trộm quay đầu lại...

Oa ha ha ha ha ha ha..... Không thể cười! Không thể cười! Nhưng... con gà rơi vào nước sôi... Ha ha ha ha...

Con gà rơi vào nước sôi? Tiểu tử đáng chết này, dám nói chuyện với hần như vậy, xem hần có xé nát cái miệng của nó ra không ” Tiểu tử thôi, người ai nha người, dám nói với ta như vậy!”

“Hừ!” Tiểu mỹ nhân mặt nhẵn mũi hừ nhẹ nói: “Ai là tiểu tử thôi, Tử Tinh là hương thơm đấy!”

Tử Tinh, thiên giới thẩm lí và phán quyết thiên Tử Tinh, còn là một Tiểu Bạch Si thiếu cơ bắp!! (tiểu tử a, xem ra ngu ngốc của người là có tiếng!)

“Tử tinh, không được vô lễ.” Nói ngăn lại chính là lam phát (tóc xanh) nam tử vẫn lẳng lặng đứng ở bên trái thượng đế, hần là thiên giới võ Tường Thiên Lam Lưu, mà nữ tử tóc vàng còn lại đứng ở bên phải thượng đế là thiên giới điều tra thiên Kim Ly.

Thiên giới tứ thủ thiên đã đến ba người, còn có một người đâu, như thế nào không thấy được??

“A... Ta nói a...” Thượng đế rốt cục cười đủ mở miệng nói: “Diêm Vương ngài toàn thân đều ướt, không bằng đổi bộ quần áo rồi trở về!”

U Hỏa nhìn xem không biết trang phục dính nước của mình nặng mấy cân.

Y

~~ cảm giác quần áo dán vào trên da thịt thật là khó chịu, cũng tốt, đổi bộ quần áo rồi đi.

“Làm phiền dẫn đường!”

Thượng đế gọi Kim Ly qua, mệnh nàng dẫn U Hỏa đi xuống đổi trang phục.

Kim Ly dẫn U Hỏa đi vào một cái phòng, trong phòng có một đục trì (bể tắm) rộng mở, trên một cái ghế tao nhã bên cạnh đục trì đã chuẩn bị xong một bộ y trang hoàn toàn mới.

“Ngài cứ từ từ mà dùng, ta cáo từ trước!” Sau mục đích dẫn U Hỏa đến, Kim Ly liền xoay người ly khai.

Nhiệt khí ẩm trong thủy trì bốc lên vô cùng hấp dẫn U Hỏa.

Ngâm mình trong suối nước nóng ẩm áp, nhất định thực thoải mái.

Cởi bỏ y phục ẩm ướt, U Hỏa đi vào trong đục trì.

Hô

~~Cảm giác nước ấm lạnh vừa phải thấm ngấm vào da thịt, thoải mái đến nỗi làm cho hần nhện không được thở dài.

Đan tay vốc lên một vũng nước ấm, tẩy rửa khuôn mặt tuần tú.

A

thật thoải mái

~U Hỏa cứ tựa vào bờ đục trì, nhắm mắt dưỡng thần.

Ở trong nước ấm không tự kìm hãm được thả lỏng đối với cảnh giới quanh mình, ngay cả có người vào cũng không biết.

Rầm

~~Tiếng nước?

U Hỏa nghi hoặc mở mắt ra, xuyên qua hơi nước trông thấy một mặt thân ảnh mơ hồ, đang chậm rãi lặn vào trong đục trì.

Là ai?”

Đối phương không trả lời, cúi người một cái, lặn vào đáy nước.

... ..

Như thế nào còn không ngoi lên???

Đối phương lặn vào trong nước đã một hồi lâu, còn chưa ngoi lên! U Hỏa có điểm thay y lo lắng, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện.

Đang lúc hần nghĩ muốn tiến lên để xem ra sao, một bàn tay từ dưới nước bắt được chân của hần.

U Hỏa trong lòng cả kinh, đại thủ (thủ = tay) dò xét vào trong nước lục lọi, một hồi phiền phức, đại thủ bắt được một cánh tay mảnh khảnh, dùng sức lôi kéo hướng trên mặt nước...

Xôn xao

~~U Hỏa nhất thời mắt choáng váng.

Thiên a, hần chưa từng thấy qua một người đẹp giống như vậy, bích nhân lục phát (mắt xanh ngọc, tóc xanh lá =.), môi đỏ mọng da ngọc, toàn thân tràn ngập mỹ lực bất khả tư nghị (kỳ diệu, không thể tưởng tượng nổi).

Tiểu mỹ nhân đưa ngọc thủ lên chải tóc, vuốt tóc ả ướt dính sát hai má ra phía sau, hé ra khuôn mặt tinh mỹ không tì vết không hề che đậy hiện ra ở trước mắt.

“Có thể buông tay không?”

A a, thanh âm hảo dễ nghe, tựa như thấm nhuần xuân phong nhẹ lướt qua.

Thấy đại thủ nắm chặt ngọc thủ không buông, đôi mi thanh tú của tiểu mỹ nhân nhẹ nhếch lên “Ta mỹ không?”

“A!” Đến tận đây U Hỏa mới phát giác chính mình thất thố, vội vàng buông ra cánh tay bắt được của đối phương ra.

Tay y hảo mảnh, thân mình cũng thế, so với thân hình cường tráng của hần, thân hình như vậy càng lộ vẻ nhu nhược, tựa như mở cánh tay ra, có thể đưa cả người y nhu nhập trong lòng.

A

~ hần đang suy nghĩ gì a! Đối một người chỉ mới quen biết, lại còn là một nam tử nghĩ muốn loại chuyện loạn thất bát tao này, chết tiệt, chẳng lẽ là lâu quá không chạm vào nữ nhân, dục cầu bất mãn, không được, đợi quay về sẽ đi tìm mấy người phụ nhân hảo hảo phát tiết một chút.

Mỹ nhân lặn người xuống, bơi tới bờ trì, hai tay chống vách trì, động thân nhảy ra mặt nước.

Thân thể xinh đẹp hoàn toàn bại lộ ở trong không khí, đường cong lưng duyên dáng, so với nữ tử còn muốn phiến tình hơn!

U Hỏa nhìn xem mãnh liệt nuốt nước miếng.

Ngọc thủ cầm xiêm y trên mặt đất lên, bắt đầu mặc, chỉ chốc lát sau, mỹ thể kia liền bị một thúy sắc (màu xanh ngọc) trường bào che khuất.

Ách

hảo đáng tiếc

Thay đồ xong, mỹ nhân định mở cửa rời đi.

U Hỏa nóng lòng gọi y: “Từ từ, ngươi tên là gì?”

Mỹ nhân nghiêng xoay người, nhe răng khê cười nói: “Đợi gặp!”

Ngóai đầu nhìn lại cười, trăm mị tình sinh sôi!

Trừ câu này ra U Hỏa không thể nghĩ được từ khác để hình dung nụ cười trước mắt mỹ đến nỗi đoạt nhân tâm phách này.

Đợi hẩn từ trong kinh ngạc vì vẻ đẹp của đối phương bình tĩnh, mới phát giác mỹ người sớm đã không thấy tung tích.

Đợi gặp??? Kỳ quái???

Sau khi tắm rửa thay đổi quần áo xong, U Hỏa quay về Thiên Cung điện.

Người ta cho người mượn nơi tắm rửa thay quần áo, về tình về lễ đều nên nói tiếng cảm ơn, U Hỏa tuy rằng tính tình có chút nóng nảy, nhưng lễ nghi cơ bản này vẫn là hiểu biết.

Trên đại điện, so với vừa mới này có thêm một người.

A!! Đây không phải là mỹ nhân hẩn gặp ở phòng tắm sao?

Chỉ thấy y khoanh tay đứng phía sau thượng đế.

Có thể đứng ở bên cạnh thượng đế, có thể thấy được thân phận bất phàm.

“Diêm Vương, đổi quần áo được không?”

“Làm phiền.” Ở ngoài mặt là nói với thiên đế, kỳ thật là nhìn mỹ nhân phía sau thiên đế.

Thượng đế cười ha ha nói: “Việc rất nhỏ, không đáng để Diêm Vương nói đến. Phỉ Thúy, người sẽ hộ tống Diêm Vương đi.”

“Vâng.” Mỹ nhân tất cung tất kính trả lời.

Phỉ Thúy? Y là Phỉ Thúy! Xưa nay được xưng là đệ nhất mỹ nhân thiên giới, một trong tứ thủ thiên, trí tuệ thiên Phỉ Thúy.

Người tinh tế ôn nhu như thế lại là trí tuệ thiên vị trí cao nhất thiên giới, khó có thể tin, nghĩ đến U Hỏa hẩn duyệt vô số người nhưng lại cũng có lúc nhìn nhầm, nhận không được đối vị mỹ nhân này trộm nhìn nhiều lần.

Cảm giác bị hẩn nhìn dò xét, Phỉ Thúy quay về phía hẩn cười nhạt một cái mê đảo chúng sinh “Diêm Vương, thỉnh!” Ngọc thủ nhỏ và dài, ngắn ở phía trước, làm ra tư thế nhường đường.

Động tác tao nhã này, làm cho U Hỏa thiếu chút nữa bị phong sắc nhẹ nhàng của y mê đảo.

Nhưng... Hẩn lại là một mỹ nam tử, thật không cam tâm, đẹp như vậy tự nhiên lại là nam! Ai

Ra khỏi Thiên Cung điện, Phỉ Thúy sai người dắt ngựa cưỡi tới cho U Hỏa.

U Hỏa dắt ái mã qua, định trở người nhảy lên thân ngựa.

Một trận mùi hương xông vào mũi, làm hẩn không khỏi vui vẻ thoải mái, nơi lỗ tai nóng lên, tiếng nói nhỏ nhẹ tựa như rót vào trong tai...

“Lần sau trước khi uống nước, xem trước một chút bốn phía có con ngựa cái nào hay không!”

A!!!! Y nhìn thấy!!

U Hỏa cực khác, mắt trợn miêng khô nhìn đối phương.

Phỉ Thúy mỉm cười, hạ thấp người rồi thi lễ, tao nhã xoay người rồi đi!!

Để lại một mình U Hỏa ở tại chỗ ngẩn người!!!!

2. Chương 2

Editor: Lê Cung Chủ

Cởi ra một thân hắc phục (quần áo đen), U Hỏa một mình quay về trên giường.

Một mình quá a!!!! Hôm nay lại có vài u hồn ở trên đường Hoàng Tuyền lạc đường, hại hắn từng bước từng bước đi tìm trở về, lẽ ra chuyện này giao cho hạ thủ lo liệu thì tốt rồi, nhưng ai bảo hiện giờ thời thế loạn lạc, cô hồn dã quỷ nhiều không kể hết, thủ hạ của hắn toàn bộ phái ra đi thu hồn, tiểu đệ thối lại không biết chạy tới chỗ nào tiêu dao, khiến cho hắn tự mình động thủ, một chết người

~Vừa nằm xuống, toàn bộ một mình đảo núi lấp biển dường như ào ạt kéo tới, cuộn cuộn ở trong đại não, đột nhiên hiện lên một bóng dáng diễm lệ thanh tú.

Như thế nào lại nghĩ tới y chứ? Thật là, hắn là kẻ bất cá háo sắc, nhưng không đến mức ‘đói lòng sung chất cũng ăn’ mà biến thành như vậy, đó chính là nam nhân nha! Đừng suy nghĩ miên man, ngủ đi, sáng mai còn có một đồng lớn công việc chờ hắn xử lý.

“Sớm a!”

“Người, người, người tại sao lại ở chỗ này?”

U Hỏa kinh ngạc không hiểu, buổi sáng vừa mới thức dậy, vừa lên Diêm La điện liền nhìn thấy trí tuệ thiên Phỉ Thúy tứ bình bát ổn công khai ngang nhiên chiếm lấy ngai vàng của hắn.

Ngón tay ngọc ở trên tay vịn của ngai vàng nhịp tấu nhẹ nhàng, trên gương mặt vô cùng xinh đẹp kia là một nụ cười thanh nhàn, cùng biểu hiện phát cấu của U Hỏa rõ ràng đối lập.

“Trong Bích Thiên hồ vạn thể kim liên (liên = hoa sen) hôm nay nở rộ, ta đến mời người cùng tới đó xem.”

Ngắm sen? Mời ta?? Ta với người không phải quá quen biết nha!!

Nói đúng ra chỉ có duyên gặp mặt một lần.

U Hỏa nghi hoặc nhìn y, đoán không ra ý định của y muốn làm cái gì.

Cho dù y rất mỹ, cười đến mê người, U Hỏa cũng chưa quên mỹ nam tử mảnh khảnh trước mắt này chính là thiên giới trí tuệ thiên Phỉ Thúy, nếu có thể được xưng là trí tuệ thiên, thông minh tài trí tất nhiên là không phải nói chơi, đối loại người này U Hỏa rất không nên đụng vào.

“Ta nói trí tuệ thiên Phỉ Thúy...”

“Hừ

” Ngón tay nhỏ để ở đôi môi U Hỏa, ngăn hắn chưa nói ra lời.

“Gọi ta Thúy, ta cho phép người gọi ta như vậy.”

Cho phép? Thúy?? Là cái quỷ gì???

U Hỏa đang muốn phản bác, nhưng đối diện cặp bích mâu (con người màu xanh) sâu thẳm kia, bích mâu bình tĩnh vô sóng, tựa như chìm đắm trong vòng xoáy bích sắc, thần trí rất cuộc bị hút vào.

“Thúy!” Kháng nghị kia chưa nói ra đã chuyển biến thành lời gọi thân mật. (thôi tiêu đời bé Hỏa =)))

Thiên a, hắn đang làm gì đó a!!! Thế nhưng kêu một nam tử chỉ mới gặp mặt lần thứ hai thân mật như vậy, chết tiệt!!!

Ấm áp nhẹ nhàng bao phủ lấy đại thủ của hắn.

Đại thủ bị ngọc thủ mềm mại như tuyết nắm chặt kéo đi, trên gương mặt ngọc tinh mỹ lộ ra một nụ cười yếu ớt ôn nhu hài lòng.

Toàn bộ bắt mãi, vì một nụ cười tan thành mây khói!

“Chúng ta đi thôi.”

U Hỏa kinh ngạc vì chính mình thế nhưng lại không có biện pháp chống cự nụ cười như vậy, tùy ý để người kia ôn nhu nắm tay của mình, đi theo phía sau nam tử mảnh khảnh.

Ven hồ Bích Thiên.

Vạn thể kim liên kim quang nở rộ, rực rỡ chói mắt, đẹp không sao tả xiết.

Phỉ Thúy dắt U Hỏa đến ven hồ ngồi xuống.

“Uy! Người rút cuộc dẫn ta tới nơi này để làm chi?” Hắn còn có một đồng lớn công vụ chờ hắn xử lý, không rảnh bởi kẻ nhân hạ này ngồi ngẩn ngơ ở đây.

Phỉ Thúy không đáp, mỉm cười nhìn hắn, vươn ngọc thủ, một tiểu bướm bướm màu vàng đậu ở trong ngọc thủ.

“Biết không? Đây là kim liên trùng, vạn thể kim liên một vạn năm mới nở hoa một lần, mà kim liên trùng vừa vạn tuổi thọ cũng một vạn năm, trước khi vạn thể kim liên nở hoa, chúng nó đều ở đáy hồ ngủ say trong bùn sâu, cùng đợi, chờ đợi thời kì nở hoa một vạn năm một lần, lúc kim liên hoa héo tàn, tuổi thọ của chúng nó cũng đồng thời kết thúc, chúng nó cả đời tựa như vì chờ đợi thời kì ra hoa duy nhất một lần này, cho dù ngày rực rỡ chỉ chiếm sinh mệnh dài đằng đẳng của chúng nó một phần trăm vạn, chúng nó vẫn không oán không hối hận.”

“Người bảo ta đi ra đây, chính là muốn nói với ta loại tiểu trùng thê thảm này khi còn sống sao?” U Hỏa khẩu khí rõ ràng không vui!

“Không! Tuy rằng ngày chúng nó dưới ánh mặt trời rất ngắn ngủi, nhưng chúng nó cũng không thê thảm, ngược lại chúng nó còn rất hạnh phúc, so với vĩnh viễn ngủ say ở đáy hồ hắc ám, quang huy ngắn ngủi càng khiến cho người ta hướng tới!”

Này, đây là cái chuyện vô nghĩa gì vậy! U Hỏa không có hứng thú biết trùng khi còn sống “Người rút cuộc muốn nói cái gì?”

Ngọc thủ nâng lên đại thủ của U Hỏa, tay kia thì đặt trước ngực, nắm chặt, nhẹ đặt đại thủ tại tâm: “Ta đem lòng ta giao cho người!”

Đùa cái gì vậy!

U Hỏa cố gắng nhẫn nại, đại thủ mạnh mẽ thu nắm thành quyền.

Hắn chịu không nổi, để cho hắn hung hăng đánh kẻ điên này một cái đi, bằng không hắn sẽ sụp đổ mất.

“Không cần dùng sức như vậy!”

“A?”

“Nắm trái tim vỡ nát của ta như vậy, cũng sẽ cắt thương tay của người.” Mở đại thủ ra, chậm rãi cúi đầu xuống, môi đỏ mọng ở trên lòng bàn tay lửa nóng nhẹ nhàng hôn.

A!!

U Hỏa khẩn cấp rút tay của mình về, cộng thêm lùi lại mấy bước, “Người, người, người...” Ngón tay cứng còng phát run chỉ vào Phỉ Thúy.

Phỉ Thúy mỉm cười ở bên cạnh U Hỏa ngồi xuống, ngọc thủ nhẹ nhàng cầm tay cứng còng phát run của hắn, trấn nhẹ tựa vào ngực U Hỏa, ôn nhu nói: “Ngắm sen đi!”

Lạc tháp

~ (lộp cộp lộc cộc)

U Hỏa toàn thân cứng ngắc, trạng thái hóa đá!

Lúc tận chân trời một tia sáng cuối cùng lơ mờ biến mất, trong hồ kim quang dần dần mờ nhạt, đóa hoa màu vàng mất đi kim quang rực rỡ, chậm rãi rụng xuống mặt hồ, kim liên trùng màu vàng giống như mưa sao ào ạt rơi xuống, bay xuống cùng đóa hoa đang bị nước hồ xanh biếc bao phủ!!

Màn đêm buông xuống U Hỏa về đến nhà, liền tắm rửa sạch sẽ ba lần, thiếu chút nữa tẩy đi một tầng da, buổi tối nằm ở trên giường lăn qua lăn lại khó ngủ, thật vất vả đến gần sáng ngày sau mới ngủ được, lại gặp ác mộng, nội dung là cái gì hắn đã quên, chỉ nhớ rõ đó là một ác mộng phi thường phi thường đáng sợ!

Ngày hôm sau, khi hắn cố vác đại não choáng váng nặng nề tiến đến Diêm La điện, cái tên đầu sỏ hại hắn trắng đêm chưa ngủ vẫn như cũ mang theo mỉm cười dịu dàng ngồi ở trên ngai vàng của hắn chờ hắn.

Chết tiệt, là ai thả con cẩu diên này vào, lũ thủ vệ chết tiệt muốn bị cắt chức a! Lát nữa, ta sẽ thay đổi toàn bộ đám ăn không ngồi rồi các người!!

“Người lại đến đây để làm chi!”

“Ta muốn mời người cùng đi Băng Tuyết sơn xem tuyết thủy tinh.”

Lại đi???

U Hỏa sợ tới mức rút lui ba bước, làm ra tư thế phòng vệ “Muốn đi, tự người đi, ta không đi!”

Cự tuyệt của hắn vẫn chưa làm cho Phỉ Thúy lùi bước, y chính là dùng một loại ánh mắt phi thường ôn nhu nhìn hắn, mang trên mặt mỉm cười bao dung.”Có thể chứ?”

“Có thể.”

A

~ hắn lại gặp trở ngại, hắn rốt cuộc đang nói cái gì a!!!! (cứ thấy mỹ nam cười là em nó lại ngu ra:3, *tội nghiệp, tội nghiệp*)

Vì cái gì vừa nhìn thấy nụ cười của y, mà ngay cả một câu cự tuyệt hắn cũng nói không nên lời.

Ngày đó, theo thủ vệ của Diêm La điện nói, diêm chúa cùng trí tuệ thiên đang du ngoạn, tới mặt trời lặn mới trở về.

Từ đó về sau, Phỉ Thúy thành khách quen của Diêm La điện, cứ hai ba ngày liền chạy đến tìm U Hỏa du ngoạn, mới đầu U Hỏa còn có thể thử cự tuyệt, nhưng mỗi lần chỉ cần Phỉ Thúy bày ra nụ cười khuyên đảo chúng sinh, U Hỏa sẽ giống như con chó nhỏ, ngoan ngoãn bị y nắm mũi dẫn đi, hiện giờ, U Hỏa đã thành một con gia khuyển nghe lời, chỉ cần nhìn thấy Phỉ Thúy ngồi trên ngai vàng, ngay cả hỏi cũng không cần, liền tự động tự phát đi theo phía sau y.

Một năm, hai năm, mười năm, trăm năm cứ vậy mà trôi qua, hai người vẫn duy trì loại quan hệ ám muội không rõ này.

Số lần Phỉ Thúy tìm đến U Hỏa rất thường xuyên, ngay cả thủ vệ của Diêm La điện cũng nhanh chóng xem y trở thành người chủ tử thứ hai.

Thói quen là một loại thứ gì đó thực đáng sợ, một khi dưỡng thành thói quen, chỉ sợ cả đời đều không đổi được.

Lúc Phỉ Thúy thường xuyên tới, U Hỏa cảm thấy y thực phiền, nhưng một khi y không tới, hắn lại bắt đầu nóng ruột nóng gan.

Ai

~~Thở dài lần thứ N.

U Hỏa không tâm trạng ngồi phịch ở trên bàn án, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn cửa, chờ mong một thân ảnh quen thuộc xuất hiện!

Lại không có tới, ai

~~Một tháng, trước kia chưa bao giờ có loại sự tình này, Phỉ Thúy cơ hồ ngày nào cũng đến chỗ của hần trò chuyện thể nhưng đã một tháng nay không có tới, thật sự là khác thường.

Ban đêm, lúc U Hỏa đang định lên giường ngủ, ngoài cửa truyền đến tiếng gõ.

“Ai a? Muốn chết hay không mà lại chọn đúng lúc nhân gia định đi ngủ đến thăm, mẫu thân ngươi không dạy ngươi quấy nhiễu thanh mộng của người khác so với giết người còn kinh khủng hơn a!” Vừa lảm nhảm lảm bầm, vừa phủ thêm áo khoác, U Hỏa đành đứng dậy mở cửa.

Là người!”

Ngoài cửa là nhan sắc diễm lệ nhiều ngày không thấy.

Y xinh đẹp tựa như một vật phát quang, chiếu sáng đêm tối, vẻ đẹp lay động nhân tâm kia được bóng đêm phù họa, càng thêm một phần kiều mị.

“Có thể đi ra không?”

“Bây giờ?”

“Ân! Ta muốn mời người đi ngắm đêm!” Vẫn là nụ cười ôn nhu như trước.

Ngắm đêm? Tối đen như mực có cái gì đẹp mà ngắm.

Đúng, U Hỏa từ những gì trải qua trong quá khứ đã có kinh nghiệm, biết mình không thể cự tuyệt yêu cầu của y, cũng không cố sức tổn hơi cự tuyệt thêm nữa, trực tiếp đáp ứng: “Hảo, đi thôi.”

“Đưa tay người cho ta.”

U Hỏa ngoan ngoãn đưa tay giao cho y, thậm chí không hỏi lý do.

“Nhắm mắt lại.”

U Hỏa vẫn như cũ nhắm hai mắt lại, chỉ cảm thấy bên tai một trận tiếng gió vù vù rung động, trong chốc lát, tiếng gió ngừng lại, liền nghe Phỉ Thúy ôn nhu nói: “Có thể mở mắt ra.”

U Hỏa mở mắt ra, hướng bốn phía vừa thấy, “Đây không phải là..”

Ven hồ Thiên Giới Kính.

Thế nhưng có thể từ linh giới trong nháy mắt chuyển dời đến thiên giới, linh lực cao đến mức làm người ta cứng lưỡi!

“Vì cái gì dẫn ta tới nơi này?”

“Nơi này là nơi chúng ta gặp nhau lần đầu tiên.”

“A?” Gặp nhau lần đầu tiên? Không phải đâu, hần nhớ rõ bọn họ lần đầu tiên gặp mặt phải là ở Thiên Cung điện của thiên giới.

“Đêm thật tĩnh lặng!”

“A?” Bất ngờ đổi chuyện, làm cho não U Hỏa đột nhiên cứng đờ.

Ngọc thủ chậm rãi tháo xuống dây gấm buộc tóc, tóc dài thướt tha bay như thác nước đổ xuống, ở trong sương mù bóng đêm, càng làm nét đẹp của y thêm gợi cảm.

Gợi cảm? Thiên của ta a, ta đang suy nghĩ gì a!!!

U Hỏa nghĩ muốn đánh cho mình một quyền.

Lặp lại lần nữa! Y là nam! Nam! U Hỏa người đừng bị bề ngoài xinh đẹp của y mê loạn đầu óc, mà quên đi giới tính của y vốn là nam nhân!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

U Hỏa đang lúc suy nghĩ giao chiến, đột nhiên nghe được một trận thanh âm thoát y mà lạnh rung.

Vừa nhắc đầu, liền thấy được một màn cảnh tượng đủ để dọa hấn đến khiếp đảm.

Hàn quang lạnh tịch tịch ửng lên trên bích hồ, hàn quang như thoi đưa, bích sóng dập dờn; ven hồ, một thân thể bạch ngọc mềm mại, mộc quang sóng cuộn, yêu mỹ động lòng người.

“Người đang làm đấy? Nghĩ muốn bơi lội sao?”

Gót chân ngọc nhẹ bước, đạp cỏ đến gần.

U Hỏa ngây ngốc đứng ở tại chỗ, cho đến...

Ngọc thủ hơi lạnh tựa như xà bò lên gáy của hấn.

“Uy, ta nói người, muốn... Ân...”

Mây đen che đi một tia hàn quang cuối cùng, gió lạnh đưa tới mùi thơm ngát sâu kín.

U Hỏa lạc mất phương hướng rơi vào trong lưới tình hương thơm nhàn nhạt cùng đôi môi đỏ mọng ôn nhuễn đan xen.

Ngôi sao nghịch ngợm, bích hồ vô ngữ, cây xanh vui cười, chứng kiến một nụ hôn thê ước này.....

Không đúng!!

Trong nụ hôn sâu U Hỏa gần gượng lấy lại tinh thần, dùng sức đẩy ngọc thể nương tựa ở trên người hấn ra.

“Người, người điên rồi!” Liều mạng lấy tay chà lau môi.

Thiên a! Hấn thế nhưng lại, thế nhưng lại cùng một nam nhân hôn môi, ngấm lại cảnh tượng này ghê tởm chết mất.

Phỉ Thúy mỉm cười, ngọc thủ nhẹ vung lên.

Có vài dây mây dài màu xanh biếc từ mặt đất lủi lên, dây mây dài mềm mại cuốn lấy tay chân U Hỏa, đẩy hấn ngã xuống đất.

“Uy! Người rất cuộc muốn làm gì!” Đáng giận, dây mây này như thế nào cũng kéo không ra!

“Đừng cố sức, người giãy không ra đâu, từng cọng cây ngọn cỏ nơi này đều là mượn từ linh lực của ta mà sinh trưởng, dây mây dài trói người trên thực tế dài ra nhờ linh lực của ta, người không phải đối thủ của ta!”

” Vương bát đản chết tiệt, người rất cuộc đang suy nghĩ gì? Buông!!” U Hỏa liều mạng giãy dựa, nhưng không cách nào nhúc nhích nửa phân, cây mây kia thật là kỳ quái, rõ ràng bị trói buộc gắt gao, cũng không làm đau hấn nửa phân.

Quần áo mặc trên người đều bị cởi ra, gió đêm đánh úp lại, làm cho U Hỏa nhin không được rùng mình một cái, một khối thân thể ấm áp nằm sắp lên, không khí rét lạnh tựa như trong nháy mắt bị đốt cháy.

Trong đêm đen, hấn có thể rõ ràng nhìn thấy trong cặp bích mâu kia lóe ra ngọn lửa dục vọng.

Cho dù hấn trì độn, đến nước này, hấn không thể không biết Phỉ Thúy muốn làm gì! Chẳng lẽ trăm năm qua y thường xuyên mời hấn đi du ngoạn, chính là vì dụ hấn nhảy vào hãm tình này sao? (hãm tình = cái bẫy)

Một loại khuất nhục bị trêu đùa, bị lừa gạt tràn đầy trong lòng.

Đôi mắt thanh tú tức giận trừng lên, trong con ngươi lửa giận hừng hực! Nếu ánh mắt có thể giết người, Phỉ Thúy đã sớm vỡ nát.

Giống như hoàn toàn không cảm thụ được lửa giận của U Hỏa, Phỉ Thúy vẫn đang ôn hòa cười, “Đừng lo lắng, không có việc gì đâu!”

Tra tấn ta, bị trói thành như vậy, chờ bị người xâm phạm, cái này gọi là không có việc gì, vậy cái gì mới gọi là đại sự a!

U Hỏa lửa giận càng hừng hực.

Ngọc thủ hơi lạnh xoa tiểu mạch sắc rần chắc giữa ngực, môi đỏ mọng cũng bắt đầu ở trên thân hình cường tráng tham quan.

Tay y, môi của y tựa như có ma lực, bị y mơn trớn, nơi bị hôn qua giống như sắt thép nung nóng, U Hỏa cảm thấy dục vọng nguyên thủy trong cơ thể đang dần dần ngẩng đầu.

Ngọc thủ nhẹ nhàng chậm chạp có thứ tự ở bộ phận cơ thể gắt gao căng cứng ôn nhu ẩn, “Thả lỏng!”

Có lẽ là lời nói nhẹ nhàng nhu thủy kia nổi lên tác dụng, có lẽ là U Hỏa rốt cục cam chịu số phận, cơ thể thắt chặt dần dần thả lỏng ra.

Môi đỏ mọng lửa nóng cơ hồ hôn khắp toàn thân U Hỏa, trên mặt quả màu đỏ lưu lại ngân dịch của y, mạch sắc trong ngực in hỏa sắc ẩn ký. Môi đỏ mọng chậm rãi hạ dãi, duyệt qua khuôn ngực rộng lớn, cơ bụng rõ ràng, cho đến hỏa nhiệt dâng trào.

Thương yêu giống như bảo bối, dùng đầu lưỡi tinh tế liếm hôn.

Kích thích trực tiếp, cơ hồ làm cho U Hỏa rên rỉ ra tiếng, khoái cảm không khống chế được giống con ngựa hoang tháo cương bốn chân phi nhanh trăm huyệt.

“Không... Dừng tay... A...” Nhiệt lưu nóng bỏng thiêu đốt lý trí của hắn, thân thể tùy ý để khoái cảm chi phối.....

Khoái cảm tra tấn người đánh sâu vào, U Hỏa rốt cục nhận không được phóng thích toàn bộ nhiệt tình của hắn.

“Hô hô.....” Mồm to thở hổn hển, sau khi giải phóng cảm thấy thoát lực, làm cho trước mắt hắn trong nháy mắt chỉ còn trống rỗng.

Sau khi sương trắng tan, U Hỏa mới phát hiện một sự thật trở trên, hắn, hắn thể nhưng giải phóng ở trong miệng của một nam nhân, điều này làm cho tự tôn của hắn bị đá kích lớn.

Phỉ Thúy từ khó (khó = háng 0.o) của U Hỏa đang lúc ngẩng đầu, đem dục dịch phun ra lòng bàn tay, sát vào ở phía sau, vẫn như cũ không tổn hao gì vẻ đẹp tôn quý của y, khuôn mặt ửng hồng chỉ làm cho y tăng thêm phong tình.

Lúc cảm thấy ngón tay ướt át lạnh như băng của đối phương đụng vào phía sau u huyệt của hắn, trái tim U Hỏa một trận co rút lại, hắn thật muốn lớn tiếng hô to cứu mạng, hắn thân là nam tử, chưa từng nghĩ đến sẽ giống một nữ tử bị một nam nhân đặt ở dưới thân, điểm chết người chính là đối phương không chỉ thấp hơn hắn nửa cái đầu, mà còn là một loại nam tử nhu nhược giống như gió thổi qua sẽ gục.

Tự tôn! Tự tôn! Tự tôn nghiêm trọng bị tổn thương!!!!

“Dừng tay!!” U Hỏa nghiêng răng nghiêng lợi phun ra hai chữ này. Tập trung toàn bộ ý chí, thừa nhận đau đớn cùng khuất nhục bị xâm nhập.

Phỉ Thúy không để ý tới kháng nghị của hắn, ngón tay ngọc không ngừng kích thích u huyệt thích hợp, cho đến u huyệt băng chặt dần dần mềm mại.

Rút ngón tay ngọc ra, U Hỏa bắt giác nhẹ nhàng thở ra, đột nhiên ngay sau đó, lửa nóng mang theo đau nhức không thể chịu được xâm nhập trong cơ thể hắn.

Hậu huyệt mềm mại bị mạnh mẽ căng ra, hắn quật cường cố nhịn xuống tiếng hô đau đớn muốn thốt ra, con người thanh tú oán hận trừng mắt nam tử xâm chiếm hắn, giữa con người lộ ra cảm hận vô tận!!

Hết thấy phát sinh hôm nay sỉ nhục hắn vĩnh viễn không phai mờ, hắn thề, toàn bộ đau đớn gia tăng ở trên người hắn, hắn nhất định hoàn trả gấp bội!!!!!!!

Ở trong đau nhức cùng khoái cảm mâu thuẫn, U Hỏa dần dần mất đi ý thức...

Từ sâu trong bí mật nổi lên thâm tình nồng đậm, môi anh đào khẽ mở, phát ra lời nói nhỏ nhẹ như gió:

Ta yêu ngươi.....

Ngày hôm sau, vì đau đớn phía sau mà U Hỏa tỉnh lại.

Thanh tỉnh trong nháy mắt, suy nghĩ trống rỗng, cảm thấy trước ngực giống bị tảng đá đè nặng rầu rĩ, cúi đầu xuống phía dưới xem.

Một cái đầu đang tựa trên ngực hắn, vẻ thoải mái lúc ngủ của Phỉ Thúy xinh đẹp đến cực điểm.

Nhưng nhìn vào trong mắt U Hỏa tựa như nhìn thấy lão yêu ngàn năm, mạnh mẽ đẩy tai họa kia ra, trở mình từ trên mặt đất bò lên.

A

đau quá

Tuy rằng quần áo trên người chỉnh chỉnh tề tề, nhưng đau đớn nhập tâm nhập phế này nhắc nhở hắn một màn khủng bố tối hôm qua cũng không phải một hồi ác mộng.

Tên đáng chết, ta giết ngươi!!!

Đại thủ nhoáng lên một cái, trên không trung sấm sét chợt hiện ầm ầm, một tia sét mãnh liệt hướng trên người Phỉ Thúy đang ngồi dưới đất như còn trong mộng đánh bổ tới.

Phỉ Thúy không chút hoang mang, ngọc thủ vừa nhấc, tia sấm sét mãnh liệt hóa thành một trận gió êm dịu, biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Làm sao có thể? Đây là sấm sét vang trời lợi hại nhất của hắn, nhưng lại bị y hóa giải dễ dàng như vậy.

Phỉ Thúy đứng lên, phải đi cây cỏ vụn trên người, lại cười nói: “Vô ích, ngươi không phải đối thủ của ta.”

Đáng giận? Pháp thuật của hắn không đủ cao cường, nắm tay chung quy so với y tốt hơn.

Nắm chặt quả đấm, một quyền hướng mặt ngọc đẹp đến nỗi thập tội không đỡ kia đánh đến!

Chỉ thấy Phỉ Thúy thân hình chợt lóe, dễ dàng né qua một quyền hung ác này, quay người ở trên vai U Hỏa vỗ vỗ.

U Hỏa bỗng nhiên cảm giác trên vai giống hòn núi lớn đè ép, hai chân một trận thoát lực, ‘đông’ một tiếng quỵ rạp xuống đất.

Chết tiệt, pháp thuật của hắn không đủ cao, đánh cũng đánh không lại y, chẳng lẽ hắn chịu uất ức như vậy, bị y ăn chắc!!

“Ngươi có khỏe không?” Ngọc thủ đưa qua đến, muốn dìu hắn đứng dậy.

U Hỏa mạnh mẽ đẩy ma thủ kia ra, giây dựa miễn cưỡng đứng lên.”Cút ngay! Không cần ngươi giả hảo tâm, từ nay về sau, ta không muốn gặp lại ngươi!” Nói ra câu nói tàn nhẫn này, U Hỏa triển khai pháp thuật, biến mất khỏi đồng cỏ mênh mông.

Thần phong phát động mái tóc dài màu xanh biếc, bích mâu hiện lên một tia đau xót không muốn ai biết.

Mở ngọc thủ ra, một mảnh thạch anh màu đỏ yên tĩnh nằm trong đó.

Đỏ tươi như lửa, như chính chủ nhân của nó, nóng cháy, chói mắt.

Gắt gao đem mảnh thạch anh đỏ cất vào trước ngực, tưởng tượng thần phong ôn hòa chính là hoài bão của y!!

Đáng giận! Hồn đản! Đê tiện! Vô sỉ! ...

U Hỏa ở trong lòng đem Phỉ Thúy mắng đến thương tích đầy mình, phàm là hắn có thể nghĩ đến từ nào đều dùng tới, nhưng vẫn không giải hận, chỉ biết tìm hình nhân làm bằng mây cọng cỏ khô, tưởng tượng là Phỉ Thúy, thiết quyền hướng đến hình nộm đấm điên cuồng. (không có biện pháp, đánh thì đánh không lại y, chỉ có dùng loại phương pháp này tiết hận, ngấm lại Tiểu U thật đúng là thật đáng buồn a!!!)

“Đánh người thật thì có thể tốt hơn một chút hay không!”

“Nói nhảm, đánh thắng được thì ta còn ở chỗ này uống phí khí lực làm gì a!!” Lại là một cú đấm mạnh mẽ, đem hình nộm kia đấm văng ra xa ba dặm.

Khoan đã! Thanh âm này như thế nào quen tai như vậy!

Xoay người.

A

~ tên không biết xấu hổ, còn dám tìm tới cửa!!!

“Người, người, người tới làm gì?” Trải qua đau đớn thê thảm, U Hỏa vội vàng nhượng bộ lui binh, hai tay vô ý thức bảo vệ động phía sau.

“Ta tới thăm người một chút.” Phi Thúy mỉm cười nói.

Người, người là người gì a!! Lúc trước mạnh mẽ xâm phạm hân, ngày hôm sau còn bày ra khuôn mặt tươi cười súc sinh vô hại, đến thăm

hắn.

U Hỏa cả người rùng mình một cái, ách... Có dự cảm bất hảo!!!

“Người đứng xa ta một chút!” U Hỏa thông minh cùng y giữ một khoảng cách, chọn kế sách an toàn.

“Mặt của người thật là đỏ, có phải phát sốt hay không.” Phi Thúy tiến lên vài bước, ngọc thủ quan tâm hướng trên trán hắn.

Ai ngờ U Hỏa giống như trốn tránh thứ dơ bẩn này nọ liền lùi lại mấy bước.”Đứng lại! Đừng lại đây nữa a! Qua tiếp nữa, đừng trách ta không khách khí!!”

“Ta không ác ý, chỉ là muốn.....” Lại tới gần mấy bước.

“Người nghĩ muốn cái gì không liên quan đến ta, nói tóm lại, nói tóm lại người đừng tới gần hơn nữa!” Lại điên cuồng lui hơn mười bước.

Thẳng đến khi lui tới chân tường, lui không thể lui.

Nguy rồi!

Ác ma trước mắt tiến sát từng bước, phía sau đường lui bị cản trở, không đường thối lui!!!

Chẳng lẽ U Hỏa ta quả thực bạc mệnh như vậy!! Nghĩ rằng ta đường đường là diêm vương, một tuần nam vĩ đại ngưu cao mã đại, lưng hùm vai gấu lại bị một ác ma như con vịt gầy khiến cho hắn giống như con chuột lui ở góc tường.

Nôn a! Nôn a! Nôn đến muốn chết a!!!!

Cũng thế! So với tham sống sợ chết, chi bằng liều mình xả thân.

Nghĩ đến điều này, một cỗ chính khí hào nhiên từ ruột gan sinh sôi, tứ chi khuỵu loạn, ta đã muốn cả người tràn ngập sức mạnh!!!!!! (giống siêu nhân =A=)

Nắm chặt thiết quyền, hướng về phía trước “Ta liều mạng với người!!!!”

“A

” Kể rằng giận tận trời biến thành con mèo nhỏ khóc thét.

Thiết quyền gần đến trước mặt ngọc tự động mềm nhũn xuống.

Không phải U Hỏa lương tâm bộc phát, nổi lên lòng yêu cái đẹp, mà là...

Đầu chóng váng não căng cứng, tứ chi vô lực, thật

~~Ngọc thủ hướng về phía trước, đỡ lấy thân hình cao lớn ngã xuống, dễ dàng đưa hắn ngồi xuống sau đó ôm hắn hướng đi đến phòng ngủ.

3. Chương 3

Editor: Lê Cung Chủ

Nóng quá, trong cơ thể giống có vài đám liệt hỏa đang thiêu đốt, U Hỏa còn cho là mình sắp bị liệt hỏa thiêu đốt gần chết, sau đó lại có thứ gì đó lạnh lạnh áp sát vào cái trán nóng bỏng của hắn, liệt hỏa kia phi nhanh không ngừng, bị một cỗ sức mạnh kỳ dị, áp chế đi xuống, nhiệt hỏa dần lui, thân thể không khỏe cũng cảm thấy thoải mái hơn, thần kinh căng thẳng không tự kìm hãm được lơ lửng xuống, ý thức chậm rãi bị mộng ý cắn nuốt.

Ngày thứ hai, U Hỏa vừa mở mắt ra, liền nhìn thấy Phỉ Thúy ngồi ở bên giường, hắn sợ tới mức thiếu chút nữa kêu to cứu mạng.

“Người! Nhưng lại...Cư nhiên ở trong phòng của ta!!!”

Nguy rồi, chẳng lẽ hắn lại rơi vào tay con sói thâm độc kia.

Vội vàng kiểm tra thân thể của mình.

Hô

~~ Hảo nguyên vẹn, quần áo chỉnh tề! Trên người không có dấu hôn! Mông cũng không đau!

Không đúng, nguy hiểm còn chưa giải trừ, vội vàng nắm thiết quyền lên, phòng bị con sói đội lốt cừu kia!

“Người không cần khẩn trương, ta sẽ không đối người bệnh ra tay.”

Người bệnh??? Chẳng lẽ... Hắn lúc ngày hôm qua, tại trước mặt ác ma hôn mê.

Thiên a

~ uy nghiêm của hắn, tự tôn của hắn, uy phong凛冽 của hắn hình như toàn bộ xong rồi

Vừa nghĩ tới hắn bị cái tên gầy trơ xương này ôm vào phòng, hắn liền hận đến mức muốn thất cổ!!!!

“Người rốt cuộc muốn thế nào?” U Hỏa hận đến hàm răng băng băng rung động.

Hắn quyết định, dầu gì cũng là nam tử hán đại trượng phu, hắn muốn cùng y kết thúc!!

“Không như thế nào, người té xỉu, ta lo lắng người một mình, cho nên tối hôm qua ta lưu lại chiếu cố người.”

“Người có lòng tốt như vậy sao?” U Hỏa hoài nghi trừng mắt liếc nhìn y một cái, “Nói! Người làm như vậy vì lý do gì?” Lễ nghi tất có trá, ác ma này tuyệt đối không thể hảo tâm như vậy, chiếu cố hắn?? Hừ!! Theo hắn thấy, là y muốn đem hắn dưỡng phì, rồi thừa cơ giết mổ. (BACK: người tự cho chính người là heo a!!)

Ngọc thủ nhẹ nắm lấy đại thủ nổi lên gân xanh, khóe môi đỏ mọng mềm nhẹ cười yếu ớt: “Đối với người ôn nhu, không cần lý do gì!”

Lại là cái loại mỉm cười thâm nghĩa này, U Hỏa thiếu chút nữa lại bị lạc vào trong song bích mâu, nhưng kịp thời nhớ đến một đêm thâm thống khuất nhục ven Kính hồ, mê muội trong nháy mắt được thay thế bằng lửa giận đầy ngập.

“Người chết đi!” Thiết quyền mang theo tiếng gió ‘vù vù’ hướng mặt ngọc đánh tới.

Ngọc thủ vừa đỡ vừa áp, dễ dàng hóa giải thế công của hắn, thân thể mềm mại thuận thế đè ép lên.

Thân thể mềm mại đè xuống phía dưới, hai tay bắt lấy đại thủ không an phận, hai chân ngăn chặn nửa người dưới rục rịch.

U Hỏa cố giãy dụa, lại phát hiện toàn thân không thể động đậy.

Đáng giận!!!! Thân thể mãnh mãnh kia, sao lại có sức lực lớn như vậy.

Tiêu rồi, trong bích mâu là *** hần quen thuộc, “Người, người đã nói người sẽ không đối với người bệnh ra tay.” Tuy rằng hướng địch nhân cầu xin tha thứ thật sự có tổn hại khí khái nam tử hán, nhưng... Nhưng so với bị xâm phạm, hần tình nguyện lựa chọn người trước.

“Ta sẽ không.”

Hoàn hảo, nhẹ nhàng thanh thản thở ra.

“Bất quá người không phải người bệnh!”

A

~~Ngay cả thét chói tai cũng không kịp, U Hỏa lại lâm vào trong ác mộng.

Lần này U Hỏa ước chừng ở trên giường nằm ba ngày ba đêm, tới ngày thứ tư, rốt cục miễn cưỡng có thể xuống giường, đắm đắm vào thất lưng nhức mỏi, đứng lên khó khăn cất bước đi đến Diêm La điện đã cách biệt ba ngày.

Không phải đâu, hần không bị hoa mắt dizzy chứ.

Tục nói đạo sĩ cách ba ngày thay đổi cách nhìn triệt để ba lần, hần cùng Diêm La điện từ biệt ba ngày, thể nhưng, thể nhưng gặp lại không nhận ra.

Sàn nhà, trần nhà, từng bàn từng ghế toàn bộ đều chà lau đến lấp lánh, không nhiễm một hạt bụi, trên vách tường đại điện không biết từ khi nào mở ra hai cánh cửa sổ lớn, ánh mặt trời sáng ngời đảo qua trong Diêm La điện lạnh lẽo, sổ sinh tử loạn thành một đồng, được phân loại chỉnh chỉnh tề tề chất đồng ở trên giá sách, mà đại điện bình thường luôn bừa bãi như cái tổ chim, giờ phút này ngay ngắn có trật tự, các câu hồn sứ giả thi triển chức trách nhiệm vụ, hiệu suất làm việc so với trước kia cao hơn mấy lần.

“Sao, sao lại thế này, là ai đem nơi này làm thành như vậy?”

Là ta!”

Lại là người!!!!!! Ác ma này phá rồi hần chưa đủ, còn làm cho đại điện của hần chẳng ra cái gì cả!!!

A

~ thiên lý ở chỗ nào!!!!!!!

“Người nói! Người vì cái gì lại biến nơi này thành như vậy!!!!”

“Ta chỉ muốn người ở trong hoàn cảnh làm việc thoải mái một chút, ban đầu nơi này quá tối, ánh sáng không đủ đối với thị lực rất có hại, không khí không lưu thông, dễ dàng truyền bá tật bệnh, cho nên ta gọi bọn hần mở thêm hai cái cửa sổ, thứ nhất tăng độ sáng. thứ hai gia tốc không khí lưu động.”

“Người, người...” Ta muốn giết y, rút xương lột gân y cộng thêm hành xác ba ngày! “Người có biết hay không âm trầm khủng bố như vậy mới có thể dọa được đám u hồn kia!”

“Ta cho rằng chỉ cần người nào đủ bản lĩnh ngồi ở đại điện, không cần không khí làm nền u hồn cũng sẽ kính hần ba phần.” Phỉ Thúy không chút hoang mang trả lời.

“Ngụ ý của người là chỉ ta không đủ bản lĩnh!” Trán nổi gân xanh, các đốt ngón tay ‘răng rắc’ rung động.

“Ta không nói như vậy.” Phỉ Thúy ngồi xuống ngai vàng, đám tiểu quỷ lập tức đưa lên trà xanh, thổi một hơi nhân nhân, hoàn toàn không đem chút lửa giận của U Hỏa để vào mắt.

Đáng giận!!!! Ai mới là chủ nhân của nơi này a!

U Hỏa hận không thể lập tức nhào lên đánh cho y bầm thây vạn đoạn, nhưng... Hần không phải đối thủ của y, chỉ có nhần.....

Cố gắng áp chế lửa giận, U Hỏa nghiêng răng nghiêng lợi hỏi han: “Kia! Bên kia là chuyện gì xảy ra?”

Đôi mắt khê nâng, Phỉ Thúy chỉ liếc một cái, lại cúi đầu thưởng thức trà, không thèm để ý chút nào đáp: “Ta thấy số sinh tử của các người đặt quá mức hỗn loạn, tiện thể giúp các người phân loại, sắp xếp như vậy tìm kiếm sẽ nhanh hơn. Sẵn tiện giúp cho các câu hồn sứ giả sắp xếp công vụ, như vậy lúc làm việc, mới không còn sinh ra hỗn loạn.”

Đúng vậy a, đúng vậy, từ sau khi Phỉ Thúy đại nhân giúp chúng ta sửa sang lại nơi này, toàn bộ chuyện gì cũng đều trở nên thuận lợi hơn, trước kia muốn tìm cái tên phải tìm hai ba ngày, hiện tại lập tức liền có thể tìm ra.” Một tiểu quỷ không biết quan sát nét mặt đoán tâm trạng ở một bên đổ dầu vào lửa.

“Câm miệng! Người còn lắm mồm! Ta sẽ ném người vào trong chảo dầu chiên thành bánh quẩy!!”

Tiểu quỷ sợ tới mức lui đến phía sau Phỉ Thúy, giống như nhận định Phỉ Thúy nhất định có thể cứu được hắn, chuyện này càng làm cho bất mãn của U Hỏa đạt tới điểm cao nhất!

Ác ma chính là ác ma, thủ đoạn dê tiện, lời nói và việc làm vô sỉ, quả thực khiến người ta lạnh tim!!!!

Hảo! Người giỏi! Thế nhưng lại thừa dịp ta bệnh muốn giết ta, giả vờ cải cách đổi mới, thật ra là mưu quyền soán vị!!

Ta mà cho người thực hiện được ta sẽ không là U Hỏa.

Đại thủ vừa chém tới.

Ầm.

Cái bàn lớn bị hoành chém thành hai đoạn.

Tiếng vang lớn dọa mọi người, đám tiểu quỷ đều nơm nớp lo sợ trốn ở một bên, không dám tiến lên.

“Toàn bộ các người nghe đây, lập tức phục hồi như cũ cho ta, nếu không sẽ giống như cái bàn kia!”

Hết thấy tiểu quỷ hai mặt nhìn nhau, ánh mắt cầu cứu hướng Phỉ Thúy trên ngai vàng.

“Uy! Ta nói các người đem nơi này phục hồi như cũ, các người điếc sao!”

“U Hỏa!” Đôi mi thanh tú nhíu lại, trong mắt cười ngấm vào vài tia không vui! “Đừng làm khó dễ tiểu nhân!”

“Người câm miệng, nơi này là chỗ của ta, do ta chỉ huy ra lệnh, người là thiên giới trí tuệ thiên thì cút về thiên giới đi cho ta, đừng nghĩ ở trên đầu của ta giương oai!”

“U Hỏa!!” Ngữ khí dịu dàng trầm thấp, “Chúng ta nhất định phải nói chuyện, đi theo ta!”

Nói chuyện?? Hay nói giỡn?? Hắn không muốn nói chuyện với ác ma kia đâu.

Hất mặt qua không để ý tới.

Phỉ Thúy cười cười, ngọc thủ nhắc lên cánh tay cường tráng của U Hỏa, âm thầm vận lực.

A

đau

~Cánh tay truyền đến một trận đau nhức, thiếu chút nữa làm cho hắn không hình tượng kêu to ra, nhưng... Ở trước mặt tiểu nhân lại có thể nào thất uy, dù đau cũng phải nhịn...

“U Hỏa! Người vừa mới này chẳng qua là nói đùa, phải không?” Ngọc thủ tăng thêm lực đạo.

“Ần!” U Hỏa đau đến kêu lên một tiếng đau đớn.

Chúng tiểu quỷ lúc nghe U Hỏa rên rỉ trả lời, đều không khỏi nhẹ nhàng thở ra.

Thật là ~~ Đại vương không đầu không đuôi thế nhưng lại bày trò giỡn chơi này, sợ tới mức làm tiểu tâm can của người ta đập thành thạch thành thạch!

Kề sát vào bên tai U Hỏa, Phỉ Thúy hơi thở thơm như hương lan: “Đến đây đi, chúng ta trở về phòng hảo hảo giao thông a giao thông!”

U Hỏa nghe vậy, sắc mặt đại biến, liều mạng lắc đầu, nhưng ở trước mặt chúng tiểu quý, đánh chết hấn cũng không dám phát ra tiếng cầu cứu.

Cuối cùng bị Phỉ Thúy giống như tha rác rưởi kéo vào trong cửa.

Phanh!! Người gác cổng đóng chặt!!

Tiếp theo...

A

~ ô

~Có tiếng kêu thảm thiết liên miên không dứt, nhiễu loạn ba ngày, càng không dứt bên tai!

Lạc sát

~~ (rắc rắc)

Một trăm lẻ một cây bút, tiêu tan mất hết ở trong tay U Hỏa.

Chết tiệt!

Đôi mắt anh tuấn hung ác trừng hướng nguồn gốc tội ác làm hấn liên tiếp phạm sai lầm kia.

Không nhìn ánh mắt oán hận của U Hỏa, ngón tay ngọc thon thon chỉ vào nơi nào đó trên sổ sinh tử nói: “Nơi này, lại sai lầm rồi.”

Người cho là ai gây họa! Muốn đem đầy ngập tức giận phun hướng gương mặt kiêu ngạo kia! Nhưng... Hậu quả là...

“Đây là công việc của ta, không cần người xen vào việc của người khác!” Tính trẻ con nằm úp sấp trên bàn lớn, che khuất toàn bộ hồ sơ vụ án.

Phỉ Thúy dịu dàng cười nói: “Ta chỉ là muốn giúp người.”

“Ta xin miễn thứ cho kẻ bắt tài, chạy trốn về thiên giới của người đi!” Thân là trí tuệ thiên vị thể cao nhất thiên giới vì cái gì y có nhiều thời gian như vậy dính ở bên cạnh hấn? Đáng giận! Vừa thấy y liền nghĩ đến thảm thống đã trải qua!!

Nếu không ngại vì tự tôn nam tính, hấn đã sớm nháo loạn thông thiên! Vì bảo trụ hình tượng của hấn, buồn bực thiết thời này chỉ có gắt gao nuốt vào trong bụng, nhưng là... Rút kinh nghiệm xương máu, hấn tuyệt sẽ không lại tạo cơ hội cho y thừa dịp, tuyệt không!!

“Đại... Vương...” Tiểu quý nơm nớp lo sợ hô. Trên người Đại Vương dày đặc mùi thuốc súng, ba dặm bên ngoài có thể ngửi được, chỉ có Phỉ Thúy đại nhân mới đủ can đảm đứng ở bên cạnh một trái pháo gần nổ, còn cười đến tự tại như vậy.

“Có gì không?” Đôi mắt anh tú vẫn gắt gao trừng Phỉ Thúy, khẩu khí hung ác đáp.

Tiểu quý run rẩy hành lễ, vội đáp: “Nơi này có một đám tân oan ma quỷ xuống dưới, thỉnh Đại vương định đoạt.”

“Toàn bộ nhốt vào địa ngục tầng mười tám!” Ta trừng chết người tên Vương Bát đản!!

Vâng!” Tiểu quý không dám cãi lại, vội vàng lĩnh mệnh lui ra. Trong lòng thay đám oan ma quỷ kia kêu oan, sớm không đến, muộn không đến, lại đến vào ngày tâm tình đại vương đang ác liệt, các người không muốn oan lại càng thêm oan, thật sự là oan gia!

Tiên tử xinh đẹp cùng bạo long hung mãnh trừng mắt lẫn nhau mãi cho tới canh giờ thứ hai, bạo long hung mãnh rốt cục bỏ cuộc!!

Không trừng mắt nhìn nữa, lãng phí nhân lực của hấn, cho dù hấn đem ánh mắt trừng đến lòi ra, ác ma thần kinh kia trừ cười ra vẫn là cười, không thú vị!

So với ở trong này bị y chọc tức chết, không bằng nhắm mắt làm ngơ: “Người không muốn đi phải không? Hảo! Quân tử giúp người toại nguyện, ta đi!”

Đứng dậy rời khỏi ghế, lấy ra phôi kiếm, sải bước hướng ngoài cửa đi đến.

“Người nghĩ muốn đi đối phó Quỷ Vương sao?”

Nghĩ chân dừng bước, mãnh liệt quay lại, đôi mắt anh tuần tròn to bất khả tư nghị! (không thể tin tưởng nổi)

Y làm sao biết? Gần đây có một lệ quỷ, ở cầu âm quỷ tự phong là vua, chuyên môn chặn đường đánh cướp u hồn qua đường, rất đông u hồn bị hại đốt mình cáo trạng, hắn vừa nghĩ muốn tự thân xuất mã đi thu thập nó, miễn cho nó làm hại linh giới, nhưng, đây chính là cơ mật tối cao của linh giới, y sao có thể biết rõ?

Đôi mắt nghiêm khắc đảo qua, chúng tiểu quỷ đều tháo chạy tới phía sau Phỉ Thúy bí mật núp đi.

Đáp án không cần nói cũng biết!

Lũ cầu đồ vật này ăn cây táo, rào cây sung này! Chờ hắn trở về, nhất định lột da bọn chúng, nhắm rượt!

“Đừng trách bọn họ, là ta buộc bọn hắn nói ra!” Không đành lòng thấy đám tiểu quỷ đáng thương này bị phạt, Phỉ Thúy thay bọn họ giải vây nói.

Phỉ Thúy đại nhân!

Chúng tiểu quỷ cảm động đến nỗi lệ lóng lánh.

Phỉ Thúy đại nhân ngài là người rất tốt, chẳng giống như Đại vương không lương tâm của chúng ta, vì những lời này của ngài, Chúng ta! Đám tiểu quỷ này nguyện vì ngài vượt lửa qua sông không chối từ! (Chính sách dụ dỗ? Cao!)

U Hỏa hừ một tiếng, hung hăng phất tay áo rời đi, cho đến đại môn, xoay người nhảy lên Bạo Hỏa, ghìm ngựa phi nhanh.

“Đợi một chút, U Hỏa!”

Nghe được Phỉ Thúy hô quát, U Hỏa không những không dừng ngựa ngược lại còn quát roi gia tốc.

Hừ! Muốn ta chờ người? Kiếp sau đi! Ha hã... Hảo thích, rốt cục trút bỏ đại phiền toái.

A! Bầu trời thật xanh, gió thật nhẹ, tâm tình hảo hảo a

~~~~~****

U Hỏa quát roi cho ngựa bay nhanh mấy vạn lý, ăn hết sương lạnh Bắc Phong rốt cục đuổi tới cầu âm quỷ, trên cầu sớm đã có một bóng dáng tinh tế, dựa vào cầu ôn nhu cười, chờ hắn!

“Người, người như thế nào lại đến nhanh hơn ta?”

“Ta nháy mắt dời đi a!” Phỉ Thúy đáp giống như tán chuyện vui vẻ thoải mái.

Nhưng U Hỏa lại thiếu chút nữa bị tức lộn ruột, “Người vì cái gì không nói sớm!”

“Người không có hỏi ta.” Nhiều lý do hoàn mỹ a!

U Hỏa không muốn bị tức chết cũng khó.

Bình tĩnh! Bình tĩnh! Bình tĩnh! Vì kẻ như thế khí ảnh hưởng xấu đến thân thể thì không đáng!

U Hỏa nhịn xuống xúc động nghĩ muốn đấm ngực, hung hăng hỏi han: “Người theo tới để làm chi!”

“Bảo hộ người.”

“Cái rắm!” Đường đường Diêm Vương cần bài cốt tiên đến bảo hộ, thể diện của hắn còn gì nữa!”Ta cảnh cáo người, đợi lát nữa vô luận phát sinh chuyện gì, người đều không được phép ra tay, nghe rõ chưa?”

“Ân!” Phỉ Thúy ôn nhu đáp.

Chính vào lúc này, một trận âm phong tập kích qua, một con ác quỷ bộ mặt dữ tợn, xuất hiện ở trước mặt hai người.

Ác quỷ kia ba đầu sáu tay, thất sừng bát lân (lân = vảy), rõ ràng sớm tu luyện thành tinh, công lực tất nhiên không thể khinh thường!

U Hỏa rút kiếm chỉ vào ác quỷ nói: “Người chính là Quỷ Vương?”

Ác quỷ không đáp, mắt quỷ nhú lại, nhưng ở giây lát phát động công kích, U Hỏa vội vàng cầm kiếm tiến lên nghênh chiến.

Sau bảy tám hiệp, ác quỷ rõ ràng bị vây khốn trong tình thế bất lợi, quỷ tính ác liệt nó còn muốn ra một độc kế, giả vờ bị thua ngã xuống đất, thừa dịp U Hỏa không đề phòng tung ra quỷ phần có tác dụng mê tâm, U Hỏa suýt nữa bị trúng kế của nó, cũng may né tránh đúng lúc, né qua phần lớn quỷ phần, nhưng vẫn hút vào một ít quỷ phần, quỷ phần phát huy tác dụng, làm cho hắn bắt ngờ cảm giác toàn thân vô lực.

Ác quỷ chém một phát hung ác đến, vô cùng nguy hiểm, chính vào lúc này, nói thì chậm, khi đó thì nhanh, U Hỏa dùng hết toàn lực cầm kiếm trăm quỷ trong tay ném, không nghiêng không lệch ở giữa tim ác quỷ, ác quỷ cách U Hỏa chưa tới một thước hóa thành tro bụi.

“Hô hô...” Vô lực tê liệt tựa vào thành cầu, thở dốc không thôi.

“Người không sao chứ?” Ngọc thủ đỡ lấy U Hỏa đã sắp ngã.

“Chết tiệt, người không thấy ta vừa mới gặp nguy hiểm sao? Sao lại không giúp?” Hắn thấy y thật sự là đến xem diễn mà thôi, đáng giận, còn nói đến bảo hộ hắn nữa chứ! Nói loại dối trá này cũng không sợ thiên lôi đánh xuống hay sao?.

Là người muốn ta dừng ra tay.”

Ách... Cũng đúng, lần này thật sự là tự sát vào mặt mình, nhưng... Cho dù như vậy, ra tay giúp đỡ cũng có chết ai đâu! Hừ

~~“Hơn nữa...” Ánh mắt ôn nhu bao hàm tín nhiệm vô hạn “Ta biết người có thể!”

Nghe vậy, vừa mới lửa giận tận trời giống như gặp đầy trời mưa to, biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, thay vào đó trở thành một loại đắc ý lảng lảng, “Chuyện đó đương nhiên, ta là ai? Diêm vương U Hỏa! Loại tiểu quỷ không ra hồn này sao có thể là đối thủ của ta chứ?” Rõ ràng tay đã mềm nhũn chân không đứng vững sắp ngã xuống, vẫn sĩ diện cứng rắn chống đỡ.

Đang lúc bản thân trong say mê cực độ U Hỏa không phát hiện ra, phía sau một đoàn hắc vụ (vụ=sương mù) không có hảo ý tiếp cận.

Tà khí âm lãnh khiến cho Phỉ Thúy chú ý, bích mâu vừa nhắc, liền thấy hắc vụ đang đánh úp về phía U Hỏa còn đang chìm trong khích lệ của mình, ngọc thủ chế trụ gáy U Hỏa, ấn xuống phía dưới, môi đỏ mọng hôn bờ môi mỏng khô khốc, ôm hắn, xoay người, đoàn hắc vụ kia vừa lúc từ bên tai U Hỏa xẹt qua. (ôi cái cảnh tượng toẹt với ông mặt trời:3)

Trong bích mâu hiện ra hàn quang, lục quang (ánh sáng màu xanh lá) hiện lên, hắc vụ vô thanh vô tức tiêu thất.

“Người làm gì?!” Vừa sợ vừa giận đẩy Phỉ Thúy ra, U Hỏa lấy mu bàn tay liều mạng chà xát môi của mình.

Ác ma này, thật sự là lợi dụng tất cả mọi dịp, vừa tìm được cơ hội liền mãnh liệt ăn đậu hủ hắn! (đậu hủ trong cách nói người Trung Quốc còn có nghĩa là da thịt)

Phỉ Thúy cười cười nhún nhún vai nói: “Không có gì, cho người một phần thưởng nhỏ mà thôi!”

” Thưởng cho loại này, ta chết cũng không muốn! Ta cảnh cáo người, dừng... A...” Nói chưa hết lời, dưới chân một trận bủn rủn, thân thể dựa vào thành cầu mất cân bằng nhắm thẳng dưới cầu rơi xuống.

“Cẩn thận!” Phỉ Thúy vươn tay giữ chặt hắn, lại vì thế mà nhất thời bối rối không đứng vững chân, lúc trùng lực sa xuống ngay cả y cũng cùng hắn rơi xuống.

Dưới cầu tối đen tràn ngập một tầng hắc vụ chẳng lành, sâu không lường được...

****

“A... Đau quá...” Vuốt nơi va chạm đau đớn, U Hỏa giãy dựa ngồi dậy, đến khi lấy lại tinh thần mới phát hiện bốn phía một mảnh tối đen, đưa tay không thấy được năm ngón.

“Người tỉnh?”

Bên tai nghe được tiếng nói đặc trưng của Phỉ Thúy, tiếp theo U Hỏa cảm thấy một thân thể ôn nhu chui vào trong lòng hắn, mùi thơm u lan quen thuộc của cơ thể đã rất rõ ràng nói cho hắn biết, thân phận của người trong lòng.

“Uy! Người đừng tựa vào trên người của ta được không?”

“Không được! Nơi này lạnh như thế, hai người tới gần chút nữa, sẽ ấm áp hơn!” Lập tức, cả thân thể kia càng hướng trong lòng ngực của hắn rúc vào.

Ác ma này!

U Hỏa ở trong lòng cuồng nguyên rửa hắn N ngàn lần!

“Đây là đâu?” Ánh mắt thích ứng hắc ám, lơ mơ có thể phân biệt ra nơi bản thân đang ở tựa hồ là cái nhà giam.

“Đáy cầu, hoặc là nói ác quỷ kia chế tạo ra không gian yêu bế.”

“Làm sao bây giờ?”

“Chờ!”

“Chờ?”

“Đám người tới cứu hay là... Chờ chết!”

Hay nói giỡn! U Hỏa không muốn tráng niên mất sớm! Cúi đầu nhìn ác ma ở trước ngực của mình, phát hiện trên mặt ngọc không sáng không có một tia kinh hoảng, ngược lại chỉ chứa đựng một nụ cười yếu ớt! “Cười cái gì?” Đều sắp chết, còn cười!

“Không có, chính là cảm thấy được rất vui vẻ bởi vì có thể ở trong lòng người!”

“Người có bệnh!” U Hỏa trăm phần trăm khẳng định người này không phải ngu ngốc mà chính là thần kinh có vấn đề, có người nào biết rõ sắp chết, còn vui vẻ như vậy? “Người không sợ sao?”

Phỉ Thúy lại cười không nói.

“Cũng đúng a! Ta hỏi có chút ngu ngốc, thiên giới trí tuệ thiên là loại hạng người bạo gan mà.”

“Thật cũng không phải, ta cũng có chuyện sợ hãi!”

Cái gì!? Cái gì!? Trí tuệ thiên Phỉ Thúy thông minh tuyệt đỉnh, linh lực siêu cường, nắm tay so với kim cương còn cứng rắn hơn cũng có chuyện sợ hãi sao? Khó có thể tin.

“Là cái gì?” U Hỏa vẻ mặt tò mò bộ dáng trẻ con, đuổi cổ dài, chăm chú lắng nghe!

“Này là...” Phỉ Thúy cố ý kéo dài giọng nói, nâng lên hứng thú của hắn.

Môi đỏ mọng gian gian nhếch lên: “Bí mật!”

Hừ! Chỉ biết ác ma này sẽ không hảo tâm như vậy đem nhược điểm của y nói cho hắn biết! “Người lại đang đùa giỡn ta đúng hay không? Người mạnh như người, còn có cái gì đáng để người sợ?”

“Người chưa nghe nói qua sao? Người bề ngoài càng kiên cường, nội tâm càng yếu ớt!” Kiên cường chính là mặt nạ che dấu yếu ớt.

“Người không phải loại người như vậy!”

“A! Ta đây là loại người thế nào?”

“Người là cái loại này trời sập đất rung, toàn bộ thế giới chết hết, vẫn sẽ sống rất tốt!” Còn là một ác ma đề tiện cộng thêm vô sỉ. U Hỏa thông minh không đem cuối cùng câu kia nói ra miệng, vì thế mà lòng đau như cắt.

“Nguyên lai ta ở trong mắt người là như vậy!”

Trong tối đen truyền đến một tiếng than nhẹ như có như không.

Ác ma kia thở dài? Không có khả năng! Tuyệt đối là nghe lầm!

“Cho nên, người đời này đều phải bị ta đặt ở phía dưới!” Phỉ Thúy nhất ngữ lưỡng ý, mặt U Hỏa như nhà bị đốt cháy, cũng may trong bóng đêm không thể nào nhìn rõ!

Thấy chưa! Đã nói ác ma này không có hảo tâm mà!

“U Hỏa!”

“Cái gì?” Khẩu khí không vui!

“Người là Diêm Vương, ta hỏi người, nhân loại của nhân gian bình quân có tuổi thọ bao nhiêu năm?”

“Tuổi thọ bình quân của nhân loại đại khái khoảng sáu, bảy mươi tuổi gì đó, hỏi chuyện này để làm gì?”

“Nhân loại khi còn sống so với chúng ta chỉ là trong nháy mắt, bọn họ tức không có tuổi trẻ dài đằng đẳng cũng không có sinh mệnh vĩnh hằng, nhưng bọn họ lại so với chúng ta sống vui vẻ hơn, người biết tại sao không?”

“Đó là những gì ta biết! Công việc của ta là quản lý sinh tử luân hồi, bọn họ không vui liên quan gì đến chuyện của ta. Ngoài trách quyền, cái gì cũng không dính líu đến ta!”

“Đó là bởi vì bọn họ có một cái gì đó phi thường quý giá, loại đồ vật này vô hình vô thể, đến vô tung vô ảnh, lại gắt gao nắm giữ mấy vạn nam nữ, làm cho bọn họ vì nó bằng lòng hi sinh, nó vừa yếu ớt vừa kiên cường, có thể vượt qua thời gian cùng không gian, trọn đời bất diệt.”

“Như vậy là thần sao? Hay là cái gì?”

Ngọc thủ lạnh lẽo áp vào khuôn mặt tuần tú cứng chù, bích mâu thâm sâu đối diện tuần mâu màu đen, “Người thấy được không?”

Trong bóng đêm, bích mâu lóe ra như lửa tinh quang, luồng lửa nóng kia cảm giác như đánh thẳng vào trái tim U Hỏa “Nhìn, nhìn thấy cái gì?”

“Từ trong mắt ta người có nhìn thấy hay không.. Tình cảm nóng cháy như lửa”.

Ách...

U Hỏa trừng mắt to, tả xem! hữu xem! cố gắng xem! Còn thật sự xem! Liều mạng xem!

“Của người... lòng mi thật dài!” (đúng là cái đồ đầu gỗ hết thuốc chữa > ”

4. Chương 4

Editor: Lê Cung Chủ

U Hỏa mặt lạnh lùng, một đường đi nhanh, ven đường không biết dọa phá bao nhiêu quỷ đảm!

Phỉ Thúy theo sát phía sau, dưới chân bước đi nhịp nhàng, trên mặt tiểu ý lại có tầng vô giảm!

Dừng bước, xoay người, bạo rống: “Hay lắm sao! Đừng giống như cái đuôi bám theo ta! ”

Mặt ngọc lại cười nói: “Lời ấy là sao, chẳng lẽ con đường này là người mở sao? Chỉ cho phép người đi, ta không được đi sao?”

“Người...” U Hỏa bị bức đến á khẩu không trả lời được, chỉ đành thềm nuốt khẩu ác khí kia!

Ác ma chết tiệt.

Dưới chân bước đi nhanh hơn, nhanh như tên bắn hướng đến phòng ngủ của mình.

Vừa thấy phòng ngủ của mình, tựa như nhìn thấy một tòa phòng ma thành lũy có tính năng phòng vệ siêu cường, một bước dài vọt vào, phản thủ “Phanh”.

Đại môn cùng lôi đình vạn thế khép lại, trói chặt ác ma ngoài cửa.

Ha ha... Lần này xem người thế nào...

Ách...

U Hỏa đang đắc ý cuồng tiếu bị tiểu mỹ nhân ngồi ở trên giường lớn dọa thành khiếp đảm khóc thét.

Tuy rằng nói như vậy có tổn hại khí khái nam tử hán, nhưng hẳn thật sự rất sợ... Sợ y, đặc biệt nhìn đến quang mang (tia sáng) quen thuộc trong bích mâu, lại làm cho hắn run như cây sậy.”Người vào bằng cách nào?”

Ngón tay ngọc thon thon chỉ vào cửa sổ mở toang.”Nơi đó!”

Ách... Hảo nam không đấu cùng ác ma, lòng bàn chân nhẹ chuyển, U Hỏa xoay người muốn chuồn mất.

Nhưng...

Chết tiệt! Như thế nào đạp không ra!

Đại môn giống như bị cái gì khóa lại, tử đẩy ngạnh đẩy, đẩy không ra.

Một ngọc thủ từ sau lưng U Hỏa vươn đến, áp đè lại cánh cửa, “Cửa này là kéo!”

Đúng a! Nhất thời tình thế cấp bách thế nhưng lại quên cửa phòng chỉ dùng để kéo.

Ta dùng sức kéo

Bất động.

Giương mắt, chỉ thấy ngọc thủ kia giống một cái khóa lớn, đem cửa phòng gắt gao đè lại.

“U Hỏa! Ngoan ngoan thúc thủ chịu trói đi, người đấu không lại ta.”

Nằm mơ đi!? Trải qua thảm thống như vậy, hắn tuyệt đối không muốn lại thêm một lần nữa.

Ngọc thủ xuyên qua dưới nách U Hỏa giống như dây mây gắt gao cuốn lấy thân thể cao lớn, trấn vô lực tựa vào trên bả vai rộng lớn.

Thân thể của chúng ta gần như thế, mà tâm chúng ta lại xa xôi như thế, người chẳng lẽ thật sự không nghe được sao? Nghe không được lòng ta tối chân thành tha thiết kêu gọi, ta phải làm như thế nào mới có thể đem tâm ý của ta nhắn gửi cho người, cố gắng đem câu nói nói không nên lời kia chuyển thành hàng động, ra sức nhắn gửi cho người, nhưng, đầu gối nhà người vẫn hoàn toàn không biết gì cả, ta phải làm như thế nào? Người mới có thể nghe được thanh âm của lòng ta?

Dùng hết toàn lực giãy giụa kiềm chế ngọc thủ, nghĩ muốn tông cửa xông ra, nhưng cửa đã bị Phỉ Thúy thi chú phong kín, U Hỏa gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, hoảng chọn không ra lộ, định nhảy qua cửa sổ mà chạy, đáng tiếc Phỉ Thúy thông minh sao lại đoán không được, sớm đem đường lui duy nhất của hắn phong kín.

“Người...người! Vì cái gì đối với ta làm loại sự tình này?!” Vừa nói vừa lui về phía sau, thẳng đến khi đụng vào mép giường, mới phát hiện hắn căn bản là tự tìm tử lộ.

“Tự người ngẫm lại đi!” Thật sự đã rõ ràng, khối đầu gối này vẫn là một chút cảm giác cũng không có, dù cho y có nhẫn nại, tính tình có tốt thì cũng nhịn không được nổi giận!

Nếu nói không thể thể hiện được, y cũng không muốn lãng phí khí lực, trực tiếp dùng thân thể cảm thụ đi! Vươn người một cái, ác hổ vô cừ, đem U Hỏa đáng thương đẩy ngã trên giường, khẽ niệm vài câu chú ngữ, khiến cho U Hỏa cứng đầu cứng cổ muốn phản kháng nhuyển thành một vũng nước, ngoan ngoãn nằm ở trên giường mặc y xâm lược.

U Hỏa toàn thân hư nhuyển vô lực, giống như con mèo nhỏ không có nanh vuốt giả vờ hung tợn chửi ầm lên: "Tên đáng giận! Ta sẽ không bỏ qua cho ngươi! Sớm hay muộn có một ngày ta sẽ giết chết ngươi cho xem!!"

Phỉ Thúy cười ngạo nghễ, hoàn toàn không đem chút uy hiếp này của hắn để vào mắt, nghĩ muốn thắng y? Thế đi luyện mười vạn tám ngàn năm nữa đi!"Xin đợi đại giá!" Không thể yêu được hắn, chết ở trong tay của hắn cũng là một lựa chọn không tồi, bất quá, với bản lĩnh của khối đầu gỗ này, hừ hừ! Ngày đó chắc không cần đợi!

"Ngươi, ngươi mà là trí tuệ thiên cái gì, ngươi căn bản là ác ma địa ngục!"

Đúng vậy! Ta là ác ma, mà ngươi chính là độc chiếm của ta!" Ngủ tắt, ngọc thủ thô lỗ xé sạch toàn bộ quần áo trên người U Hỏa.

Y cho tới bây giờ chưa từng nghĩ mình là trí tuệ thiên gì, đây chẳng qua là ngoại nhân áp đặt danh hiệu cho y, y chính là Phỉ Thúy, không ai biết, dưới ngoại da xinh đẹp, cất giấu một trái tim lửa nóng đối lập.

Mỉm cười thân thiết, trí tuệ tuyệt thế, những điều này là thủ đoạn do y dùng để bảo vệ mình, ở dưới tầng tầng sự bảo vệ, cho tới bây giờ không ai có thể nhìn đến, chạm đến trái tim của y, thẳng đến khi nam tử này xuất hiện, hắn đánh vỡ phong ấn gông xiềng, giải phóng tình cảm giấu ở chỗ sâu nhất đáy lòng. Vô luận là có tâm hay là vô tình, tình cảm giao ra thu không trở lại, chỉ có hai cái kết cục chờ đợi y, một là được đáp lại, hai là hoàn toàn hủy diệt.

"A! Dừng tay! Dừng tay!" U Hỏa kêu cứu vô dụng, cứu giúp vô lực, chỉ có thể trơ mắt nhìn ác ma đối với mình muốn làm gì thì làm!

Cởi ra xiêm y lẫn nhau, hai cổ thân thể trắng thảnh thắn thành khản tương đối, ánh mắt lửa nóng ở trên thân thể trần truồng của U Hỏa tuần tra.

Tẩy lễ ở dưới ánh mặt trời, thân hình kết trắng thon dài như được phủ lên một tầng tiểu mạch sắc của kim chúc (màu vàng kim loại) sáng bóng, vì rèn luyện mà đắp nặn ra tới cơ ngực cùng cơ bụng có tỉ lệ kết hợp hoàn mỹ, trường kỳ (thời gian dài) cầm kiếm múa may làm cho cơ bắp trên cánh tay cường tráng hình thành độ cong dáng thon dài tuyệt vời, vòng eo trắng kiện kết hợp với thắt lưng mặt ong thon thả không dư thừa của hắn hình thành tỷ lệ tuyệt vời.

Một thân hình cường tráng tràn ngập mùi nam tính dương cương thế nhưng lại làm cho y trăm xem không chán, thậm chí có thể khiến cho *** trong cơ thể của y nổi lên!

Ngọc thủ ở trên ngực chắc nịch sờ xoa, cảm thụ cái loại xúc cảm độc đáo này.

Ngón tay hơi lạnh nhẹ vân vê hồng châu màu son, vân vê nhào nặn khiêu khích, cúi thân xuống, đem một bên hồng châu ngậm vào môi đỏ mọng, yêu thương liếm hôn, lưỡi phần hồng ở bốn phía hồng châu mẫn cảm chậm rãi vẽ vòng tròn, hàm răng hữu ý vô ý ở trên cơ ngực dẻo dai khê hôn.

Cảm giác đau ngứa hỗn loạn, làm cho U Hỏa toàn thân run lên, giác quan kích thích, kích phát kí ức tiềm tàng của thân thể, thân thể trải qua nhiều lần dạy dỗ, do tính chất của phản xạ có điều kiện mà tạo ra phản ứng.

Dưới sự kích thích của Phỉ Thúy, nhiệt độ cơ thể không bị khống chế nhanh chóng tăng cao, một cỗ nhiệt lưu thẳng hướng hạ thể, không cần nhìn cũng biết, nơi đó đã muốn cương.

Chết tiệt!! U Hỏa cắn chặt hàm răng, nhịn xuống rên rỉ muốn thoát ra.

Thân thể hắn rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy?

"Ngươi có cảm giác."

“Ai, nói, hả?” Từ hàm răng siết chặt thốt ra vài từ này, đã là cực hạn của U Hỏa, mở miệng lần nữa, hẳn sợ sẽ nhin không được rên rỉ ra tiếng, ở trước mặt ác ma nhận thua! Là chuyện hẳn tuyệt không thể chấp nhận!

Phỉ Thúy nhe răng cười, trong tươi cười rót vào ba phần tà khí, “Nó nói.” Ngọc thủ một phen bắt lấy hỏa khí hiên ngang.

“Người... Ân... Buông... Tay...”

“Không buông! Người có biết bộ dáng hiện tại của người có bao nhiêu mê nhân không?”

Khuôn mặt tuần tú cương nghị bị tình cảm mãnh liệt nhiễm lên sắc thái mê muội, trên làn da thâm màu thắm tăng mờ hôi mỏng mỏng hơi hơi, được phủ lên một tầng màu hồng khó có thể phát hiện.

Phỉ Thúy cúi thân mình xuống, mặt ngọc ở trên ngực rắn chắc ma sát, tay, chân, thân thể cũng gắt gao áp sát, dùng mỗi một tác da thịt trên người cảm thụ lửa nóng của hắn

So với làm tình, y càng thích loại cảm giác trần trụi ôm nhau này hơn, bởi vì như thế có thể làm cho y sinh ra một loại lỗi giác như hòa tan cùng hắn, không phải nút thắt trong nháy mắt mà là chặt chẽ cùng hòa tan.

Ma sát da thịt mềm nhẵn của Phỉ Thúy, khiến cho U Hỏa ý loạn tình mê, xúc cảm da thịt tuyệt vời kia thật là làm người ta mất hồn, làm cho hắn nhin không được từ đáy lòng khát vọng càng nhiều, càng nhanh tiếp xúc cùng ôm ấp, nhưng trong nháy mắt mất phương hướng liền bị ma thủ tham tới phía sau của hắn chấn vỡ, đau nhức trong trí nhớ thông qua cảm giác thần kinh truyền tổng đến từng góc thân thể.

“Không” U Hỏa hô nhỏ kháng cự, ngón tay ngọc đâm vào.

Trong cơ thể U Hỏa siết chặt cùng khô khốc khiến Phỉ Thúy nhin không được nhú mày, rút ra ngón tay ngọc, khe niệm vài câu chú ngữ, một cái bình nhỏ màu lam nhạt xuất hiện ở lòng bàn tay, đem chất lỏng ngát hương màu vàng nhạt trong bình đổ vào lòng bàn tay, đưa vào dùng đạo chặt chẽ.

Cảm giác lạnh như băng, làm cho U Hỏa rùng mình một cái “Là cái gì?”

“Quỳnh tương!” (mỹ tửu)

“Người, người muốn làm gì?”

“Giúp người thả lỏng!” Có chất lỏng trơn tru, ngón tay thon hoạt động thoải mái hơn, ở trong dùng đạo nhìn không thấy, ngón tay thon dễ dàng tìm được điểm bộc phát mãnh cảm, càng kích thích hơn nữa!

Khoái cảm đột nhiên đánh úp lại nhanh chóng tấn công phá hủy ý chí cuối cùng của U Hỏa, rên rỉ không bị khống chế thốt ra.

Đợi cho thời cơ chín mùi, ngón tay thon của Phỉ Thúy rút khỏi trong cơ thể, ngọc thủ đỡ lấy vòng eo tinh trắng, không chút do dự đem lửa nóng đưa vào trong cơ thể nóng rực, tạo ra từng tầng sóng cao trào dồn dập.

****

U Hỏa không thể không thừa nhận lực thích ứng siêu cường của mình. Không những chịu đựng nổi bị thao, mà còn sau mấy lần chiến đấu kịch liệt vẫn có thể bảo trì đầu óc tỉnh táo, nếu đổi lại trước kia thì hẳn đã sớm chết ngắt. Thân thể có chút mệt, nhưng lần hoan ái này, hắn không có cảm giác thấy đau đớn gì, khoái cảm kịch liệt chưa bao giờ trải qua kia thậm chí làm cho hắn sa vào trong đó.

Tuy rằng lần đầu tiên là do Phỉ Thúy bức bách mà phạm vào, nhưng vài lần về sau hắn cơ hồ chủ động mở ra hai chân nghênh đón tẩy lễ của y.

Vừa hồi tưởng lại lúc ấy chính mình bộ dáng hoang *** phóng đảng, U Hỏa đã muốn lấy dây thừng siết chết chính mình!

Ta rốt cuộc đang làm cái gì a!!! Thế nhưng lại bị tên ác ma này dụ dỗ, xong rồi! Lần này là hoàn toàn rơi vào tay giặc!! (rơi từ lâu rồi giờ mới nhận ra à *lườm*)

Đại thủ vò đầu bứt tóc, hối hận không thôi!!

Nhìn thấy Phỉ Thúy ngủ say ở trước ngực của hắn, U Hỏa chỉ tức không thể đánh cho một cái.

Đều là lỗi của người! Đều là người không tốt!!! Đừng tưởng rằng người thắng, tuy rằng cơ thể của ta bị thất thủ, nhưng lòng tuyệt sẽ không bị người mê hoặc!!

Vì tiết hận, đại thủ thậm chí hung ác tàn nhẫn chuẩn bị hướng trên gương mặt mềm mại non nớt của Phỉ Thúy mà véo.

Ngay lúc âm mưu của U Hỏa gần thực hiện được bích mâu đột nhiên mở ra, “Người muốn làm gì?”

Đại thủ cứng đờ giữa không trung, U Hỏa gượng cười nói: “Ách... Ách... Cái kia... A!... Ta muốn giúp người diệt sâu, vừa mới có con sâu ở trên mặt người.” Loại tam lưu tịch khẩu lừa tiểu hài tử này qua mắt y được sao? Mặc kệ! Tới đâu hay tới đó!

Đúng vậy sao?” Ngọc thủ phủ phủ vài cái trên khuôn mặt, trong mắt hiện lên một tia tinh quang.”Người vẫn còn có khí lực diệt sâu, chứng minh tinh lực của người còn rất dư thừa, chúng ta đây sẽ làm thêm một lần nữa.” Ngủ tắt, ngay cả cơ hội thở dốc cũng không cho, xoay người đem U Hỏa đặt ở dưới thân, miệng sói lập tức hạ xuống.

Nhưng vào lúc này.

“Phanh!” Đại môn bị người thô lỗ đá văng.

“Tiểu Thúy, người ở đâu?” Tử Tinh thanh âm khờ dại vang vọng toàn bộ phòng.

Người trên giường nhất thời cứng lại.

U Hỏa nào phát hồ đồ, nghĩ muốn lập tức chết đi cho xong rồi!

Bị người khác nhìn thấy hai người nam nhân bọn họ thân thể trần truồng ôm nhau, lần này thật là có miệng nói không rõ, một đời anh danh của hắn cứ như vậy bị hủy!

Tử Tinh trợn mắt há hốc mồm, sau một lúc lâu, mới rụt rè nói: “Tiểu Thúy, các người đây là...”

Đừng hỏi ta! Đừng hỏi ta! Đều là tên ác ma kia gây họa!

U Hỏa không còn mặt mũi gặp người khác đã muốn lui vào trong chăn bông trốn tránh.

“Các người đây là đang... Để làm chi a?”

Thật

Từ chối hơn nửa ngày U Hỏa mới từ trong núi chăn bò ra, kinh ngạc vạn phần nhìn tiểu mỹ nhân trước mắt!

Không thể nào! Hắn từng nghe thấy thiên giới thẩm lí và phán quyết thiên là một tiểu mỹ nhân tinh khiết thật đáng yêu, nhưng không thể tưởng được hắn thật sự tinh khiết (ngu) đến nỗi so với tờ giấy trắng (ngốc) không khác biệt.

Xem tình hình, hắn là đối với loại sự tình này hắn hoàn toàn toàn toàn không biết gì cả, như vậy U Hỏa vẫn còn có cơ hội văn hồi anh danh sắp bị sụp đổ hủy diệt.

“Ta, chúng ta là đang...” Luận võ! Bậy bạ, luận võ làm gì phải cõi sạch sẽ như vậy, loại lí sự cùn này ngay cả mình cũng không tin, đối cái khác, “Đúng vậy đang...” Tăng tiến tình hữu nghị, ách

buồn nôn quá, không được, lại đối một cái khác... “Đúng vậy đang...”

“Giao thông!” Phỉ Thúy tiếp lời của hắn.

Giao, giao, giao thông?

Thời điểm U Hỏa còn bị hai chữ ‘giao thông’ xoay quanh vòng, Phỉ Thúy đã xoay người bước xuống đất, hoàn toàn không để ý mình toàn thân trần trụi.

“Đứng lên!” Tiếng nói trầm ồm vẫn ôn nhã như cũ, lại thiếu một phần nhiệt tình, mặc dù nghe êm tai nhưng lại làm cho người ta cảm thấy một loại cảm giác tựa như người đứng xa cách ngàn dặm, cùng tình cảm mãnh liệt mới vừa rồi làm cho hắn cảm giác như hai người khác biệt.

U Hỏa nháy mắt khó có thể thích ứng, nhìn mặt ngọc cởi bỏ cái mặt nạ tươi cười cùng niềm nở kia, hắn cảm khái: tên ác ma này trở mặt so với lật sách còn nhanh hơn!

Miệng cười ôn hòa trộn lẫn vài kia khó chịu “Người đề lên quần áo của ta!”

“A!” Phục hồi tinh thần lại, U Hỏa vội vàng hướng bên cạnh di chuyển.

Nhìn góc áo bị đề nhãn, Phỉ Thúy không vui khoe miệng lắm bầm, không nói gì thêm, đem trường bào xanh biếc mặc vào.

Ngọc thủ chải chuốt lại mái tóc hơi rối, ngồi ở mép giường, vừa mang hài vừa hỏi: “Tử Tinh, người sao lại tới nơi này?”

Tử Tinh sôi nổi chạy đến bên cạnh Phỉ Thúy, ôm cánh tay ngọc thúy, dựa ở bên cạnh Phỉ Thúy làm nũng nói: “Người ta nhớ người thôi, tiểu Thúy gần đây không quay về thiên giới, hại nhân gia nhầm chán muốn chết, không người chơi với ta.”

“Người nha, chỉ biết chơi!” Ngón tay thon chọt chọt khuôn mặt đỏ bừng của Tử Tinh, nói đúng ra là lời nói trách móc nặng nề, nhưng trong giọng nói giấu không được cưng chiều.

“Tiểu Thúy, người làm gì mà lâu như vậy không trở lại! Lam Lưu cùng Kim Ly đều thực lo lắng cho người nha!”

“Ha hã... Mỗi ngày vội vàng cùng Diêm Vương gia tiến hành giao thông “vào sâu ra cạn”, thiếu chút nữa đã quên trở về! Ta đây sẽ trở về với người, tránh cho các người lo lắng!”

“Tiểu Thúy, ta không rõ nha, giao thông vì cái gì phải cởi quần áo?”

“Tử Tinh còn nhỏ, về sau người sẽ biết đây là một loại tối trực tiếp, tối độc đáo, cũng là phương thức giao thông mỹ diệu nhất!”

Nghe hết đoạn đối thoại của bọn họ, U Hỏa chỉ cảm thấy thiên hôn địa ám (trời đất mù mịt).

Tên ác ma này nói dối không cần bản nháp, loại người nói dối như cuội này, mà ngay cả mí mắt cũng không nháy một cái, cẩn thận báo ứng!

Tối trực tiếp, tối độc đáo, phương thức giao thông mỹ diệu nhất?

Tử Tinh đáng yêu trong mắt to tròn ngập tò mò, quần quít lấy Phỉ Thúy nói: “Tiểu Thúy, Tử Tinh cũng muốn cùng tiểu Thúy giao thông.”

“A?” Phỉ Thúy ngây người.

Không thể nào, báo ứng nhanh như vậy!

Nhân cơ hội này, Tử Tinh chu miệng nhỏ nhắn phẩn phẩn nộn nộn hướng môi đỏ mọng hôn đến.

“Ba

~~ ”

Một tiếng giòn vang, cái miệng nhỏ nhắn của Tử Tinh hôn lên mu bàn tay của U Hỏa.

“Đáng ghét!” Liều mạng chà sát cái miệng nhỏ nhắn, Tử Tinh tức giận trừng mắt U Hỏa “Người ta là muốn cùng tiểu Thúy giao thông, không phải với người!”

Hắn đây là...

Đang nhìn tay của mình, U Hỏa vạn phần khó hiểu.

Vừa nhìn thấy lúc Tử Tinh muốn hôn Phỉ Thúy, hấn cơ hồ là theo phản xạ vươn tay ngăn cản Tử Tinh dừng hôn lên đôi môi mềm mại kia, không rõ tại sao mình làm như vậy, chính là không muốn để cho người khác nhắm nháp đến đôi môi hồng hào ngọt ngào kia.!

“Đa tạ!” Tiếng nói ôn nhu pha lẫn một tia ngọt ngào.

Ngẩng đầu, hấn thấy được nụ cười đẹp nhất thế gian.

Ánh mặt trời chiếu vào trên sợi tóc thúy thanh, tạo nên vầng sáng mờ ảo, mặt ngọc tinh tế ở trong ánh sáng phản chiếu càng thêm xinh đẹp mê người, trong bích mâu lóe ra tinh quang khó có thể bắt lấy, bên khóe môi nhợt nhạt khẽ cong lên tuyệt đẹp càng làm cho mặt ngọc thêm một luồng tình cảm ấm áp.

“Ta, ta không phải vì người, ta chỉ muốn..”

Ngón tay ngọc đặt lên môi U Hỏa, ngăn hấn chưa kịp nói ra lời nói, Phỉ Thúy ôn nhu nói: “Người không cần giải thích, ta biết.”

Đứng dậy kéo Tử Tinh bắt động tựa vào bên giường, nói “Đi thôi, chúng ta đi trở về.”

Nhìn bóng dáng hấn xoay người rời đi, tâm cơ hồ mãnh liệt rung động, U Hỏa trong nháy mắt xúc động đáp lại y.”Chuyện đó...”

Ngay lúc hấn đang định mở miệng, Phỉ Thúy đột nhiên xoay người, cười đối hấn nói: “Quấy rầy ngài lâu như vậy, thật sự ngại quá, chúng ta cáo từ.”

Y nói như vậy là có ý gì? Có phải hay không về sau sẽ không tới nữa, vậy thì tốt quá, ác ma rốt cục đi rồi. Nhưng... Vì cái gì trong lòng chưa xót như vậy?

“Thỉnh ngài hảo hảo nghỉ ngơi dưỡng sức, ta lần sau lại đến tìm ngài ‘Giao thông’ ”. Ngữ tất, nắm tay của Tử Tinh nghênh ngang đi ra ngoài.

A

Chỉ biết tên ác ma này sẽ không dễ dàng buông tha hấn như vậy!!

Ý loạn tình mê trong nháy mắt bị lửa giận hừng hực đốt hết thành tro, U Hỏa đại hỏa hướng tới đại môn, miệng hô lớn khàn cả giọng: “Người đi chết đi!!!!!!”

5. Chương 5

Editor: Lê Cung Chủ

Ánh nắng tươi sáng, gió chậm chậm nhẹ đưa, Phỉ Thúy nằm ngửa dưới tàng cây cạnh Kính hồ.

Thật thoải mái!!

Mặt trời ấm áp gió êm dịu thích hợp nhất lúc ngủ, Phỉ Thúy lười biếng trở mình duỗi thân, mũi đang lúc ngửi mùi thơm cỏ xanh, ở thiên nhiên đào sắc tâm tình cũng trở nên thập phần thư sướng!

Ngọc thủ nhẹ nâng, một con chim nhỏ xinh đẹp đậu ở trên ngọc thủ, khẽ cất tiếng hót vì Phỉ Thúy mà xướng ra tiếng ca tới động lòng người.

Nghe tiếng ca duyên dáng này, Phỉ Thúy không khỏi suy nghĩ vẩn vơ, nhớ tới cái đầu gỗ khó hiểu ôn nhu kia.

Không biết hấn hiện tại thế nào.

Y đã hơn một tháng không đi tìm hấn, thứ nhất, thân là trí tuệ thiên nếu y ra ngoài thời gian lâu vô cớ sẽ làm cho người khác hoài nghi, thứ hai, y không muốn giữ hấn quá chặt, lưu chút thời gian để cho hấn hiểu

rõ, tuy rằng y rất muốn lúc nào cũng khắc khắc bồi ở bên cạnh hần, nhưng tình cảm là thứ gấp cũng không đến, chuyện nên làm hay không nên làm y đều đã giải quyết, còn lại đều thuận theo tự nhiên.

Tê ô

Phía chân trời truyền đến một tiếng thiên mã gào thét.

Phỉ Thúy phút chốc từ trên mặt đất nhảy lên, ngửa đầu nhìn trời.

Chỉ thấy một tuần mã màu đen bước trên mây tối, dùng một cái lao xuống rớt ở bên cạnh y.

“Bạo Hỏa? Chủ nhân của người đâu?”

Tê ô

~~~~~

“Có phải chủ nhân của người có chuyện gì hay không?” Trên khuôn mặt ngọc phá lệ nhiễm thượng một tia kinh hoảng.

Đầu ngựa hất hất ngọc thủ của Phỉ Thúy, lại hướng lưng ngựa lắc lắc, ra dấu cực kì nôn nóng.

Phỉ Thúy hiểu ý, lập tức xoay người lên ngựa.

Bạo Hỏa ngửa mặt lên trời hí dài, triển khai đôi cánh màu đen mạnh mẽ, phóng lên cao, chở Phỉ Thúy phá vân mà đi.

Mấy canh giờ sau, Bạo Hỏa rốt cục đến mục tiêu.

Đây không phải là Diêm La điện sao!.

Từ trên lưng ngựa xuống dưới, Phỉ Thúy nhìn quét cảnh giới bốn phía.

Rất im lặng!

Bình thường quỹ vệ canh gác ở cửa đại môn, hôm nay lại không thấy bóng dáng; trên đường thông hướng Diêm La điện đến Hoàng Tuyền một u hồn cũng không có; quan trọng nhất là từ trong Diêm La điện truyền đến một cỗ năng lượng cường đại.

Tuyệt đối không có khả năng là U Hỏa, bởi vì hần không lợi hại như vậy, thực lực của đối phương cơ hồ cùng y tề giá ngang nhau.

Biết rõ bên trong gặp nguy hiểm, nhưng y trừ đi vào thì không có lựa chọn nào khác, ai bảo tim của y rơi ở trên người kẻ đó.

Cất bước bước vào Diêm La điện, bên trong đại điện phía trên ngai vàng sớm đã có người cung kính chờ đợi.

Một thân mặc chiến giáp đồng màu, nam tử mặt che mặt nạ màu bạc ngồi ngay ngắn phía trên.

“Người chính là trí tuệ thiên Phỉ Thúy?” Nam tử mở miệng hỏi.

“Đúng vậy!” Bích mâu hí lại, cẩn thận thẩm đặc nam tử toàn thân cao thấp một lần, giây lát, môi đỏ mọng gọi lên một nụ cười nhạt tự tin.”Xin hỏi đương nhiệm diêm vương U Hỏa có ở dưới tay các hạ hay không, các hạ để cho hần cùng với ta gặp nhau được không?.”

Nam tử cũng sáng khoái, thế nhưng không hỏi nguyên nhân, vung tay lên, ngân quang (ánh sáng màu bạc) hiện ra, U Hỏa bị trời gô liền xuất hiện ở trước mặt Phỉ Thúy.

” Tiểu tử ngu xuẩn, còn không buông ta ra, thế nhưng dám chạy đến Diêm La điện giương oai, lão tử băm dằm ngươi!” Vừa xuất hiện chính là một trận ác mắng thô lỗ đến cực điểm, hình thức tiêu chuẩn của U Hỏa. (thấy pé Hỏa luôn là đối tượng bị dìm hàng và xia xói =]])

Ai, cái đầu gỗ không suy nghĩ a!!

Phỉ Thúy dưới đáy lòng ai thán, đi tới bên cạnh hắn, vì hắn mở trối.

Vừa thoát khỏi trối buộc, U Hỏa nắm tay rằng rắc muốn xông lên trước, đem nam tử trên ngai vàng bầm thây vụn đoạn.

“Đợi đã!” Cánh tay quả quyết ngăn cản hắn, Phỉ Thúy khẽ lắc đầu nói: “Người không phải đối thủ của hắn. Đánh hắn càng phiền toái cho người!”

“Cái gì? Không phải đối thủ của hắn? Ta phi!!”

U Hỏa khí nộ, trời sinh hắn quật cường sĩ diện sao có thể chịu yếu thế trước mặt người khác, mạnh mẽ hất cánh tay ra, tung người nhảy tới trước mặt nam tử, đồng thời đâm ra thiết quyền.

“Phanh!” Thiết quyền trọng kích ở phía trên ngai vàng, chỗ ngai vàng bị đánh trúng xuất hiện một cái hố lõm.

Người đâu?

“Bên này!”

U Hỏa nghe tiếng nói theo bản năng quay hướng phía thanh âm nhìn lại, một trận quyền phong đánh úp lại, hắn ngay cả tránh né cũng không kịp, trên mặt bị đánh một cái, quyền lực to lớn, làm cho hắn cả người bay ra xa mấy trượng.

“Đáng giận!” Lau đi huyết châu khoe môi, U Hỏa giãy dụa bò lên, muốn tấn công lần nữa.

Lúc này một đạo lực quang hóa thành dây thừng mềm như nhuyễn xà gắt gao cuốn lấy toàn thân hắn, làm hắn không thể động đậy, một đầu khác của sợi dây ánh sáng cắm ở trong tay Phỉ Thúy.

Ngọc thủ lôi kéo, buộc thành một đoàn, U Hỏa dễ dàng bị tóm tới bên cạnh Phỉ Thúy.

Thật sự quá ngang ngược! Thiếu khán nhất nhân đồ bất hành! (làm việc mà không nhìn xa trông rộng tất không thành)

“Chết tiệt, người làm gì? Buông!!”

“Đau quá!” Nhẹ chạm vào khuôn mặt tuần tú bị sưng phù, lòng bàn tay co rúm lại, làm cho trong lòng đau tựa kim châm.

“Ách...” Là lỗi giác sao? Hắn cảm thấy động tác này cất giấu một tia ôn nhu bất khả tư nghị. (kỳ lạ)

“Uy uy! Hai người các người tốt đẹp thế, đừng có mà ở đây mất đi mày lại.” Nam tử thật không vui.

Hai tên tiểu tử ngu ngốc này, quả thực xem hắn như trong suốt, hắn dầu gì cũng là... Khụ khụ... Bí mật...

“Xưa nay vốn nghe danh thiên giới trí tuệ thiên Phỉ Thúy là một đại mỹ nhân hiếm có, hôm nay vừa thấy quả nhiên bất phàm.” Nam tử chậm rãi đi tới trước mặt Phỉ Thúy, đại thủ vuốt trên hai má mềm mại của Phỉ Thúy.

Phỉ Thúy hơi hơi cười, cũng không dư phản kháng!

Nhưng U Hỏa lại khí nộ, trừng mắt nhìn đại thủ vô lễ kia, hận không thể trừng xuyên, trừng nát nó!

Tên ác ma kia đang làm gì vậy! Thế nhưng lại để cho tiểu tử thú kia khinh bạc y như vậy! Chết tiệt!” Buông tay! Đừng chạm vào y!”

Nam tử cười gian nói: “Ha hã, ta vẫn muốn chạm, người làm khó dễ được ta sao? A a! Làn da thật đẹp, vừa sáng vừa mịn, ôm lấy nhất định thực thoải mái! Để cho ta ôm một cái!”

“Dừng tay! Người dám chạm một sợi tóc của y thử xem xem, ta nhất định làm thịt người!”

“Người đủ tư cách sao?” Nam tử khiêu khích nhìn U Hỏa không thể động đậy, cười đến rất đắc ý.

Ma thủ mở ra, cười hì hì muốn ôm mỹ nhân vào lòng.

“Ta cũng từng nghe danh diêm chúa trước của linh giới là một dũng tướng dũng mãnh thiện chiến, trí dũng song toàn đúng không?” Phỉ Thúy bình tĩnh cười hỏi.

“Ách...” Cặp ma thủ định ôm mỹ nhân kia đứng lại ở giữa không trung, nam tử cười cứng ngắc “Người đã biết từ khi nào?”

“Đầu tiên lúc mắt nhìn thấy người, ta liền cảm giác nhìn người rất quen mắt!”

“Chúng ta chưa từng gặp mặt à?”

“Nhưng ta cùng con của người rất quen thuộc!”

Nam tử nhìn Phỉ Thúy cười đến xán lạn, lại nhìn U Hỏa trên mặt đất tức giận đến bốc hơi nước, bưng tỉnh đại ngộ! “Khó trách! Người chỉ bằng điểm ấy kết luận thân phận của ta?”

“Đương nhiên không chỉ thế, lớn mật suy đoán, cẩn thận chứng thực! Là nguyên tắc xử sự của ta, lúc ban đầu ta chỉ là cảm thấy người theo nhận thức của ta là người nào đó có vài điểm tương tự, sau khi nhìn thấy hắc cùng với người đánh nhau, ta liền càng thêm xác định suy đoán của ta, người rất rõ nhược điểm của hắc, vừa ra chiêu liền đánh ngay sơ hở của hắc... Nhưng không đánh trúng chỗ yếu hại của hắc, tác pháp mâu thuẫn như vậy nếu thêm một cái điều kiện tất yếu tiên quyết nữa cho hợp tình hợp lý, thì phải là tình phụ tử!”

“Ha ha ha...” Nam tử ngẩn ra cười to, “Thông minh! Hôm nay ta xem như đã được lĩnh hội sự lợi hại của trí tuệ thiên, không hổ là thiên giới cao nhất thủ thiên, quả nhiên mỹ mạo cùng trí tuệ đều bằng nhau!” Đại thủ cúi bỏ mặt nạ trên mặt, lộ ra khuôn mặt tuần tú tính cách mười phần phóng dăng!

“Lão nhân!” U Hỏa đầu gối đến tận bây giờ mới phát hiện người trước mắt chính là cha của hắc!

Minh Phong mạnh mẽ đâm thiết quyền hướng trên khuôn mặt tuần tú của U Hỏa: Đúng vậy! Là cha người, không lớn không nhỏ! Ngay cả cha người mà người cũng nhận không ra, sinh ra cục thịt xiên nướng còn tốt hơn so với sinh ra người! Nghĩ đến Minh Phong ta anh tuần điều tàn, phong lưu phóng khoáng, sao lại sinh ra cái đồ ngu trì độn như thế này!” (đấy, pé Hỏa lại bị sỉ nhục =A=)

” Lão đầu tử đáng chết, người nói ai là đồ ngu!”

“Quang!” Lại một cái cốc đầu “Là cha, người muốn ta dạy bao nhiêu lần à! Ta đã nói rồi, với cái đầu tiểu nhân của người làm sao có thể đem linh giới cải cách tốt như vậy, nguyên lai sau lưng có vị quân sư xinh đẹp hỗ trợ.”

Vẩy vẩy tóc tỏ ra đẹp trai, Minh Phong hướng cặp vô địch điện nhân về phía Phỉ Thúy mãnh liệt phóng điện “Thế nào? So với cái đầu gỗ này ta có phải tốt hơn hay không, chỉ bằng quăng hắc, theo ta đi!”

“Vương bát dẫn, người tính cái gì vậy, cha à! Thật không biết xấu hổ, thế nhưng cướp của ta... Của ta...”

” Cái gì của người?” Minh Phong mắt đầy ý xấu hỏi han.

“Của ta... Của ta...” Y là cái gì của ta? Ách... U Hỏa vắt hết óc, hy sinh chín vạn chín ngàn chín trăm chín mươi chín tế bào não sau đó rốt cục thốt ra: “Địch nhân của ta!” (đề nghị đi ra đây cho ta lạy người một cái >.

6. Chương 6

Editor: Lê Cung Chủ

Đảo mắt, lại đã qua trăm năm.

U Hỏa còn đang sống lây lất dưới sự gian khổ ‘ngày thao đêm thao’ của Phỉ Thúy.

Các loại hành hạ từ cực tới khổ này vẫn không làm mòn đi tâm báo thù của U Hỏa, vì đánh bại Phỉ Thúy, U Hỏa vốn ghét nhất tu luyện, thế nhưng lại xuất ra mười phần quyết tâm, đau khổ tu luyện, nhưng, nói cao một thước, ma cao một trượng, mỗi một lần kết cục đều na ná như nhau.

U Đại Vương tràn đầy tự tin xông pha chiến trường, hoa rơi nước chảy thảm bại mà về, cộng thêm ở trên giường nằm úp sấp ba ngày. (BACK: vì sao mà nằm úp sấp, ha hả... trong lòng tự hiểu.) (Lệ Nhi: vâng, đã hiểu =]]])

Pháp thuật không cao bằng y, nắm đấm không cứng rắn bằng y, ngay cả trí tuệ cũng thua y một mảng lớn, U Hỏa xoay người, ngày đó xem ra chắc sẽ không bao giờ đến.

Bên trong gian phòng hôn ám tràn ngập hơi thở ***, hai cỗ thân thể nam tính tinh khiết gắt gao dây dưa cùng nhau.

Mây mưa qua đi, Phỉ Thúy tựa đầu dựa lên trước ngực U Hỏa, nghỉ ngơi một chút.

“Uy, bắt đầu từ ngày mai trong vòng một tháng ngươi đừng tới được không?” U Hỏa hỏi.

“Vì cái gì?”

“Bởi vì ta đệ đệ đã trở về, ta muốn chăm sóc nó.”

“Ngươi đối đệ đệ của ngươi thật tốt.”

“Không có biện pháp a, ai bảo ta chỉ có một đệ đệ như vậy, không đối tốt với nó, thì đối tốt với ai chứ!”

“Ta thực ngưỡng mộ nó.” Nếu ngươi có thể đem một phần vạn yêu thương đối với đệ đệ của ngươi đặt ở trên người của ta, ta liền cảm thấy mỹ mãn.

“Ngươi nói cái gì?”

“Không có!” Bích mâu mỗi một chậm rãi khép lại, che lại yếu ớt không muốn ai biết.

Thiên giới

Phỉ Thúy lấy tốc độ nhanh nhất hướng Tội Chi điện chạy đến.

Vừa mới đến cửa đại điện Tội Chi, Tử Tinh khóc hai mắt đỏ bừng vừa thấy y đến lập tức nhào vào trong lòng y khóc thét không thôi.

“Tại sao có thể như vậy?” Phỉ Thúy sốt ruột hỏi.

“..... Ô... Tiểu Thúy... Lão sư muốn xử quyết Lam Lưu... Ô...”

Xử quyết? Vì cái gì? Chẳng lẽ chỉ bởi vì hắn cùng Ngân Sa mến nhau! Bởi vì bọn họ đều là nam tính! Bởi vì... Thiên lý không cho phép...

“Không được, ta muốn đi ngăn cản lão sư!!”

“Không” trong Tội Chi điện truyền đến tiếng kêu thảm thiết tê tâm liệt phế của Ngân Sa.

Phỉ Thúy biết không còn kịp rồi.

Đại môn Tội Chi điện từ từ mở ra.

Đại tể sư Trạng Thiên đang cầm một viên ngọc màu lam đi ra.

“Lão sư! Vì cái gì phải làm như vậy? Lam Lưu cùng Ngân Sa làm sai gì chứ, sao ngươi phải xử quyết Lam Lưu!”

“Lam Lưu là vì Ngân Sa mà chết, hắn không đành lòng thấy Ngân Sa bị phạt, lấy tánh mạng của mình đổi lấy tự do cho Ngân Sa!”

Hoang đường! Lam Lưu là người nhát gan, thế nhưng ích kỷ dùng cái chết để trốn tránh hết thảy, ngươi có nghĩ tới hay không Ngân Sa bị ngươi để lại một mình phải làm cái gì bây giờ? Mất đi người, muốn hắn phải tiếp tục sống thế nào!

“Hủy diệt hắn!” Trạng Thiên đưa lam châu trên tay giao vào trong lòng Phỉ Thúy.

“Hủy diệt? Lão sư! Như thế có phần quá mức, hủy diệt nguyên thần của Lam Lưu, hắn sẽ trọn đời không được siêu sinh!”

“Lời giống vậy đừng để cho ta nói lần thứ hai.” Ngữ tất, Trầm Thiên xoay người rời đi.

“... Ô... Tiểu Thúy... Vì sao lại trở nên như vậy? Ngày hôm qua mọi chuyện đều tốt... Vì sao hiện tại... Liền... Lão sư... Lão sư vì sao tàn nhẫn như vậy... Ông luôn luôn dạy chúng ta phải có tâm từ bi... Vì sao ngay cả nguyên thần của Lam Lưu cũng không buông tha... Ô...”

Đúng vậy? Vì sao? Y cũng không rõ, bọn họ có lỗi gì, bọn họ chỉ là yêu thương một người giống mình mà thôi, vì sao phải gánh chịu loại đối đãi vô tình này.

Ôm chặt Tử Tinh khóc đến bất lực, Phỉ Thúy xúc động vô hạn.

“... A... Được rồi... A...”

Ngọc thủ gắt gao cuốn lấy mạch sắc đại thủ (mạch sắc = màu vàng lúa mạch), không để ý đến trong cơ thể chặt khí của U Hỏa mà tiến vào.

Một vòng chiến đấu kịch liệt qua đi, Phỉ Thúy tựa vào trong ngực rắn chắc, lắng nghe quy luật tim đập của U Hỏa.

Nhiệt độ cơ thể, tim đập, đây là căn cứ xác thực sự sinh tồn, gắt gao ôm thân thể của hắn, là điều duy nhất khiến y như có thể nắm bắt được gì đó.

Nghĩ muốn ôm người thật chặt, nghĩ muốn tiến vào người thật sâu, đem tình cảm của ta rót vào trong cơ thể người, cho người cảm nhận được trái tim ta đang nhảy lên vì người. Ta phải như thế nào mới có thể khiến cho người hiểu được tình cảm ta đối với người, ta phải như thế nào biểu đạt đau đớn không thể nói ra khỏi miệng trong lòng ta, nếu có một ngày ta vĩnh viễn biến mất khỏi vòm trời này, ta có thể khẩn cầu một giọt nước mắt của người hay không...

Trong đêm đen, một thân ảnh mảnh khảnh, chậm rãi đi vào linh giới cấm Luân Hồi điện.

Dừng lại ở trước đại môn sơn màu đỏ thật lớn, Phỉ Thúy nhẹ phát ngọc thủ, hai cánh cửa thật lớn của đại môn, tự động hướng trái phải mở ra.

Lúc này hai chim thần từ bên trong cửa thoát ra, chúng nó như người thủ hộ của Luân Hồi điện, chúng nó là thủ vệ trung thành, cũng là kẻ giết chóc tàn nhẫn, trừ Diêm Vương, người tự tiện xông vào Luân Hồi điện, đều bị chúng nó xé xác ăn vào bụng.

Phỉ Thúy không trốn tránh, không sợ hãi chút nào.

Hai chim thần ở trên người Phỉ Thúy ngửi ngửi, trong chốc lát sau, hai thực nhân thú hung mãnh thể nhưng lại giống như hai đại cẩu nghe lời ngồi chồm hổm bên cạnh người Phỉ Thúy, lộ ra biểu tình lấy lòng.

Chim thần không có năng lực nhận thức người, chúng nó phân biệt người toàn dựa vào khứu giác của chúng nó, vừa mới cùng U Hỏa kịch liệt hoan ái, hơi thở của hắn vẫn lưu ở trên người y.

Ngọc thủ nhẹ nhàng sờ đầu hai chim thần, Phỉ Thúy bước vào cấm địa cao nhất linh giới này, chim thần trung thành đi theo phía sau.

Đứng ở trước Luân Hồi trụ, Phỉ Thúy từ trong lòng lấy ra mệnh châu màu lam, tiếp theo đó ở trên mệnh châu thi triển tầng chú ngữ bảo hộ, tự tay đem mệnh châu đưa vào giữa quang trụ màu trắng.

Lam Lưu, đây là việc duy nhất ta có thể làm vì người, có thể văn hồi hạnh phúc của người hay không, phải dựa vào chính người.

Nhẹ gõ ngón tay một tiếng, Phỉ Thúy nháy mắt biến mất khỏi Luân Hồi điện.

Lục quang hiện lên, Phỉ Thúy đã ở Linh Đan phòng cất giữ cửa dương linh đan của thiên giới.

Mỗi viên linh đan đều lóe kim quang, tựa như bầu trời đầy sao trôi nổi trong phòng.

Linh đan có linh tính, muốn bắt được nó cũng không dễ dàng.

Phỉ Thúy nhìn viên linh đan chuẩn nhất, phi thân nhào lên, mắt thấy dễ như trở bàn tay, linh đan nho nhỏ kia huyền ảo một tiếng, nhân lúc Phỉ Thúy sơ hở liền trốn đi.

Chết tiệt!

Xoay người nhào về phía một viên linh đan khác, cũng chẳng khác gì, đến thời điểm ngàn quân nguy kịch lại để nó chuồn mất, cứ như thể lặp lại mấy lần, khiến Phỉ Thúy rất nổi giận.

Linh đan nghịch ngợm kia giống như châm chọc vây quanh Phỉ Thúy xoay quanh, nếu chúng nó có miệng, nhất định có thể nghe được tiếng cười nhạo của chúng nó.

Bích mâu vừa chuyển, tính kế trong lòng.

Giả vờ mệt mỏi nằm trên mặt đất, đám tiểu linh đan thấy Phỉ Thúy sau một lúc lâu không động tĩnh, không khỏi tò mò, đều tiến lên dò xét quan sát.

Nhưng vào lúc này, Phỉ Thúy trở người nhanh chóng một cái ba trăm sáu mươi độ, bình ngọc trong tay chuẩn xác chế trụ một viên linh đan cách y gần đó, đập chặt nắp bình, Phỉ Thúy nhướn mày cười, đem linh đan thu vào trong lòng định rời đi.

Nhưng y lại đột nhiên dừng bước, xoay người nhìn xem Linh Đan phòng một lúc, trong giây lát lại niệm động chú ngữ, trên kết giới Linh Đan phòng nứt ra cái lỗ nhỏ, y vì sao phải làm như vậy, kỳ thật chính y cũng không rõ, chỉ có thể nói là một loại dự cảm, y có dự cảm y không phải là kẻ trộm cuối cùng tiến vào Linh Đan phòng này.

Kết giới bốn phía của Linh Đan phòng cực kỳ cao thâm, là do lão sư của hắc Trạm Thiên tự tay bày ra, phóng nhãn ngũ đại giới, người có thể đi vào kết giới của Trại Thiên trừ y ra không có người khác, lỗ nhỏ này là y cho hậu nhân dùng cảm phản kháng một phần thưởng nhỏ.

Bên ngoài Tội Chi điện

Ngân Sa ôm di vật của người yêu si ngốc chảy nước mắt.

Lam Lưu là bị Trại Thiên dùng thánh hỏa tam sắc đốt giết, trừ vòng tay màu xanh trên tay hắc ra cái gì cũng không còn.

“Người còn muốn ở trong này khóc bao lâu?” Thanh âm Phỉ Thúy từ trong tĩnh lặng vang lên.

Ngân Sa tựa như mất hồn, ánh mắt dại ra, đem thân mình lui thành một đoàn gấu ở trong góc.

Ai

~ Tiểu tử ngốc này!

“Người không muốn gặp Lam Lưu sao?”

‘Lam Lưu’ hai chữ này rốt cục đánh thức Ngân Sa đang đau kịch liệt.

“Lam... Lưu...” Khóc đến thanh âm khàn đặc khiến người nào nghe được cũng sẽ cảm thấy lòng bội lặn chua xót.

Phỉ Thúy đem cái bình trong lòng giao vào trên tay hắc.

Ngân Sa nhìn nhìn cái bình trên tay, nghi hoặc nhìn Phỉ Thúy.

“Ta đem Lam Lưu đưa vào đường Luân Hồi, hắc sẽ chuyển thế đến nhân gian, vì không cho lão sư tìm được hắc, ta ở trên người hắc niệm chú ngữ che lại toàn bộ sức mạnh của hắc. Mang theo viên linh đan này đi tìm hắc đi, ở thế giới kia bắt đầu lại hạnh phúc của các người!”

“Thật sao?” Đôi mắt suy sụp rốt cục dấy lên một tia sức sống.

Phỉ Thúy mỉm cười nói: “Ta từng lừa gạt người chưa?”

“Chưa từng! Phỉ Thúy nhất định không gạt người.” Lau đi nước mắt nơi khóe mắt, Ngân Sa vừa cười vừa khóc nói.

Nhẹ vỗ về mái tóc dài màu bạc của Ngân Sa, Phỉ Thúy trong mắt tràn đầy ôn nhu.

“Tốt lắm, nên đi đi, ta đã giúp người mở thông đạo, tới nhân gian rồi thì phải cố gắng không được sử dụng linh lực biết chưa?”

“Nếu ta đi rồi, người làm sao bây giờ?”

“Đừng ngốc thế, cước trường ở trên người của người, người không thấy, chẳng lẽ còn có thể lại đến trên người của ta sao.” (chẳng biết cước trường là cái gì T>T) Ngọc thủ cứng chiu vỗ vỗ đầu Ngân Sa, nắm tay hần đưa hần đến chỗ giao giới giữa thiên giới và nhân giới.

“Đi thôi!” Nhẹ nhàng đưa hần đẩy hướng cửa vào Toại Đạo.

Ngân Sa chậm rãi đi hướng Toại Đạo, đột nhiên hần dừng bước, quay người chạy đến bên cạnh Phỉ Thúy, ôm chặt lấy y, nức nở nói: “Cám ơn người! Ta không biết, không biết nên như thế nào biểu đạt lòng biết ơn của ta!”

“Nếu muốn cảm tạ ta, hãy cùng Lam Lưu tiếp tục cuộc sống hạnh phúc, đó là hồi báo tốt nhất với ta rồi!”

“Ta sẽ như thế!” Trong đàn mâu (con người màu gỗ) là kiên định tuyệt đối, lần này hần nhất định sẽ giữ chặt lấy người yêu của hần, tuyệt sẽ không để cho người kia trốn nữa.

“Đi nhanh đi, trời gần sáng rồi, chần chừ nữa sẽ đi không được.”

“Ta đi đây, bảo trọng!”

“Bảo trọng!”

Lau đi tàn lệ khóe mắt, Ngân Sa hướng về thế gian hoàn toàn mới kia tiến đến.

Thẳng đến khi thân ảnh Ngân Sa hoàn toàn biến mất vào màu đen của Toại Đạo, Phỉ Thúy mới niệm động chú ngữ, che lại Toại Đạo.

Lam Lưu, Ngân Sa, chúc các người hạnh phúc, các người phải thay ta hạnh phúc sống sót.

Lúc Phỉ Thúy trở lại trong phòng U Hỏa, phía chân trời đã lộ ánh sáng nhàn nhạt.

Trong một đêm chạy đi chạy lại ba nơi, rất nhanh làm cho y mệt mỏi, gối lên trước ngực U Hỏa, khép lại bích mâu một đêm chưa nhắm.

Y còn có thể dựa vào trong ***g ngực này bao lâu?, sẽ không còn lâu nữa, nhưng trước khi tới ngày đó, hãy để cho y hấp thụ thêm chút âm áp từ hần, vì sau âm áp chính là đêm buổi hàn tâm.

“Đứng lên! Người đứng lên cho ta!” U Hỏa vừa tỉnh liền không chút khách khí lay tỉnh người bên cạnh.

“Để làm gì?” Phỉ Thúy xoa mắt buồn ngủ, mệt mỏi bò người dậy.

“Để làm gì? Ta còn muốn hỏi người để làm gì đấy? Không phải bảo người trong một tháng đừng tới tìm ta sao? Còn nữa, người tối hôm qua nổi điên hay sao a, làm nhiều lần như vậy, thất lực của ta a

” Ác ma đáng giận, xem ra hôm nay hần đừng nghĩ xuống giường.

“Người sợ đệ đệ của người biết chuyện người cùng ta như vậy sao?”

Nói thừa? Hắn sao có thể để cho đệ đệ biết lão ca hắn bị... bị một nam tử mảnh khảnh như vậy đặt ở dưới thân, như thế chẳng phải uy nghiêm của hắn sẽ bị mất sạch sao “Biểu đệ còn nhỏ, ta không muốn nó bị ảnh hưởng bởi loại giáo dục bất lương này!”

Phải không? Bất quá, chỉ sợ đã muộn, bởi vì ngày đó hắn nhìn thấy... Ha hả..... Bí mật!

“U Hỏa! Ta hỏi ngươi.” Thân thể mệt mỏi nằm quay về trên giường, “Nếu... Nếu có một ngày, ta tiêu thất, ngươi có thể đau buồn vì ta hay không?”

Tâm không hề phòng bị mãnh liệt đập, “Vì cái gì vô duyên vô cớ nói chuyện đó?”

“Không có gì, thuận miệng hỏi một chút.”

“A... Vậy thì thật sướng khoái a, ta có thể thoát khỏi loại cuộc sống không thuộc về mình này, thực sự nếu có ngày đó, ta nhất định đại yến tứ phương, bốn phía chúc mừng.” Vì sao lúc nói những lời này, tâm lại đau đớn một trận.

“Đúng vậy sao? Ta chỉ biết! Bất quá, ngươi chỉ muốn thoát khỏi ta, cũng không dễ dàng như vậy.” Mệt mỏi quá!! Ngủ tiếp một lát đi, y đã mệt đến không muốn cử động.

Nhìn Phỉ Thúy yên lặng ngủ, U Hỏa không biết từ đâu cảm thấy một trận hoảng hốt, đại thủ cầm lấy bàn tay tuyết trắng mềm mại kia nắm trong lòng bàn tay cảm nhận, để cho tâm bối rối chậm rãi bình tĩnh trở lại.

Sao lại thế này? Hắn không phải ước gì y biến mất sao? Vì cái gì vừa nghĩ tới y sẽ biến mất, tâm đau đớn tựa như bị người ta cắt đi một miếng thịt. Rốt cuộc là có chỗ nào không đúng chứ??

Phỉ Thúy tỉnh lại, đã là đêm khuya ngày thứ ba, vừa mở mắt ra, ánh vào mi mắt chính là khuôn mặt tuần tú đầy lo lắng của U Hỏa.

“Ngươi rốt cục tỉnh rồi!” Nhìn thấy bích mâu trong suốt mở, U Hỏa lúc này nhẹ lòng.

“Ta ngủ bao lâu rồi?”

“Ba ngày!” Ngủ? Phải là hôn mê mới đúng, kêu thế nào cũng không tỉnh!

Ngọc thủ vỗ về khuôn mặt tuần tú thanh thanh nói: “Ngươi đang lo lắng cho ta sao?”

“Nào... nào có!” Mạnh miệng không muốn thừa nhận chính mình vì lo lắng cho y mà ăn không vô, ngủ không được, ở cạnh giường tử thủ ba ngày ba đêm.”Ta là sợ ngươi chết ở chỗ này, dơ phòng của ta.” Tâm bị lời nói vô tình của chính mình đâm tổn thương.

“Yên tâm, sẽ không đâu.” Cho dù thế, cũng sẽ không ở trước mặt ngươi.

Giấy dựa đứng dậy, lại phát hiện toàn thân hư nhược vô lực.

Đây là chuyện đương nhiên, trong một đêm xông vào hai giới cấm địa, lại mở ra Toại Đạo thông hướng nhân giới, cho dù linh lực của y cao tới đâu, thân thể cũng không chịu nổi.

“Ngươi muốn làm gì?” U Hỏa chế trụ thân thể rục rịch của y, thân thể suy yếu như vậy vẫn không thể tùy ý lộn xộn.

“Ta hơi khát.”

“Ngươi chờ chút, ta rót cho ngươi chén nước.”

Rót một chén nước trong, nâng thân thể trên giường dậy, đặt y tựa vào ngực mình, dứt y uống nước.

“Đa tạ.” Thân thể vì hao lực quá độ vẫn như cũ suy yếu, nhưng ý nghĩ lại thanh tỉnh khác thường, ngọc thủ nắm chặt vạt áo trước của U Hỏa, đem cả người rút vào trong cái ôm ấm áp.

Thật sự... Không muốn rời đi... Lại vô lực ngăn cản... Lần đầu cảm thấy sức lực của chính mình nhỏ bé như vậy, thậm chí vô lực tạo ra một mảnh bầu trời riêng cho bọn hắn, ít nhất... ít nhất, y còn có năng lực cam đoan hắn sẽ không bị thương tổn.

“Người làm sao vậy? Khí tức của người rất loạn.” Giờ phút này bộ dáng giống con mèo nhỏ nằm trong lòng của hắn, thật là Phỉ Thúy có cái gì không làm được sao? Có lẽ... Y cũng không kiên cường giống như tưởng tượng.

Phỉ Thúy như vậy làm hắn cảm thấy thật xa lạ, cũng làm hắn đau lòng, mặc dù không biết nguyên nhân, nhưng hắn không muốn nhìn thấy Phỉ Thúy yếu ớt như vậy, nóng lòng muốn xóa đi ưu sầu nơi đáy mắt của y, hắn ngốc nghếch lại không biết nói câu gì cho thích hợp, chỉ có thể dùng ngôn ngữ thành thật như quả đất biểu đạt tình cảm trong lòng, “Người không vui sao? Ta cảm giác được, tuy rằng... Ta có thể không thể giúp người việc gì, nhưng ít ra có thể làm đối tượng để cho người nói hết tất cả.”

Bích mâu hiện lên một tia kinh ngạc, giấy lát, lại khôi phục bình tĩnh trong quá khứ, chỉ là đáy mắt thêm một phần cười nhàn nhạt.

“Đa tạ! Người cho ta mượn bờ vai tựa một chút.”

Được rồi, như vậy là đủ rồi, có những lời này của hắn, đủ để y biết trả giá cho tình cảm của y là không uổng phí, cho dù tương lai gặp phải trừng phạt nghiêm khắc nhất, y vẫn không oán không hối hận.

Có được sức mạnh lên trời xuống đất vẫn đánh không vỡ trói buộc của phong ấn, không ai thông minh bằng vẫn không cách nào để cho ta vĩnh viễn ở lại bên cạnh người. Rất muốn chính miệng hướng người nói ra tình yêu của ta, nhưng ta vẫn là không thể tiếp nhận hậu quả, sợ nhìn thấy vẻ mặt hèn mọn của người, càng sợ người cùng ta có tâm tình giống nhau, sợ cái ngày mộng đẹp chấm dứt, sẽ gây thương tổn lớn lao cho người, so với như vậy, ta tình nguyện đem tình yêu sâu đậm này đối với người giấu vào chỗ sâu nhất trong đáy lòng. Dem tình yêu đối với người hóa thành dung khí vô cùng, để cho ta giữ vững tín niệm trong lòng, dung cảm đối mặt tương lai không đoán trước. Vô luận tiền đồ hung hiểm như thế nào, ta tuyệt sẽ không để cho người bị một tia thương tổn, tuyệt không!!

Tựa như phản ứng dây chuyền, chuyện xấu vĩnh viễn không chịu cô đơn, liên tiếp xuất hiện.

Kế sau Lam Lưu, người thứ hai yêu người không nên yêu chính là Kim Ly.

Thiên giới điều tra thiên Kim Ly thế nhưng yêu một con quỷ hút máu!

Này không thể không nói là một đại trêu người sao, thượng đế rất tức giận, mệnh Kim Ly tự tay tiêu diệt con quỷ hút máu kia!

Quỷ hút máu là một loại sinh vật khác nằm ngoài ngũ giới, bọn họ không có linh hồn nên có sinh mệnh vĩnh hằng, dựa vào hút máu tươi mà sống, thiên giới luôn luôn ngêu ngao tuyên bố hòa bình chính nghĩa lại có thể nào dễ dàng tha thứ cho đoạn dị giới luyến này của Kim Ly.

Phỉ Thúy ngồi ở trên thềm đá ngoài Tội Chi điện, y không muốn đi vào, bởi vì nơi đó không phải nơi thăm lí và phán quyết tội nghiệt, mà là nơi tạo ra tội nghiệt.

Không biết qua bao lâu, đại môn Tội Chi điện lại mở ra, Trạm Thiên dẫn trước đi ra, đi theo phía sau hắn là Kim Ly.

Trạm Thiên sau khi rắn dạy Kim Ly vài câu, liền rời đi.

Kim Ly phi thường bị thương, mắt vàng rực rực, lại cứng rắn chịu đựng không khóc lên.

“Người vì sao ở trong này?” Kim Ly hỏi Phỉ Thúy đang ngồi trên thềm đá.

“Đang đợi người?”

“Chờ ta? Vì cái gì?”

“Bởi vì ta biết người cần một nơi để khóc.” Phỉ Thúy ôn nhu nhìn nàng, hướng nàng vươn hai tay.

Điều đó giống ánh mặt trời ấm áp tan chảy tầng nguy trang cuối cùng nơi đáy lòng của nàng, không khổng chế được tình cảm khiến nàng cũng vô pháp tự mình thừa nhận phần đau xót này.

Kim Ly nhào vào trong lòng Phỉ Thúy, khóc rống không thôi “... A... Ta thương hần... Ta thật sự thương hần...”

“Ta biết!” Phỉ Thúy đau lòng ôm chặt nàng, mặc cho lệ của nàng thấm vào trong lòng y.

“... Lúc ta... Dem kiếm đâm vào trong ngực hần... Hần cười nói với ta hần yêu ta... A... Phỉ Thúy lòng ta đau quá... Ta rất yêu thương hần... So với để hần chết ở trong tay những người khác... Không bằng tự ta chấm dứt tánh mạng của hần... A...”

“Ta tin tưởng hần sẽ hiểu rõ đây là phương thức người thương hần.”

Người có thể ở trong lòng ta tận tình khóc, mà mắt của ta lệ lại lạc ở nơi nào, có phải hay không yêu một người không nên yêu, sẽ vĩnh viễn mất đi tư cách được hạnh phúc. Cùng là một phần yêu vì cái gì không giành được chúc phúc, nếu đây không phải là yêu, ta tự hỏi tình về nơi nào?

Dem Kim Ly khóc một đũa trở về phòng, Phỉ Thúy đi tới xem thiên thai. (thai = đài)

Bầu trời đêm tối đen không có một tia ánh sáng, tựa như tâm tình hiện tại của y.

Nhìn thấy trên thiên thai sớm đã có người.

“Lão sư!”

Trạm Thiên quay đầu, nhìn Phỉ Thúy thật sâu liếc mắt một cái, nói; “Người cũng tới.”

“Đúng vậy.” Cùng Trạm Thiên song song đứng nhìn bầu trời đêm trống rỗng không một vật.

“Nói cho ta biết Phỉ Thúy, người có phải cảm thấy ta quá tàn nhẫn hay không!”

Phỉ Thúy không nói!

Trạm Thiên thấy y không nói lời nào, nhẹ nhàng cười nói: “Người không nói lời nào vậy là đúng rồi, bởi vì Phỉ Thúy không nói dối gạt người!”

“Ngẩng đầu nhìn xem, nói cho ta biết người nhìn thấy gì?”

“Không trung, không trung màu đen.”

“Người có biết vì sao không nhìn thấy sao?”

Phỉ Thúy nghi hoặc nhìn Trạm Thiên, lắc lắc đầu.

“Muốn sao trở về, là phải trả cái giá rất lớn.”

“Lão sư, ngài lời này là có ý gì?”

Trạm Thiên không trả lời, ông cởi áo choàng trên người phủ ở trên người Phỉ Thúy, nhẹ nhàng thay y buộc lại áo choàng, nói: “Phỉ Thúy! Người luôn luôn thực kiên cường, nhưng kiên cường là có hạn độ, một mình người gánh chịu không được nhiều bi thương như vậy, tìm một người với người cùng nhau chia sẻ thống khổ, để cho trái tim kiên cường kia nghỉ ngơi một chút.” Ngủ tắt, Trạm Thiên ở trên trán Phỉ Thúy khẽ hôn chúc phúc, liền xoay người rời đi.

Tìm một người chia sẻ thống khổ... Ai có thể hiểu được tổn thương trong lòng y... Ai có thể lắng nghe y khóc lóc kể lể... Ai...

Lúc y lấy lại tinh thần, y đã đến linh giới, đứng ở ngoài phòng ngủ của U Hỏa.

Trong phòng ngủ truyền đến từng đợt tiếng cười rộn rã.

Từ cửa sổ hướng nhìn vào phía trong, trong phòng là một cảnh tượng vui vẻ ấm áp.

U Hỏa cùng đệ đệ của hần không biết đang nói những thứ gì, hai người cười thành một đoàn.

Phỉ Thúy lặng lặng nhìn, y chưa từng thấy U Hỏa cười vui vẻ đến như vậy, ở trước mặt y hần luôn vô trang phòng bị đầy đủ, có lẽ đây là lần duy nhất y nhìn thấy bộ dáng tươi cười của hần, đem một màn này in thật

sâu trong lòng, Phỉ Thúy giờ phút này cảm thấy may mắn vì U Hỏa không yêu thương y giống như chính y yêu hần, như vậy lúc ngày đó đến, mới không tạo cho hần bất cứ thương tổn nào.

Như vậy là đủ rồi, người y yêu nhất có thể khoái hoạt, đã là tâm nguyện suốt đời của y.

U Hỏa trong lúc nói cười đột nhiên cảm thấy có cảm giác gì đó khác thường, không tự chủ được hướng ngoài cửa sổ nhìn.

Ngoài cửa sổ trừ bóng đêm tối đen cái gì cũng không có?

“Ca, người nhìn cái gì vậy?”

“Không, không có gì.” Kỳ quái, hần như thế nào cảm thấy Phỉ Thúy hình như vừa mới tới.

Nhất định là tên ác ma kia rất thích xuất quỷ nhập thần, khiến cho thần kinh của hần cũng suy nhược, đáng giận!! Đừng tưởng rằng người thắng, một ngày nào đó, ta sẽ lật ngược tình thế!!!

7. Chương 7

Editor: Lê Cung Chủ

Phỉ Thúy xem kỹ bản đồ trên thai án, dùng ma pháp kiểm tra đo lường điểm đứng của các phòng vệ, cân nhắc lộ tuyến mỗi một loại ma quân có thể tiến công.

Ma giới luôn luôn cùng thiên giới tường an vô sự, ngày gần đây ma vương Lộ Tây Hoa đột nhiên dẫn binh tấn công thiên giới, kim sắc chiến thần Dịch Tư, chủ soái của Ốc Nhĩ Nặc cũng tham chiến, tuy rằng y chưa từng thấy qua Dịch Tư, nhưng vốn nghe mỹ nhân tóc vàng này có ma lực gần với ma vương và vô cùng thông minh kiêu ngạo.

Thiên giới không có võ tường thiên tựa như chiến sĩ không có phổi kiểm, lực công kích cùng lực phòng thủ đều vô cùng suy yếu, ma vương chính là nhìn đúng điểm này mới dám đối thiên giới hạ thủ.

Y tuy rằng chế định một loạt tăng cường phòng vệ cùng phương sách tác chiến, nhưng có thể ngăn cản được trăm vạn ma quân của ma vương hay không thì vẫn là điều không đoán được.

Toàn thân mệt mỏi ngã vào trên ghế nằm, nhắm mắt lại, các loại việc quân cơ chiến lược ở trước mắt không ngừng bay múa.

Trận chiến này tránh cũng không thể tránh, những gì y bây giờ có thể làm cũng chỉ có nhiều đó, còn lại phải chờ sau khi chiến sự khai chiến mới trừ tính tiếp.

Mệt mỏi quá!! Đêm nay rất muốn thấy hần!!

Tâm động không bằng hành động, trong nháy mắt, y đã đứng ở ngoài phòng ngủ của U Hỏa.

“Đại vương

” Từ trong buồng truyền đến một tiếng rên rỉ hờn dỗi.

Tâm hung hăng bị đâm thương.

Phỉ Thúy dùng sức đạp một cái, đại môn yếu ớt bị y đạp thành hai nửa.

Một màn hèn mọn bỉ ổi khó coi ánh vào tầm mắt.

U Hỏa cùng một nữ tử mỹ mạo xiêm y không chỉnh tề ngã trên giường.

Hai người đang làm việc trên giường bị người khác đột nhiên xông vào hù dọa, một lát sau, nàng kia lấy lại tinh thần, thần khí đối Phỉ Thúy nói: “Người là ai a, thế nhưng tự tiện xông vào phòng ngủ của Đại vương, còn không mau cút đi đi ra ngoài.”

“Người có cái gì muốn giải thích không?” Ngữ điệu của Phỉ Thúy bình thản, nhưng trong bích mâu lại hừng hực lửa giận.

U Hỏa đẩy mỹ nữ trên người ra, ánh mắt lóe lên nói: “Có, có cái gì hảo giải thích chứ, gặp dịp thì chơi thôi! Tựa như ta với người.”

Lại một thanh kiếm đâm vào tim đau đớn.

“Uy, ta nói người a, cũng dám tới quấy rầy tốt sự của ta cùng Đại vương, còn không mau cút ra ngoài cho ta.” Mỹ nữ xoay thất lưng bày mông đi đến trước mặt Phỉ Thúy, hai tay chống thất lưng rất thần khí.”Uy, ta nói người điếc à, còn không... A...”

Mỹ nữ nói chưa hết, liền bị Phỉ Thúy túm tóc, một phen ném ra ngoài cửa, đập vào đại trụ ngoài cửa, chết ngất đi.

“Vì sao làm như vậy?”

“Ta đã nói rồi, gặp dịp thì chơi, ta với người cũng chỉ là tìm kiếm khoái cảm từ trên người đối phương. Người không có tư cách yêu cầu ta phải thủ thân như ngọc vì người.”

U Hỏa lời còn chưa dứt, chỉ cảm thấy trước mắt thân ảnh chợt lóe, trong chớp mắt hắn đã bị Phỉ Thúy áp chế ở trên giường.

Trên mặt ngọc tựa như hoa không có nụ cười ôn hòa bình thường, thay vào đó chính là vẻ giận dữ cùng thất vọng đau khổ.

Ngọc thủ gờ lên, tát U Hỏa ba cái tàn nhẫn, trực tiếp đánh cho U Hỏa đầu choáng váng não căng.

Giây tiếp theo giây trừng phạt là nụ hôn mãnh liệt trên làn da mềm mại, ngọc thủ không chút nào ôn nhu vuốt ve toàn thân U Hỏa.

“Người... Dừng... Tay...” Hai gò má bị đánh sưng đỏ, U Hỏa mồm miệng mơ hồ phản kháng nói.

Chết tiệt, sớm biết như thế thì đã không mạnh miệng phô trương, trực tiếp nói cho y biết là nữ nhân kia tự mình chạy đến trong phòng hắn a đùa thì đã tốt rồi, lần này thâm, mông không bị nở hoa cũng khó.

Lúc U Hỏa cam chịu nhắm hai mắt lại, gió bão tàn sát bừa bãi ở trên người hắn chợt đình chỉ, trên mặt cảm thấy một trận ẩm ướt.

Trời mưa sao? Nhưng nơi này là trong phòng a!!

Mở mắt ra, trước mắt một bức tranh lê hoa đá vũ (*) làm người ta tan nát cõi lòng. (* mưa trên hoa lê: thường dùng so sánh cho mỹ nhân khóc)

Nước mắt trong suốt tựa tuyết không ngừng từ trong con ngươi xanh biếc rơi xuống, từng giọt, từng giọt đánh vào trong đáy tim hắn.

Phỉ Thúy cúi đầu ở trên môi U Hỏa hôn xuống như chuồn chuồn lướt nước (hời hợt).

U Hỏa còn chưa kịp đáp lại, y đã vụt biến mất trước mắt hắn.

Đại thủ muốn lau lệ cho y cứng ngắt đứng giữa không trung, đầu ngón tay lưu lại một giọt tàn lệ.

Y khóc...

Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy y khóc, còn tưởng rằng y là người kiên cường tuyệt sẽ không bị bất cứ chuyện gì vật ngã, nhưng y lại... Khóc...

Lần đầu thắng lợi, U Hỏa trong lòng không vui sướng, chỉ có tràn đầy đau lòng.

Lệ của y thật nóng...

Lau đi nước mắt trên mặt, giấu đi yếu ớt, Phỉ Thúy cất bước đi hướng Thiên Cung điện.

Ở cửa đại điện liền nhìn thấy Tử Tinh vội vàng chạy tới, hoang mang rối loạn ngó ngó giữ chặt y nói: “Tiểu Thúy nhanh lên đi, lão sư muốn gặp người!”

Rốt cục đến rồi sao?

“Đi mau a! Người còn đang chờ cái gì vậy?!” Tử Tinh gấp đến độ ứa ra mồ hôi.

Phỉ Thúy cười sờ sờ đầu của nó nói: “Về sau ta không ở đây, người hảo hảo chiếu cố chính mình, không thể trẻ con như vậy nữa, biết chưa?”

“Người đang nói cái gì a! Nếu không đi thật sự không còn kịp nữa!” Tử Tinh vội kéo tay y liều mạng ngược hướng Thiên Cung điện, nhưng Phỉ Thúy lại vẫn không nhúc nhích đứng ở tại chỗ, ánh mắt phiêu về phía trước: “Lão sư!”

Trạm Thiên mặt không biểu tình đứng ở trước mặt bọn họ, lạnh nhạt nói: “Đi theo ta.”

“Tiểu Thúy đừng đi!” Tử Tinh gắt gao nắm lấy Phỉ Thúy.

Phỉ Thúy cười lắc đầu, khẽ hôn lên trán Tử Tinh, buông tay nó ra, đi theo phía sau Trạm Thiên, bước hướng Tội Chi điện.

Trong Tội Chi điện

Đây là thần điện lần đầu tiên Phỉ Thúy bước vào vì thẩm lí và phán quyết chính mình.

Đứng ở nơi mà Lam Lưu, Kim Ly từng đứng, Phỉ Thúy mặt không sợ hãi hướng chúng trưởng lão phụ trách thẩm lí và phán quyết.

Một trưởng lão mặt thật dài cao cao gầy gầy đứng ra, lớn tiếng khiển trách hỏi “Trí tuệ thiên Phỉ Thúy, người có biết tội của người không?.”

“Thứ cho ta không biết, ta có tội gì?”

“Người một mình đem nguyên thần lam sơ đưa vào luân hồi, sửa đổi quyết nghị cao nhất của Tội Chi điện, có phải có loại sự tình này hay không?.”

“Đúng vậy!” Phỉ Thúy thản nhiên thừa nhận “Ta đem lam sơ đưa vào luân hồi, nhưng ta cũng không có sửa đổi quyết nghị, ngày đó lão sư đem nguyên thần Lam Lưu giao cho ta chỉ nói với ta hủy diệt hắn, nhưng ông cũng không có quy định phương thức hủy diệt, ta che lại sức mạnh của Lam Lưu, đưa hắn nhập luân hồi, chứ vị hắn là rất rõ ràng, luân hồi chuyện trước kia sẽ quên hết, Lam Lưu đã hoàn toàn tiêu thất, ta cũng không cho là ta làm sai.”

Nghe xong biện giải của y, chúng trưởng lão đều thì thầm với nhau, sau một lúc lâu, bọn họ rốt cục có kết luận.

Một trưởng lão phì phì thay thế mọi người nói: “Theo chúng trưởng lão thương nghị, nhất trí đồng ý, hạng khổng tội này không thành lập! Thẩm lí và phán quyết hạng tội tiếp theo.”

Lại là trưởng lão gầy kia, lão nói: ” Hạng khổng tội thứ hai, người cùng ngoại tộc yêu nhau, là thật hay không.”

“Đúng vậy! Là sự thật!”

“Người có điều gì muốn biện giải không?”

“Không có!” Y yêu là chuyện thực, nhưng đây không phải là tội, tuyệt đối không phải!!

“Thân là trí tuệ thiên, người hắn rất rõ ràng, cùng ngoại tộc yêu nhau là loại trọng tội như thế nào! Tại sao còn làm như vậy, chẳng lẽ người chưa bao giờ nghĩ tới hậu quả?”

Nghĩ tới! Kết cục hôm nay một khắc y cũng đã dự liệu được, nhưng y vẫn nghĩa vô phần cố đem tim mình, tình cảm của mình giao cho hắn, đây là lựa chọn của y, cho nên y dứt khoát!!

“Người kia là ai? Ở nơi nào?”

Phỉ Thúy ngẩng đầu, đưa tay đặt trước ngực, cười nói: “Người đó ở trong này!”

Trưởng lão gầy gầy dữ, trách mắng: “Trí tuệ thiên! Ta biết ngươi thông minh bất phạm, nhưng đừng đem tài trí thông minh của ngươi dùng ở trong này, nơi này không chấp nhận được ngươi làm càn, nói thực đi, nàng rốt cuộc là ai?”

Người đó là ai rất quan trọng sao? Y chỉ biết người đó là người mà y yêu thương, thế là đủ rồi.

Phỉ Thúy lặng im khiến cho trưởng lão gầy gầy càng thêm giận “Được rồi! Ngươi nếu không nói, đừng trách chúng ta đối với ngươi không khách khí, kết cục của Lam Lưu ngươi cũng thấy đấy, chỉ cần ngươi nói ra, giống như Kim Ly, chỉ cần ngươi có tâm hối cải, chúng ta sẽ ân xá.”

Hừ! Phỉ Thúy ở trong lòng cười lạnh.

Lam Lưu đã bị trừng phạt, Kim Ly làm sao không phải, nàng vĩnh viễn đều phải sống ở trong cảm giác hối hận tự tay giết chết người yêu mình, tâm trừng phạt mới là nghiêm khắc đáng sợ nhất. Y tuyệt đối sẽ không làm chuyện mình phải hối hận!

“Ngươi thật sự không sợ chết!”

Nắm chặt ngọc thủ, thạch anh đỏ trong lòng bàn tay truyền cho y dũng khí vô cùng, ngạo nghễ coi thường hết thảy quy phạm, kiên định nói: “Yêu! Giúp ta vì người đó mà dũng cảm!”

“Hảo! Ngươi dứt khoát chấp mê, đừng trách chúng ta không khách khí, người đâu, đưa y giải vào tử lao, để cho y chậm rãi ở nơi đó chờ chết!”

Hai gã thủ vệ tiến lên vươn tay muốn bắt y.

“Đừng chạm vào ta! Chính ta tự đi!” Từ trên người y biểu lộ một loại khí chất tôn quý làm người ta khuất phục, thần thánh không thể xâm phạm!

Hai gã thủ vệ không khỏi lui bước, mảy may không dám đụng vào y.

Có lẽ tình cảm của y đối với hắc rất sâu, nhưng so với cái đám tảng đá ngay cả yêu cũng không hiểu kia thì y hạnh phúc hơn nhiều.

Khinh thường liếc mắt chúng trưởng lão trên đài cao, Phỉ Thúy mang theo nụ cười thắng lợi, ngẩng đầu ưỡn ngực ngạo nghễ đi ra khỏi Tội Chi điện.

Tử lao thiết lập tại Thiên Cung điện là một nơi tối âm u không người đến.

Tử lao được chế tạo từ thủy tinh đặc thù, chuyên dùng để nhốt người nhà trời phạm lỗi, loại thủy tinh này thập phần kiên cường, cho dù là pháp chú lợi hại nhất vẫn không thể tổn hại nó chút nào, mà nó đáng sợ nhất ở chỗ thủy tinh sẽ chậm rãi hấp thụ linh lực của người tù, đến khi linh lực hao hết, tánh mạng của người tù cũng tuyên cáo kết thúc, sau chết đi, nguyên thần sẽ hủy diệt theo, hay nói cách khác người chết ở trong này, vĩnh viễn không siêu sinh, vĩnh viễn biến mất!!

Phỉ Thúy dựa vào một cây trụ thủy tinh ở trong đó, ánh mắt ôn nhu dừng lại ở trên thạch anh đỏ trong lòng bàn tay.

Lúc này đây, thật sự phải cùng người vĩnh viễn ly biệt, nếu biết ta tiêu thất, người có thể cảm thấy đau lòng một chút hay không, tuy rằng ta không muốn nhìn thấy bộ dáng thương tâm của người, nhưng ta vẫn ích kỷ hy vọng người có thể vì ta mà đau lòng một chút, đúng vậy, chỉ cần một chút thôi là đủ rồi, nhớ rõ ta từng bên cạnh người.

“Tiểu Thúy...” Ngoài tử lao truyền đến một tiếng kêu to.

“Tử Tinh?” Phỉ Thúy ngẩng đầu, liền nhìn thấy ngoài nhà giam Tử Tinh khóc đến nổi mặt như con mèo tam thể, vội vàng đi đến bên cạnh nó, nói “Sao người lại tới đây, mau trở về, nơi này không phải nơi người nên tới!”

“Không được!” Tử Tinh nói: “Lam Lưu đã chết, Kim Ly trở thành người vô hồn, hiện tại ngay cả Tiểu Thúy người cũng... Vì sao chứ? Vì sao tứ thủ thiên chúng ta lại phải thành như vậy!”

Đúng vậy! Vì sao chứ? Bởi vì chúng ta đều yêu người không nên yêu?

“Tiểu Thúy, ta hiện tại rất rối loạn a! Các đại trưởng lão nói các người phạm lỗi mới bị trừng phạt, nhưng ta không rõ các người sai ở chỗ nào? Ta đi hỏi lão sư, lão sư nói sai chính là sai, sai lầm rồi sẽ chịu trừng phạt, bảo ta chờ có nhiều chuyện. Tiểu Thúy nói cho ta biết thế nào là đúng thế nào là sai chứ?”

Giới tuyến giữa đúng và sai rốt cuộc ở nơi nào? Có tội hay không tội toàn bộ chỉ quyết định bằng ý nguyện của vài người, chuyện này thật sự hoang đường đến buồn cười?” Tử Tinh, ta không thể nói cho người biết thế nào là đúng sai, nhưng tâm của người sẽ vì người tìm được đáp án!”

“Tâm? Tiểu Thúy, Tử Tinh không hiểu!!”

Ngọc thủ xuyên qua khoảng cách giữa các trụ cầm bàn tay nhỏ bé của Tử Tinh, Phỉ Thúy cười yếu ớt nói: “Hiện tại không hiểu không sao cả, ta tin tưởng Tử Tinh một ngày nào đó sẽ thấu, ta chỉ hy vọng như vậy sẽ không gây cho Tử Tinh bất cứ thương tổn gì.”

“Tiểu Thúy.” Trong tinh mâu nghi hoặc càng sâu.

Phỉ Thúy nắm chặt tay của Tử Tinh, khe thở dài một hơi.

Có một số việc không thể dùng từ ngữ để diễn đạt, phải tự mình cảm nhận mới biết tư vị trong đó.

Say rồi mới biết rượu nồng, yêu rồi mới biết tình thâm.

Năm thứ mười

Hôm nay Tử Tinh mang đến quân tuyến đồ cùng ma quân đối chiến, cũng sơ sơ giảng thuật giản lược một vài tình hình chiến đấu.

Tổng hợp sở thuật này, phòng tuyến ta bày ra mười năm trước, phi thường hữu hiệu, ma quân đến nay không có thu hoạch gì.

Năm thứ hai mươi

Hôm nay Tử Tinh lại tới nữa, hắn mang đến một tin tức làm ta vạn phần bi thống, Kim Ly tử trận! Ta đau lòng rất nhiều nhưng cũng vui mừng vì cảm thấy như vậy cũng là một sự giải thoát cho nàng, chết đi là chấm dứt thống khổ, so với sống sót mà thống khổ, chi bằng chết đi giải thoát!

Năm thứ ba mươi

Thủy tinh trụ đối với ta ảnh hưởng càng ngày càng nghiêm trọng, ta gần đây thường cảm thấy toàn thân mệt mỏi, có khi còn có thể vô duyên vô cớ mất đi ý thức, thân thể này còn có thể chống đỡ bao lâu?

Năm thứ bốn mươi

Thiên giới lâm vào khổ chiến, từ chỗ Tử Tinh biết được, phòng tuyến ta thiết lập rốt cục bị ma quân công phá, lão sư tự mình lãnh binh nghênh chiến ma quân.

Năm thứ năm mươi

Tình hình chiến đấu ngày càng sa sút, Tử Tinh rất nghi hoặc, rõ ràng hắn là có thể đánh thắng, nhưng lại luôn thảm bại, hắn lấy quân chiến đồ, hướng ta tường thuật tình hình lúc đó, ở trong đó, ta phát hiện một sự thật kinh người, nguyên nhân mỗi lần đánh bại chủ yếu đều là lão sư, với bản lĩnh của lão sư không thể phạm loại sai lầm này, chỉ có một khả năng, ông cố ý, ta không nói chuyện này cho Tử Tinh, bởi vì không có bằng chứng, nói ra chỉ biết nhiều loạn quân tâm, chuyện này trở thành đau buồn âm thầm lớn nhất trong lòng ta.

Lão sư! Người rốt cuộc muốn làm gì?

Năm thứ sáu mươi

Thống quan toàn cục, ta biết thiên giới đại thể đã mất, bỏ lỡ thiên thời, địa lợi tốt nhất, bị ma quân đại phá cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn.

Năm thứ bảy mươi

Ta gần đây phát hiện màu tóc ta dần dần trở thành nhạt, màu xanh thúy lúc ban đầu hiện tại biến thành màu tạp vàng có chút chấm màu xanh biếc, xem ra thời gian của ta thật sự không còn nhiều lắm.

Năm thứ tám mươi

Tử Tinh lại tới tìm ta, lần này hắn có vẻ thập phần bối rối, hắn nói cho ta biết hắn gặp được một người, người đó khiến hắn cảm nhận được ấm áp cùng rung động chưa bao giờ có, hắn hỏi ta đây là cảm giác gì. Ta cười đối hắn nói, cái này phải hỏi chính người rồi, lòng của người chỉ có chính người rõ ràng nhất không phải sao? Ha ha... Tử Tinh đáng yêu rốt cục cũng hiểu được yêu.

Năm thứ chín mươi

Gần đây số lần Tử Tinh tới tìm ta càng ít, không cần hỏi cũng biết nhất định là bồi bên cạnh tiểu tình nhân của hắn, hừ! Gặp sắc quên bằng hữu! Nhưng xem xét Tử Tinh đáng yêu như vậy nên ta cũng tha thứ cho hắn.

Một trăm năm

Nhiều năm không thấy Tử Tinh, rốt cục lại xuất hiện, nhưng lần này hắn đến là để cáo biệt cùng ta, hắn nói cho ta biết hắn muốn ở bên cạnh người kia, vì mục đích này, hắn tự động từ bỏ thân phận thẩm lí và phán quyết thiên, bị chúng trưởng lão thu hồi sức mạnh, vĩnh viễn trục xuất, hắn hỏi ta hắn có phải làm sai hay không.

Ta đối hắn nói: “Sai hay đúng trong lòng người đã có đáp án, làm theo lòng của người, không cần lưỡng lự, không cần lùi bước, tin tưởng chính mình!”

Tử Tinh đi rồi, ta chân thành chúc phúc hắn, vĩnh viễn hạnh phúc khoái hoạt.

Thân thể mệt mỏi vô lực nằm ngửa trong tử lao, khí lực động một ngón tay cũng không có, tóc của ta không biết từ khi nào đã sớm ngả màu vàng nhạt, tựa như lá cây khô bại.

Kỳ thật ngẫm lại chúng ta thật sự rất ngốc! Lam Lưu vì yêu mà tình nguyện từ bỏ sinh mệnh, Kim Ly vì yêu mà tự tay chấm dứt tình yêu của mình, Tử Tinh vì yêu mà đi xa tha hương, còn ta? Nếu tánh mạng của ta có thể đổi một tia triu mến của người, ta chết cũng không luyến tiếc!

Mỗi một ngày ở trong này, ta đều nhớ tới người, trong trí nhớ luôn tồn tại giọng nói và dáng điệu nụ cười của người là động lực giúp ta duy trì lâu như vậy. Người giờ phút này đang làm gì đó, có hay không một chút nhớ đến ta.

Gần đây thỉnh thoảng hồi tưởng lại tình cảnh lần đầu gặp người, lúc ở ven hồ mới gặp người, ta chỉ biết người là người mà ta luôn luôn tìm kiếm, trong trời đất mờ mịt tìm kiếm tình cảm một hồi không biết, như thế nào không đổi, cho nên một khi gặp được, ta tuyệt đối không buông tay.

Yêu thương người, có lẽ là số mệnh trời sinh, nhắm mắt lại đều là bóng hình của người, mà đau lòng là người vô tình tổn thương ta! Dù vậy, ta vẫn như cũ dứt khoát, trong đáy lòng mặc niệm tình yêu đối với người, gió nhẹ phiêu động sẽ đem nỗi nhớ của ta đưa đến bên cạnh người, nói cho người biết, vô luận ta trở nên như thế nào, tình cảm đối với người trọn đời không thay đổi...

Đêm... Lạnh buốt, ta rất muốn rất muốn gặp lại người một lần, rất muốn rất muốn nói cho người rõ ràng ta yêu người, rất muốn... Rất muốn... Người...

Linh giới Diêm La điện.

” Tiểu tử ngu xuẩn chết tiệt!” U Hỏa vỗ bàn giận dữ hét: “Lão ca nuôi người lớn như vậy, người thế nhưng đi yêu nam nhân, còn chạy đến nhân gian gây sóng gió, hại ta ở nhân gian tán loạn gần trăm năm mới bắt được người!”

Một thiếu niên nhàn nhàn ngồi bình thần trên ghế, gật gà gật gù, hoàn toàn xem U Hỏa như trong suốt.

“Xin người đấy! Lão ca! Người đừng có tức giận như vậy được không, cẩn thận nổ mạch máu!”

“Cho dù không nổ mạch máu chết thì cũng bị người chọc tức chết! Người nói! Mỹ nữ nhiều như vậy, người vì sao cố tình thích nam nhân!!”

Thiếu niên bất đắc dĩ liếc liếc mắt, lão ca nào phẳng này, xem ra phải hảo hảo thức tỉnh hẳn: “Là nam hay nữ rất quan trọng sao? Chỉ cần ta thích, cho dù đầu heo ta cũng muốn!”

Trời ạ... Người nghe một chút, đây là tiếng người sao?

U Hỏa sắp bị tức chết.

“Còn nữa, lão ca a, người đừng có miệng nói người khác, miệng lại không nói mình, người cùng trí tuệ thiên Phi Thụy, lúc đó chẳng phải... A...” Không cần phải nói trắng ra.

“Này, này...” Khuôn mặt tuần tú của U Hỏa một trận đỏ bừng. Hẳn đâu phải giống như thế, hẳn là bị ép, đúng vậy! Là ác ma kia dùng bạo lực buộc hẳn! Suy ra, U Hỏa đúng lý hợp tình nói: “Ta với người bất đồng, ta không thương y!”

“Đúng vậy sao?” Thiếu niên hỏi ngược lại, một đôi mắt to gian gian nói, “Ta nói lão ca, người chắc chắn người không thương y sao? Đừng quên từ nhỏ đến lớn đối với chuyện tình cảm người luôn luôn rất trì độ, người thật sự trăm phần trăm chắc chắn người đối với y không cảm giác chứ?”

Ách... Này, này, hẳn cũng không dám chắc, nói không có cảm giác thì tại sao lệ của y lại làm cho hẳn vạn phần đau lòng, nói chán ghét thì tại sao không gặp y hẳn sẽ cảm thấy nhớ, hình như trong trăm năm qua, hẳn thỉnh thoảng vô duyên vô cớ nhớ tới y, nhớ tới nụ cười ấm áp như ánh mặt trời của y, cặp bích mâu ẩn giấu vô tận lời nói, cùng với biểu tình cuối cùng làm hẳn tan nát cõi lòng... Hẳn đối với y rồi cuộc là như thế nào?

Thiếu niên vỗ vỗ bả vai U Hỏa, lời nói thâm thía: “Ta nói lão ca a, trước khi quản người khác, phải giải quyết vấn đề của chính mình đi!”

” Tiểu tử ngu xuẩn, người đừng có mà nói hươu nói vượn! Ta tuyệt đối tuyệt đối sẽ không yêu cái tên ác ma ngày đêm đề ở trên người ta!”

“Lão ca người...” Thiếu niên kinh ngạc nói: “Người thật sự bị người kia đè sao!”

Đáng giận!! U Hỏa nghĩ muốn cắt luôn đầu lưỡi của mình, đem phơi nắng ba ngày.

“Oa ha ha... Lão ca, người... Ha ha ha...”

“Đừng cười, ta bảo người đừng cười nữa, có nghe hay không!!” U Hỏa tức đến bốc hơi. Đều do tên ác ma kia làm hại!

Sau khi cười đủ rồi, thiếu niên lau đi hỉ lệ khóe mắt, đối U Hỏa nói: “Lão... Lão ca a... Người rồi cuộc không thương y, hay là không cam lòng bị y đặt ở dưới thân... Ha ha... Người tốt nhất, hảo hảo tĩnh tâm hiểu rõ, đừng để tự tôn nhảm chán này che đi tình cảm thật sự của người... Ha ha... Ta chịu không nổi... Ha ha.....”

Tình cảm thật sự??

Đại thủ không khỏi che lấy ngực ẩn ẩn đau, có lẽ hẳn thật sự xem nhẹ một điều gì đó rất quan trọng, hẳn nên hảo hảo tự hỏi một chút tình cảm của hẳn đối với y rồi cuộc là như thế nào?

Cưỡi Bạo Hỏa, U Hỏa đến thiên giới, đưa mắt vừa nhìn, toàn bộ là đất khô cằn, tòa thành lâu đài trở thành phế tích ngói vỡ, bốn phía đều có dùng chú thuật lưu lại dấu vết tàn phá.

Đúng lúc từ một thủ hạ biết được, trong một trăm năm hẳn rời khỏi linh giới này, ma quân bốn phía tiến công thiên giới, thiên giới quân sau đó bại lui, hiện giờ thượng đế đã mang theo binh lực còn sót lại rút khỏi Thiên Cung điện, chuyển dời đến phía nam, nhưng ma quân vẫn theo đuổi không tha, tựa hồ không đuổi tận giết tuyệt người thiên giới thế sẽ không bỏ qua.

Bay qua Kính hồ trên không, U Hỏa lệnh Bạo Hỏa hạ xuống, nghĩ muốn ở bên Kính hồ nghỉ ngơi một chút. Nhưng, Kính hồ nay đã phi tịch hơn trước.

Bích hồ vốn đẹp như gương phẳng sớm khô cạn, toàn bộ cỏ cây bên hồ héo rũ, gió thổi qua, cỏ dại khô bại ở phía chân trời mặc dù trời mưa tầm tã.

Sao lại thế này? Nơi này rốt cuộc phát sinh chuyện gì, cho dù thiên ma đại chiến, cũng không thể làm cho một cái hồ lớn như vậy cùng một khu rừng cây héo rũ thành như vậy.

Hắn nhớ rõ Phỉ Thúy từng nói qua, khu hồ lâm này là dựa vào linh lực của y mà sinh tồn, nơi này biến thành như vậy, chẳng lẽ y đã xảy ra chuyện gì?

Bị ý nghĩ của chính mình dọa ra một thân mồ hôi lạnh, U Hỏa phi thân lên ngựa, toàn lực giục ngựa, hướng Thiên Cung điện vội vã mà đi.

Thiên Cung điện trăm năm trước xanh vàng rực rỡ, hiện giờ đã thành vỡ nát thành một tòa phá điện, trên mặt đất nằm úp sấp vô số tử thi, trong không khí tràn ngập thối vị khó ngửi!!

U Hỏa ở giữa núi thi thể tìm kiếm, trái tim đều cuộn thành một đoàn, hoang mang lo sợ, chân tay luống cuống!

Hắn lo lắng sẽ tìm thấy y, rồi lại sợ hãi ở bên trong này tìm thấy y đã không còn hơi thở!!

Chết tiệt, người rốt cuộc ở nơi nào? Ác ma như người không thể nào dễ dàng chết như vậy! Đi ra! Mau đi ra cho ta!

.....

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, tâm U Hỏa chìm đến đáy cốc, bất an tích lũy đến đỉnh điểm.

Không thể nào! Không thể nào! Người lại đang đùa giỡn ta đúng hay không? Đi ra nhanh lên, đừng đùa nữa? Xin người đó!! Xuất hiện đi!

Lật tung toàn bộ tử thi, vẫn tìm không thấy người hắn muốn tìm kiếm, U Hỏa không khỏi nhẹ nhàng thở ra, nháy mắt tâm lại bất an.

Không ở trong này, đến tột cùng là ở nơi nào? Chẳng lẽ theo quân binh chuyển dời đến phía nam chiến trường, không đúng! Y ở trong này, hắn có thể cảm giác được, không có nguyên nhân, hắn chính là biết y ở trong này!

Đáng giận! Người rốt cuộc trốn ở đâu? Nhìn ta bị người đùa giỡn xoay vòng vòng hay lắm sao!? Được rồi, được rồi, ta thừa nhận ta đối với người là có cảm tình, có thể đi ra chưa? Người nếu còn muốn nghe ta thực tâm nói, thì cũng phải lần ra đây cho ta chứ!!

U Hỏa giống ruồi bọ không đầu, tìm kiếm trong thiên cung phủ kín tử thi cùng gạch ngói vụn lụi bại.

Có lẽ là trong minh minh sớm đã định trước, có lẽ là gió nhẹ đem nỗi nhớ của Phỉ Thúy đưa đến bên cạnh U Hỏa.

U Hỏa thế nhưng có thể tìm đến tử lao! Nơi bí mật này, ngay cả ma quân cũng không phát hiện.

Cái gì là chuyện kinh khủng nhất trên đời? Cái gì là thứ người sợ nhìn thấy nhất? Cái gì có thể xé rách tâm của người? ...

“Không ”

Bộ dáng lẳng lặng nằm trong tử lao, là ác ma ngày đêm khi dễ hắn, trí tuệ thiên ngộ mạn không ai bì nổi, người đó... Phỉ Thúy kiên cường lại ôn nhu.

Không! Không được!

“Thúy!!” Nghĩ muốn tiến lên ôm y, nhưng bị sức mạnh của thủy tinh đánh lùi lại mấy bước.

Ám thủy tinh, một loại thủy tinh vô hình đáng sợ có thể giết người, bị loại thủy tinh này giết chết vĩnh viễn sẽ không siêu sinh!!

Thân là diêm vương hán không thể không biết.

Dùng hết toàn lực, phát động một kích mãnh liệt nhất.

Sấm chớp vang trời hạ xuống, thủy tinh trụ vỡ tan thành từng mảnh nhỏ! Hấp thụ quá nhiều năng lượng, làm cho ám thủy tinh không thể phá vỡ trở nên dị thường yếu ớt.

“Thúy!” Ôm thân thể mảnh khảnh kia vào trong lòng.

Thân thể lạnh như băng, lệ nhan tái nhợt, đôi mắt nhắm chặt, bộ dạng trong ***g ngực đã gần như hao hết linh lực, tánh mệnh chỉ còn một sớm một chiều.

Đại thủ đặt trong ***g ngực đơn bạc, U Hỏa không chút do dự truyền linh lực của bản thân vào trong cơ thể Phỉ Thúy.

Vì cái gì lại biến thành như vậy?

Sợi tóc màu xanh thúy giống như chính sinh mệnh, xơ xác tựa như lá vàng khô rụng; cơ thể luôn phảng phất mùi hương u lan, mờ nhạt cơ hồ người không thấy; truyền linh lực vào cơ thể y, giống như điền nhập hắc động không đáy, không có một tia hữu dụng; sinh mệnh mỏng manh hơi thở sắp đình chỉ.

“Mở to mắt, Thúy, van cầu người, mở to mắt!” Không được! Không được tàn nhẫn như vậy, ta thật vất vả mới hiểu lòng ta, ta còn chưa thổ lộ tâm ý của ta, không được rời đi như vậy!!

Có lẽ là tiếng gọi của U Hỏa nổi lên tác dụng, con người u tối nhắm chặt chậm rãi mở.

“U... Hỏa...” Là đang nằm mộng sao? Y nhìn thấy U Hỏa.

“Thúy!” Trong bích mâu trong suốt có thể rõ ràng nhìn thấy hình ảnh của ta, vì sao trước kia ta ngu xuẩn như vậy, nhìn không tới thâm tình trong con người này.

“Người... Tôi gặp ta... Một lần cuối cùng sao...” Đôi môi tái nhợt thốt ra những lời nói nhỏ nhẹ đứt quãng, rõ ràng sinh mệnh đã gần hao hết, nhưng Phỉ Thúy cảm thấy rất vui vẻ, bởi vì... Bởi vì có thể gặp lại U Hỏa mà y muốn gặp nhất, khóe miệng bất giác cong lên hé nở một nụ cười yếu ớt.

“Đừng nói bậy!” U Hỏa lớn tiếng quát.

Sẽ không đâu, Thúy sẽ không có việc gì đâu! Hắn còn có rất nhiều lời muốn nói với y, y không thể, không thể bỏ hắn lại như vậy mà rời đi!!!

“... Cũng... Đúng... Người như vậy... Chán ghét ta... Không... Quá tốt rồi... Nếu... Như thế... Người sẽ... Sẽ không... Thương tâm...” Ta sợ nhất chính là nhìn thấy bộ dáng người thương tâm.

“Không phải! Không phải như thế!” U Hỏa đau lòng ôm chặt y, nắm thật chặt ngọc thủ lạnh như băng, rơi lệ không ngừng, khóc không thành tiếng.

Ở trong ***g ngực ấm áp của U Hỏa, Phỉ Thúy cảm thấy được chính mình thật hạnh phúc, có thể chết trong lòng người mình yêu nhất.

Tầm mắt đã muốn mơ hồ, y vẫn như cũ có thể cảm nhận được ấm áp trong vòng tay hắn.

Bích mâu luyến tiếc nhìn tuần nhan yêu nhất, thẳng đến khi hao hết một giọt sinh mệnh cuối cùng.

Bích mâu xinh đẹp chậm rãi khép lại, ngọc thủ vô lực rũ xuống, thạch anh đỏ trong lòng bàn tay rơi xuống mặt đất, vỡ nát...

“Thúy ”

Trong tử lao lạnh lẽo quanh quẩn tiếng khóc tê tái, thật lâu không tiêu tan.

8. Chương 8

Editor: Lê Cung Chủ

Ôm thân thể đã mất hơi ấm, U Hỏa si ngốc ngồi yên trong địa lao, tuần nhan áp sát lệ nhan lạnh như băng, nước mắt xệt qua hai má tích lạc trên lệ nhan đã thất sắc.

Không muốn buông tay, không muốn tin rằng thân thể trong lòng đã không còn nữa, nếu hắn phát hiện tình cảm của mình sớm một chút, có phải hay không có thể tránh cho...

Nhưng, sai lầm lớn đã đúc thành, hết thấy đều quá muộn, hắn phát hiện quá muộn, tới quá muộn, cứu quá muộn, nhất định hắn phải chịu đựng thống khổ của sự mất mát!!

“Thúy...” Nhớ tới lần đó cùng người ở ven bích hồ ngắm sen, người nghiêm túc đem tâm của người giao trên tay ta, mà ta ngu ngốc lại không hề có cảm giác, không biết quý trọng trái tim thâm tình, ngược lại còn tùy tiện dầm mưa dãi nắng nó, dùng lòng bàn tay bóp nó nát thành từng mảnh nhỏ, đâm sâu vào lòng người.

Nếu thời gian có thể quay ngược, ta nguyện dùng hết thấy của ta đổi lấy tâm của người.....

Thúy... Người ta yêu thương.....

“Người như vậy cũng không cứu được y.” Một nam thanh âm trầm giữa tử lao âm u vang lên.

U Hỏa ngẩng đầu, liền gặp một hôi phát nam tử (hôi phát = tóc màu tro), đứng ở trước mặt hắn.

“Cầm.” Hôi phát nam tử ném cho hắn một cái bình sứ nhỏ.

U Hỏa cầm lấy bình sứ trên mặt đất, nhìn nam tử khó hiểu.

“Muốn cứu y, thì đem viên linh đan này nuốt cho y nuốt.”

Lòng tuyệt vọng dâng lên một tia hy vọng, U Hỏa khẩn cấp mở nắp bình ra, từ giữa đổ ra một viên kim đan, nuốt cho Phỉ Thúy nuốt vào.

Một lát qua đi, tim ngừng đập bắt đầu một lần nữa nhảy lên, hô hấp tuy rằng mỏng manh, lại quy luật không hỗn loạn.

“Thúy!” U Hỏa quả thực không tin được trước mắt.

Đại thủ run rẩy khe vuốt khuôn mặt của Thúy, đầu ngón tay cảm nhận được ấm áp mới làm cho hắn có cảm giác chân thật.

Thật tốt quá, thật tốt quá, Thúy!!

Nhìn thấy như vậy hôi phát nam tử đột nhiên lạnh nhạt nói ” Linh đan này tuy rằng có thể bảo trụ nguyên thần của y, nhưng mà... Y bị tù thời gian đã lâu, linh lực của y khôi phục không được, từ nay về sau y phải dựa vào sinh khí đến duy trì tánh mạng, người là diêm vương hắn rất rõ ràng làm sao có thể tìm thật nhiều sinh khí vừa tinh thuần vừa cao cấp.”

Đem Phỉ Thúy như trân bảo ôm vào trong ngực, U Hỏa vẻ mặt đề phòng hỏi han: “Người là ai?” Tuy rằng người này cứu Phỉ Thúy, nhưng hắn từ đáy lòng nhưng không cách nào cảm kích người này, nam tử trên người phát ra âm hàn, làm hắn không rét mà run.

Hôi phát nam tử cười lạnh nói: “Chờ y tỉnh, người hỏi y một chút, y sẽ nói cho người biết đáp án!” Ngữ tất, nam tử thi triển pháp thuật, trong chớp mắt biến mất vô tung.

Tuy rằng đối với thân phận của nam tử đó, U Hỏa vô cùng nghi ngờ, nhưng trước mắt quan trọng nhất là thân thể của Phỉ Thúy.

Loại nơi âm lãnh này, đối với thân thể y quá nặng trĩu hại không một lợi, cởi áo choàng, đem thân thể suy yếu gất gao quần quanh, ôm lấy y, lấy tốc độ nhanh nhất rời khỏi nơi này.

Linh giới

Phỉ Thúy giờ phút này đang an nằm ở trong phòng ngủ của U Hỏa, mái tóc màu vàng nhạt đã biến thành một màu xanh nhạt, đây là kết quả của việc hấp thu gần trăm cái sinh khí cầu.

U Hỏa canh giữ ở bên giường, đại thủ cầm chặt ngọc thủ vẫn lạnh như băng, trong mắt tràn đầy sốt ruột.

Không đủ! Còn chưa đủ! Chút ấy sinh khí, vẫn không thể làm cho Phỉ Thúy khôi phục, hần cần càng nhiều sinh khí.

“Người đâu!”

Một tiểu quỷ nghiêng ngả lão đảo vọt vào trong phòng, nơm nớp lo sợ nói: “Đại... Đại vương có gì phân phó?” Trời ạ! Mấy ngày nay tâm tình Đại vương hảo kém, đã có vài tiểu quỷ bởi vì làm cho Đại vương không vui, bị nhốt vào tầng mười tám địa ngục, ngàn vạn lần không được a!! Hần cũng không muốn hồn phi phách tán!!!

“Đi xem đám quỷ kia làm cái gì? Như thế nào còn chưa trở lại!!”

Lúc tiểu quỷ kia vội vàng muốn chạy đi, một tiểu quỷ khác mang theo một cái sinh khí cầu màu trắng chạy tiến vào.

“Đại vương, tân sinh khí đã được đưa đến.”

“Đưa ta!” U Hỏa khẩn cấp tiếp nhận bạch cầu giống như bông cầu kia, quát tả hữu lui ra, trở lại bên giường, đặt bạch cầu trước ngực Phỉ Thúy, màu trắng dần dần bị thân thể Phỉ Thúy hấp thu, qua một hồi lâu, màu tóc xanh nhạt dần dần chuyển biến thành màu xanh thúy.

“Ân...” Người trên giường khẽ ‘ưm’ một tiếng, chậm rãi mở to mắt.

U Hỏa vô cùng kinh hỉ “Thúy!”

Đây là...

Phỉ Thúy kỳ quái nhìn nhìn bốn phía, y không phải vĩnh viễn tiêu thất sao? Như thế nào còn có thể nhìn thấy U Hỏa?

“Thật tốt quá, người rốt cục tỉnh rồi.” U Hỏa vạn phần kích động một tay kéo Phỉ Thúy vào trong lòng.

“U Hỏa? Ta không phải đã chết rồi sao?”

“Người không chết! Người không chết!”

“Đau đau

~ người nhẹ một chút!”

“A! Thật có lỗi!!” Nghe được âm thanh kêu đau của Phỉ Thúy, U Hỏa mới phát giác chính mình nhất thời kích động đã quên khống chế lực, làm đau y, vội vàng thả lỏng kinh đạo trên tay, nhưng vẫn ôm Phỉ Thúy vào trong ngực.

Cảm giác sợ hãi suýt chút nữa mất đi y vẫn quanh quẩn trong lòng, hần muốn chân thật cảm nhận ấm áp trong ***g ngực để trấn an trái tim kinh sợ quá độ.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Là như vậy...” U Hỏa đem chuyện trong địa lao gặp được tên hôi phát nam tử kia nhất nhất hướng Phỉ Thúy kể lại

Hôi phát nam tử? Chẳng lẽ là lão sư? Nhưng lão sư vì sao phải làm như vậy?

Phỉ Thúy không khỏi lâm vào trầm tư!

Hành vi của Trạm Thiên rất khó đoán, y nghĩ không ra dụng ý thực sự của ông là gì.

“Thúy!” Không phản ứng.

Tăng lớn âm lượng “Thúy!”

Phỉ Thúy bị U Hỏa gọi như thế, toàn bộ suy nghĩ đều rối loạn, không khỏi có điểm cảm tức nói “Để làm gì!?”

Phỉ Thúy đối với hần hờ hững, không khỏi làm U Hỏa trong lòng chua xót.

... Ô... Còn tưởng rằng Phỉ Thúy sau khi tỉnh lại sẽ có một phen biểu tình thật tâm khen ngợi nhiệt lệ, ai ngờ... Ô... Đại thất bại...

” Nam nhân kia là ai?”

“Không phải chuyện của người!”

Cái gì gọi là không phải chuyện của ta? Vậy, nam nhân không rõ lai lịch kia, cùng Thúy ám muội không rõ, thật là khả nghi, chẳng lẽ Thúy ngoài ta ra còn có nam nhân khác.

“Thúy, người nói cho ta biết, hần có phải người yêu của người hay không, nói cho ta biết sự thật, ta cam đoan sẽ không tức giận.” Đúng vậy, sẽ không tức giận với Thúy, nhưng sẽ làm thẹn nam nhân kia!

Người yêu? Người này nghĩ đi đâu vậy?? Nhảm chán!!!

“Xin người đẩy, người ăn no đủ rồi, bớt ở trong này quấy rối đi!” Đại tiểu hài tử này như thế nào luôn không lớn lên a, một dạng giống như Tử Tinh, nếu hai người bọn họ hợp lại cùng một chỗ nhất định sẽ phá hoại lắm đây!

“Đây không phải là quấy rối!” Hần thập phần nghiêm túc, có phải Phỉ Thúy ngại hần trước kia đối với y không tốt hay không, cho nên tìm niềm vui mới, nhưng... Nhưng lúc đó hần còn chưa phát hiện tình cảm của mình a! Hiện tại sẽ không, hần nhất định sẽ đối với Phỉ Thúy rất tốt rất tốt, cho nên Phỉ Thúy cũng không thể vứt bỏ hần!!

“Ta, ta...” Yêu người, hảo then thùng, nói không nên lời.

U Hỏa cầm ngọc thủ của Phỉ Thúy, mở lòng bàn tay của y ra, đại thủ đặt ở ngực, làm tư thế cầm đồ vật, sau đó đặt trong ngọc thủ “Ta đem tâm ta giao cho người!” (sao Thúy ca làm không thấy sến mà pé Hỏa làm thấy sến quá không biết =A= *cần một cái thau*)

Phỉ Thúy bất ngờ, ngơ ngác nhìn nhìn lòng bàn tay, lại nhìn nhìn kia vẻ mặt đỏ bừng của nam tử.

U Hỏa ngượng ngùng quay mặt đi chỗ khác.

Môi đỏ mọng nhẹ cong, cười xán lạn, nắm chặt ngọc thủ: “Ta đây sẽ không khách khí nhận.”

“Người, người có đói bụng không? Ta gọi người làm chút điểm tâm cho người ăn!”

“Đói! Đương nhiên đói! Đói bụng gần trăm năm, đặc biệt là nơi này.” Ngọc thủ trượt vào trong khó của U Hỏa, ngừng ở trên dục vọng giữa đùi.

Hiểu được ý tứ của y, khuôn mặt tuần tú càng đỏ hơn.

Kề sát vào bên tai của hần, Phỉ Thúy mềm nhẹ nói “Không được sao?”

“Ta, ta không nói là không thể, nhưng thân thể của người còn rất yếu!”

“Cho nên ta sẽ nhìn người làm! Ta muốn ôm người, tiến vào trong cơ thể người...” Ngọc thủ mịn màng cuốn lấy cổ của U Hỏa, phần lưỡi lạnh lạnh ngậm một bên tai, nhiệt khí tựa như mùi hoa lan nhẹ thổi bên vành tai mẩn cảm.

“Ân...” Mùi hương quen thuộc thoang thoảng nhanh chóng khơi mào dục vọng tối nguyên thủy trong cơ thể U Hỏa, nhiệt độ cơ thể dần dần lên cao, thở nhiệt khí, U Hỏa hỗn hển nói: “Thật... Thật sự có muốn không?”

Đúng vậy... Ta muốn người...” Thanh âm mềm mại giống một ly rượu ngon tinh khiết, U Hỏa bắt giác toàn thân một trận mềm yếu.

Đỏ mặt cởi quần áo trên người mình, U Hỏa lên giường, dùng động tác ôn nhu nhất giúp Phỉ Thúy thoát y.

Thân thể bạch bích hoàn toàn hiện ra ở trước mặt hắn.

Đây là lần đầu tiên hắn thật sự ngắm nhìn thân thể của Phỉ Thúy, đây mới thật là một thân hình tuyệt vời hoàn mỹ tới cực điểm, không chỗ nào không đẹp, không chỗ không khiến hắn trù mến.

Kim lòng không được cúi thân xuống, rụt rè hôn lên bên gáy trắng nõn, da thịt non nỏ lập tức hiện lên từng ấn ký hồng hồng hoặc đỏ chói mắt trên làn da tuyết trắng thoát nhìn dị thường phiến tình, cảm giác tuyệt vời tựa như hoa mơ nở trong tuyết, làm cho dục vọng của U Hỏa càng nổi lên, tham lam hôn mỗi một tấc da thịt trên ngọc thể.

Đại thủ cũng không chịu yếu thế ở trên ngọc thể du dờ, cảm giác mịn màng như tơ lụa, làm cho hắn thích thú không buông tay.

“Ân... U Hỏa...” Y luôn luôn là chủ đạo đại cục, hiện giờ thế nhưng trái lại bị U Hỏa khiêu khích kích khởi *** , không khống chế được nhiệt tình làm cho Phỉ Thúy cảm thấy có chút thất thố.

Bích mâu trong suốt nổi lên tầng sương mờ mịn, mặt ngọc tựa trang điểm mê người, mồ hôi li ti mỏng manh càng tăng thêm phong tình mỹ nhân của y!

Đẹp quá, thật sự là quá đẹp! Một bảo bối xinh đẹp như vậy, hắn trước kia thế nhưng lại không biết quý trọng, thật sự là rất ngu xuẩn!!

Ngậm ngón tay ngọc trong miệng, tinh tế liếm hôn, một bên tham nhìn mỗi một phần biểu tình biến hóa *** trên mặt ngọc, tựa như ảo mộng, bộ dáng mê mang luống cuống giống như đứa trẻ thật sự rất mê người.

Hôn nồng nhiệt, âu yếm làm cho dục hỏa lửa nóng liên tục kéo lên, dục vọng ngất ngưởng cao cần kích thích trực tiếp.

“U Hỏa...” Thật sự chịu không nổi, âu yếm mặt ngọc kia đồng dạng là độc dược tra tấn người.”Cho ta...” Phỉ Thúy phát ra thanh âm cầu xin nhỏ bé yếu ớt.

“Chờ một chút, ta muốn nhìn kĩ người!” Cho đến hôm nay hắn mới phát hiện thân hình cùng hắn chung gối hơn trăm năm này là thực cốt mất hồn như thế, hắn sẽ hảo hảo bù lại sai lầm lớn động trời lúc trước!!

“... Không được...” Phỉ Thúy bất lực nhẹ nhăn trán, sợi tóc màu xanh thúy theo động tác của chủ nhân đong đưa, giống như lụa sắc giăng khắp nơi, xõa ra ở trên khăn trải giường tựa như một bức tranh động lòng người.

Sau khi tận tình hôn liếm ngấn nhìn Phỉ Thúy xinh đẹp, U Hỏa mới quyết định buông tha y, cười trên người y, dùng đầu bôi trơn dính vào ngón tay tự mình thả lỏng hậu huyệt, đại thủ giúp đỡ lửa nóng của Phỉ Thúy, dẫn đường cho nó tiến vào trong cơ thể hắn.

Cảm giác lửa nóng bị gắt gao vây quanh, làm cho Phỉ Thúy nhịn không được thẳng hạ hỉ lệ, rõ ràng người xâm nhập trong cơ thể hắn là y, nhưng y lại có một loại cảm giác bị U Hỏa xâm phạm!

Sau khi để cho Phỉ Thúy nhét hoàn toàn vào trong cơ thể, U Hỏa bắt đầu đong đưa vòng eo của mình, khoái cảm rất nhanh đánh úp lại, làm cho Phỉ Thúy luống cuống tay chân, “Từ từ... Chờ... A...” Khoái cảm hoàn toàn không đồng dạng, làm cho đầu óc thông minh mất đi năng lực phán đoán.

Y vốn nổi tiếng là người bình tĩnh nhưng lại cũng có tình huống bất ngờ không thể nắm trong tay, điều này làm cho y cảm thấy hoảng hốt không biết tới từ đâu, khởi động thân mình nghĩ muốn rút lửa nóng khỏi u cốt, thoát khỏi loại trạng huống xa lạ này, nhưng u cốt chặt khít gắt gao hấp thụ y, khoái cảm thực nhân càng thêm nhanh chóng ăn mòn ý trí của y.

Không được! Không thích!! Y không thích loại tình huống không thể nắm trong tay này!!!

Bất lực vươn cánh tay ra sau, muốn nắm lấy cái gì đó, nhưng cái gì cũng nắm không đến, cảm giác hư vô chỉ làm cho y càng bối rối.

“Thúy!” Đại thủ đan xem vào lòng bàn tay ngọc thủ, gắt gao giao triền, đau lòng hôn lệ bên má y, nhìn cặp bích mâu bối rối kia, ôn nhu nói: Là ta, không sao cả, thả lỏng thân mình, giao cho ta, hết thấy của người chỉ có ta nhìn thấy!”

Lòng bàn tay truyền đến nhiệt ý, trấn an tâm kinh hoảng, trong mắt ái nhân ôn nhu, được cảm giác ấm áp gắt gao bao vây, làm cho y cảm thấy một loại an toàn trước nay chưa có.

“U... Hỏa...” Đúng vậy, hắn là lựa chọn của y, ở bên cạnh hắn y có thể buông hết thủy nguy trang, y không cần giả vờ kiên cường, không cần nóng lòng nắm trong tay toàn bộ hay tự bảo vệ mình. Ở trước mặt hắn y chính là Phỉ Thúy, cho dù yếu ớt bị hắn thấy được, cũng không sao cả, bởi vì y thương hắn.

“Ta có thể tiếp tục không?” Thanh âm khàn khàn hàm chứa *** nồng đậm.

Ôn nhu cười, cánh tay ngọc vòng ngực cổ U Hỏa, đưa môi đỏ mọng của mình lên, cùng nam nhân yêu mến nhất rơi vào vực sâu dục vọng...

“Cái gì? Cái tên đáng chết kia lại lên ta chạy đến nhân gian sao? Đáng giận!” U Hỏa ở trên Diêm La đại điện nổi trận lôi đình, nguyên nhân làm hắn tức giận như vậy, chỉ có thể là đệ đệ hay gây rối của hắn!

“Các người! Lũ vô dụng này, thế nhưng cũng không ngăn cản, trơ mắt nhìn hắn đi làm hại nhân gian!” Đây ngập lửa giận không chỗ phát tiết, đám tiểu quỷ vệ trông coi tự nhiên thành nơi trút giận tốt nhất.

Oan uổng a! Đại vương! Bản lĩnh của Nhị gia Đại vương cũng không phải không biết, đám tiểu quỷ thuộc hạ chỉ là tay chân của hắn, chọc giận Nhị gia, không bị hắn đánh cho hồn phi phách tán mới là lạ, Nhị gia tàn nhẫn so với Đại vương quả thực chỉ có hơn chứ không kém.

Hai gã quỷ vệ nơm nớp lo sợ quỳ gối trên đại điện, sợ tới mức đầu cũng không dám nâng lên!

“Lũ rác rưởi vô dụng, ngàn dặm dò vạ nhắc nhở không thể để cho hắn trốn, các người đưa cái mặt như quả mướp đắng tới báo tang với ta, quả thực đem lời của ta vào tai này ra tai kia, xem ra ta không lột các da người không được mà! Lấy nôi chảo đến!”

Giây lát, bốn tiểu quỷ khiêng một cái chảo mỡ lợn, trong chảo dầu sôi đến mức bốc lên bong bóng.

Trong chảo cuộn cuộn, cam đoan thoát thai hoán cốt!

Hai gã quỷ vệ sợ tới mức run cầm cập, cùng ôm nhau lui thành một đoàn.

U Hỏa gác chân bắt chéo, nhàn nhàn nói: “Các người muốn tự mình nhảy xuống? Hay là muốn ta đưa các người đoạn đường?”

Cái gì cũng không muốn!

“Không... Không...” Quỷ vệ sợ tới mức đầu lúi lúi lại, hai tiểu quỷ lắc đầu đến mức đầu cũng muốn rơi xuống!

Ngay lúc quỷ vệ cho là mình chạy trời không khỏi nắng, chuẩn bị nhận lấy cái chết, cứu tinh từ trên trời giáng xuống.

Chỉ thấy Phỉ Thúy mặc thúy sắc trường bào, chậm rãi hướng bên này đi tới, tuyệt thế phong thái này không biết mê đảo bao nhiêu tiểu quỷ ven đường!

A! A! A! Phỉ Thúy đại nhân xem bất cứ lúc nào, thấy thế nào, nhìn bao lâu, cũng là đẹp nhất!!

“Phỉ Thúy đại nhân, cứu mạng a!!” Hai quỷ vệ tứ chi cùng sử dụng, đi đến bên chân Phỉ Thúy, ôm chân Phỉ Thúy cầu cứu!

“Mau buông tay, chết tiệt!” U khấn hùng hực từ ngai vàng xông xuống dưới, một cước một tên, đá

~Đám tiểu quỷ đáng chết này, dám chạm vào bảo bối của hắn, muốn chết thêm lần nữa đúng không!”Cút!”

Hai gã quỷ vệ tìm được đường sống trong chỗ chết, không một tiếng tranh cãi ngay lập tức biến mất không thấy tăm hơi.

“Sao người lại tới đây? Thân thể không sao chứ?” Thái độ chuyển biến một trăm tám mươi độ, U Hỏa cẩn thận đỡ lấy Phỉ Thúy, nói những lời đầy tình tứ!

“Đây là...” Phỉ Thúy chỉ vào cái chảo mỡ lợn trước mắt hỏi.

“Ha ha... Không có việc gì...” Một bên đỡ Phỉ Thúy ngồi trên ngai vàng, một bên vịn vàng nháy mắt với tiểu quỷ bên cạnh.

Tiểu quỷ hiểu ý, vịn vàng đem nồi cháo triệt hạ.

Phỉ Thúy là người thông minh, loại tiểu xiếc này, như thế nào thoát được pháp nhãn của y “Người lại khi dễ tiểu quỷ đúng không!” Ngữ điệu mềm nhẹ, lại hàm chứa trách móc nặng nề.

“Đâu, nào có?” U Hỏa liếc chết mạnh miệng.

“Bọn họ đã đủ đáng thương, người không được luôn khi dễ bọn họ!” Tiểu quỷ đang làm nhiệm vụ ở ngoài Diêm La điện, phần lớn khi còn sống hàm oan mà chết, sau khi oán khí không tiêu tan, không thể đầu thai chuyển thế, cho nên mới ở Diêm La điện làm người hầu. Đợi oán khí biến mất, sẽ tái thế làm người.

“Ta là cái loại người dã man không để ý đến người khác sao?” U Hỏa vẽ mặt oán giận hỏi han.

Người đứng là như thế. Phỉ Thúy thâm nghĩ trong lòng.

“Ta sở dĩ muốn phạt bọn họ, là bởi vì bọn họ để tiểu đệ của ta trốn mất!” U Hỏa nói năng hùng hồn đầy lý lẽ.

“Thật là, đệ đệ của người đã lớn rồi, người còn muốn quản sao? Cho dù như thế, hai tiểu quỷ vệ bọn họ, cũng không phải là đối thủ của đệ đệ người! Người cần bản là đang tìm nơi trú ẩn!”

Đông! Một tiền trúng đích, trả lời.

Bị nói trúng tâm sự U Hỏa giống hài tử làm sai chuyện, cúi thấp đầu đứng ở bên cạnh Phỉ Thúy, cổ họng cũng không dám ho nửa tiếng.

“Còn nữa, cái nồi cháo kia hủy cho ta!”

“Hảo, không thành vấn đề.” Không hạ nồi cháo, thì cũng có thể thượng núi đao.

Đôi mi thanh tú nhú lên, dễ dàng đoán được tiểu quỷ kế của hắn, “Người đừng cho là ta không biết người đang suy nghĩ gì, về sau người tái dám khi dễ bọn họ, người đối bọn họ như thế nào, ta liền đối với người như thế này!”

... Ô...

U Hỏa muốn khóc, không khi dễ bọn họ, hắn làm diêm vương còn có lạc thú gì nữa! Nhưng... Lại không dám khiến cho Phỉ Thúy tức giận, ... Ô... Có một tình nhân vĩ đại, bên trong khổ sở người ngoài nào hay biết, chẳng lẽ U Hỏa hắn đòi này đều bị y “Ăn” định rồi sao.

“Nói đi!”

“Nói? Nói cái gì?” U Hỏa xoay đầu hỏi.

Cái đầu gỗ không thần kinh, không não, không tình thú này, nắm đó mắt của y bị mù mới có thể chọn hắn.

Ai... Thở dài một tiếng, nhận mệnh nói: “Nói xem, người vịn tìm đệ đệ của người như vậy có chuyện gì? Có lẽ ta có thể đến giúp người.”

Phỉ Thúy thông minh như vậy, có lẽ y thật có thể giúp hắn bắt tiểu đệ trở về, “Là như vậy, tiểu đệ của ta hắn tự tiện tiến vào luân hồi, chạy đến nhân gian, ta muốn tìm hắn trở về!”

Nhập luân hồi? Điều này kỳ quái!” Êm đẹp không muốn lại chạy đến nhân gian làm gì?”

“Nói đến đây liền thật giận!” U Hỏa nắm chặt thiết quyền, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Bởi vì hắn biết ta không đồng ý tình cảm lưu luyến của hắn, cho nên dẫn tình nhân của hắn bỏ trốn đến nhân gian!”

“Thì ra là thế!” Đây là người không đúng, có tình nhân thì không phải tốt lắm sao? Người sao lại chia rẽ bọn họ!”

“Người không hiểu!” Tình cảm lưu luyến của tiểu đệ hắn không phải là loại bình thường, mà là...

“Ta không hiểu, người nói thật lý do cho ta biết xem!” Ngọc thủ chống cằm, ngẩng đầu thú vị nhìn U Hỏa tức giận đến đầu đầy khói, ngọc thủ còn lại thưởng thức một viên ngọc lưu ly châu.

” Người yêu của hần là nam!” Hơn nữa không chỉ một câu, những câu sau thật sự không mặt mũi nói ra khỏi miệng! Để cho Phỉ Thúy biết hần có đệ đệ hoang đàng như vậy, khó đảm bảo sẽ không ảnh hưởng đến hình tượng của hần ở trong cảm nhận của Phỉ Thúy. (người có cái rắm hình tượng a!)

Lạc sát

Ngọc lưu ly châu vỡ thành nhiều mảnh, ngọc thủ thu nắm thành quyền, Phỉ Thúy gượng cười nói: “Người, người nói, người bởi vì người yêu của hần là nam, cho nên phản đối bọn họ!”

U Hỏa trì hoãn không nghe được lửa giận tận trời trong lời nói, vẫn không sợ chết đáp: “Đúng vậy a!”

“Phanh!”

Ngọc quyền trọng kích trên thai án, mặt ngọc hàm sương, cuồng nộ không thôi, sau lửa giận là vô tận đau lòng.

Phỉ Thúy không nói gì đứng dậy, cất bước quả quyết rời đi.

“Thúy!” U Hỏa khẩn cấp đuổi theo, ở phía sau giữ chặt tay của Phỉ Thúy, y ngừng cước bộ rời đi, “Người làm sao vậy?” Lật qua thân hình mảnh khảnh, mới phát hiện trên mặt ngọc lưu lại nước mắt chưa khô.

Mắt đẹp rưng rưng, biểu tình muốn khóc hung hăng xả tim của hần đau đớn, “Người, người đừng khóc! Có phải ta đã nói cái gì sai hay không? Thực xin lỗi! Người đừng khóc!” Đại thủ ôn nhu lau đi nước mắt trên mặt ngọc.

Ngọc thủ ngăn lại đại thủ muốn lau lệ cho y, trán nhẹ quay đi, chua xót nói: “Nếu người không thể chấp nhận tình yêu đồng tính, vì sao còn muốn đem tâm của người giao cho ta?” Là thương hại sao? Trả giá chân tình không được đáp lại đã thật đáng buồn, nếu chân tình đối lấy ánh mắt thương hại của người khác, người bảo ta làm sao chịu nổi!

Nếu không thương ta thì cứ quả quyết địa cự tuyệt ta, không cần cho ta một hy vọng giả dối, rồi lại hung hăng phá hủy nó, tâm có kiên cường đến mức nào cũng chịu không nổi tàn phá như vậy.

Lệ chảy xuống phiêu linh, một giọt lệ nóng rơi vào trong đại thủ, nóng đến nỗi làm U Hỏa chân tay luống cuống.

“Không phải như người nghĩ, ta nói là tiểu đệ của ta, không phải chúng ta, chúng ta không phải... Chúng ta không giống như bọn họ!” Đầu óc rối loạn căn bản nghĩ không ra lời giải thích nào tốt, giải thích vụng về chỉ làm cho nhiều đốm lửa diễn biến thành hỏa hoạn.

Không giống!/? Phỉ Thúy khí tuyệt, không để ý hình tượng chửi ầm lên: “Làm sao không giống? Ta không là nam nhân sao! Hay là người không phải nam nhân!”

“Không phải! Không! Ta nói không phải chúng ta không là nam nhân! Mà là bọn hần không phải! Không đúng, là, là, phải..” A!!! Thật là, cái miệng ngu đang nói cái gì vậy a!

Nguy rồi, sắc mặt của Thúy càng ngày càng khó coi, còn tiếp tục như vậy, thật sự sẽ bị Thúy vứt bỏ, không được a!!

Nhất thời tình thế cấp bách, U Hỏa liều lĩnh lớn tiếng nói: “Ta thích Phỉ Thúy, ta yêu Phỉ Thúy, ta không thể không có Phỉ Thúy, cho nên... Cho nên...” Cánh tay cường tráng mở ra, ôm chặt Phỉ Thúy vào trong lòng, vùi đầu vào cổ ấm áp, rầu rĩ nói: “Không được rời khỏi ta, vĩnh viễn không được rời khỏi ta!”

Một màn khủng bố trong tử lao kia luôn khắc sâu ở trong đầu, vĩnh viễn không muốn nhìn thấy Phỉ Thúy yếu ớt bất lực như vậy nữa, vĩnh viễn cũng không muốn tái nếm thử cái loại cảm giác đau triệt nội tâm đó nữa, không muốn tái mất đi sự ấm áp trong ***g ngực này nữa, vĩnh viễn!!

Đại thủ ôm chặt vòng eo, lực đạo mạnh đến nỗi cơ hồ bẻ gãy eo của y, gắt gao tựa vào trong ngực, cảm nhận trái tim mất tốc độ nhảy rộn của hần, Phỉ Thúy lộ ra một nụ cười thỏa mãn, dịu ngoan tựa trán vào trong ngực, lắng lắng nghe trái tim của hần vì y mà nhảy lên.

Cái đầu gỗ này, không bức ép chỉ sợ y vĩnh viễn cũng sẽ không thể nghe được lời nói từ đáy lòng của hần, đối phó U Hỏa giống như thuần hóa một con mãnh thú, cho thịt chưa đủ, có khi còn phải dùng roi da quất đánh, mới có thể thu được hiệu quả làm ít công to.

Gần đây Phỉ Thúy thực đau đầu, bởi vì dã thú của y càng ngày càng bá đạo, không chỉ y không được một mình xuất môn, vừa nhìn thấy y cùng người khác nhiều lời vài câu hoặc có một chút tiếp xúc trên thân thể liền nổi trận lôi đình, hô đánh hét giết, cái hổ ghen niên lão kia thật sự là... Rơi vào thì chỉ có nước đợi chết ở bên trong.

Kỳ thật U Hỏa làm như vậy ngoài muốn độc chiếm ra, thì còn bởi vì thân thể của y yếu đuối, toàn bộ linh lực bị ám thủy tinh phá hủy, y hiện tại dựa vào sinh khí do U Hỏa phái người đến nhân gian thu thập để duy trì sinh mệnh, thân thể yếu đến nỗi một trận gió thổi tới, y sẽ ở trên giường nằm ba bốn ngày, thân thể nhu nhược như vậy khó trách U Hỏa rất khắt khe, hiểu được đây là quan tâm của U Hỏa đối với mình, Phỉ Thúy đối với hành vi bá đạo của hần cũng lý giải phần nào, nhưng... Có một việc, là Phỉ Thúy đánh chết cũng không thể chấp nhận!

Thật ra là...

U Hỏa càng ngày càng biết được lạc thú trên giường, nhưng ý nghĩ kỳ lạ muốn tấn công phản thủ, không biết có gần chu giả xích (*) hay không (*gần đổ giả đổ nhạt – ý là bị ảnh hưởng từ điều gì đó), đi theo người thông minh thời gian lâu, cái đầu gỗ kia cũng hiểu được thời thế, hiện tại hần mỗi ngày vắt óc tìm mưu kế, lợi dụng sơ hở, nghĩ tất cả biện pháp để đưa hần áp đảo trên giường, tuy rằng mỗi lần nguy cơ đều bị cơ trí của y nhanh chóng hóa giải, nhưng cứ thế mãi không phải biện pháp, khó đảm bảo cái đầu gỗ kia sẽ buông tha, bá vương ngành thượng cung! (làm việc bắt ép) Xưa đầu bằng nay, nếu U Hỏa quyết tâm, y chính là hoàn toàn không có lực phản kích, trình tiết mặt sau liền... Ách... Không được! Y phải nghĩ ra một biện pháp quyết tuyệt, chặt đứt tà niệm của hần!

“Thúy!”

Nghe được tiếng gọi quen thuộc phía sau, Phỉ Thúy theo bản năng xoay người, quay người lại đã bị một cái ôm ấm áp ôm chặt.

“Thúy! Thúy! Thúy! ...” Ôm ấp âu yếm bảo bối, U Hỏa lấm mồm giống như con chim nhỏ không ngừng riu rít.

Là Thúy nha! Là Thúy thật, không phải đang nằm mơ, xuất ngoại việc công ba ngày, mỗi ngày đều rất nhớ, lo lắng y ăn không đủ no, mặc không đủ ấm, vừa xong xuôi công việc, liền ra roi thúc ngựa gấp gấp trở về, hoàn hảo! Bảo bối của hần hoàn toàn tốt, mặc dù không mập, nhưng cũng không ốm!

Khuôn mặt tuần tú áp sát trên mặt ngọc, làm nũng cọ a cọ.

“Công việc làm thuận lợi không?” Phỉ Thúy phản thủ ôm hần, nói thật ra, xa cách ba ngày, y cũng rất nhớ hần.

“Đương nhiên!” U Hỏa đắc ý dào dạt nói, miệng quyết khởi, yêu thương cưng chiều nói: “Thúy! Ta làm xuất sắc như vậy, thưởng cho ta nhé!”

Thưởng? A... Phỉ Thúy ách cười nói: “Ta nhớ rõ trước kia người nào đó không phải đã nói, loại thưởng này chết cũng không muốn sao?”

Thúy còn nhớ rõ a!! U Hỏa nghĩ tới hành vi ngu ngốc trước kia của mình liền hối hận vô cùng, có người nam nhân nào ngu giống như hần, cự tuyệt một bảo bối xinh đẹp như vậy. Ủ rũ... Ủ rũ...

“Đó, đó là trước kia, hiện tại ta rất muốn Thúy thưởng cho ta! Cho ta đi!” Ôm Phỉ Thúy hoảng a hoảng.

“Xin người đấy! Một đại nam nhân còn làm nũng cũng không biết xấu hổ sao!” Người này, trước kia trì độn làm người ta tức giận, hiện tại thông suốt, so với keo dán còn dính hơn, Phỉ Thúy bắt đầu hoài nghi hần rốt cuộc có phải là hai mặt hay không!

“Không biết xấu hổ! Không biết xấu hổ! Bởi vì ta chỉ đối như vậy với một mình Thúy!”

Bị cuốn lấy đến nỗi không còn cách nào khác, Phỉ Thúy đến nửa ngày mới ngẩng đầu khẽ hôn một cái.

“A! Chỉ vậy thôi sao?” Rất rõ ràng, U Hỏa đối với loại phần thưởng này hết sức bất mãn

“Vậy người còn muốn như thế nào? Đối với nụ hôn của ta, người có gì bất mãn sao? ”

“Ít nhất phải là như vậy!” Đại thủ nâng mặt ngọc để đầu hôn thật sâu môi anh đào, đầu lưỡi càng không an phận tham nhập trong khoang miệng, ôm lấy phần lưỡi chơi đùa một phen.

Ba ngày chia lìa, đêm nỗi nhớ của hai người tích lũy đến cực điểm, môi cánh hoa tương giao, nước bọt ướt đầm hòa tan, trong nháy mắt, dục hỏa của hai người đều bị khơi mào.

Tiếp theo tư thế hôn môi, U Hỏa trực tiếp ôm lấy Phỉ Thúy, đi hướng giường lớn.

Hai người ôm chặt cùng hôn song song hướng giường lớn, khăn cấp thay nhau cởi bỏ hết quần áo, mỗi một tác da thịt trên người đều khát vọng âu yếm của tình nhân.

Để ngọc thủ tuyết trắng xoa khuôn ngực rắn chắc, đại thủ thô ráp đã ở trên đùi mềm mại lưu luyến.

Lửa tình tràn ra, tất nhiên là một loại bồi trác triền miên.

Hô

mệt mỏi quá a

Phỉ Thúy mệt mỏi nằm úp sấp ở trên giường, trong đầu mơ hồ vừa thông suốt.

Quả nhiên anh hùng không còn dũng khí năm đó, chỉ mới hai ba hiệp, y đã mệt đến không thể động đây, nhớ năm đó, y có thể đại chiến ba ngày ba đêm, ách... Thất lực thất lực có điểm ê ẩm, đừng tưởng rằng chỉ có thụ mới mệt, trên thực tế công mới là người thật sự ngâm nhiều đau khổ, làm nhiều quá, thất lực đau đến không đứng dậy được!

Nhưng đã thú kia tựa hồ chưa thỏa mãn, không ngừng ở trên lưng ngọc mịn màng tinh tế hôn, ở thất lực mẫn cảm nghiền chuyển duyên hôn.

“U... Hỏa... Được rồi... Ta mệt mỏi quá... A

” hảo khốn a

~~“Ta còn muốn mà!” U Hỏa vẫn như cũ sinh long hoạt hổ cắn Phỉ Thúy không chịu buông.

Lưỡi đẩy hẳn ra, dù sao y là công, hẳn là thụ, chỉ cần y không muốn, hẳn cũng chơi không ra cái động tác võ thuật gì đẹp mắt!

Bích mâu nhắm lại, xem âu yếm của U Hỏa như mã giết kê, miễn cưỡng mà chuẩn bị đi vào giấc ngủ.

“Thúy!” Thử khẽ gọi bên tai Phỉ Thúy, phát hiện y đã trong trạng thái bán mê man.

Phỉ Thúy tại thời điểm này là không phòng bị nhất, ha hả... Cơ hội tới!

Đại thủ xẹt qua cái mộng trắng, tham nhập mật cảnh giữa đôi gò đất.

Bích mâu đột tỉnh, ngọc thủ nhanh chóng chế trụ đại thủ đang muốn hướng trong chỗ sâu tìm kiếm “Người muốn làm vậy?”

Khuôn mặt tuần tú cọ lưng ngọc, làm nũng nói: “Thúy! ta muốn người, cho ta được không?”

“Không thể!!” Trăm đình tiệt thiết! (chắc như đình đóng cột)

“Vì cái gì?”

“Cái gì là vì cái gì! Không thể chính là không thể!! Lấy tay ra!!”

“Không được!” U Hỏa tính tình kích động “Ta cũng cho người thưởng nhiều lần như vậy, vì cái gì người không thể để cho ta thưởng một lần! Hảo thôi! Chỉ một lần, một lần là đủ rồi! Xin người đấy, ta thật sự muốn Thúy!”

“Ta nói lại lần nữa, không là không!!!” Có lần đầu tiên, sẽ có lần thứ hai, U Hỏa về điểm này, y không tin hẳn sẽ bỏ qua ngon ngọt như vậy!! Vậy y về sau không bị hấn đề thăm mới là lạ!!! Chết cũng không cho hẳn!!!!

“Ta càng muốn!” Dĩ thú rốt cục đột phá rào cản, ngón trở liều lĩnh đâm vào bí cảnh chặt siết.

Đau quá!!!

Chết tiết, người này thật đúng là dám làm!!!”Lấy ra cho ta!!!”

“Không!!! Hôm nay ta nhất định phải vào được người!!!” Nói xong ngón giữa ở tiểu huyết ấn bên cạnh, chuẩn bị tiến vào.

Đau đớn dẫn tới sợ hãi thật sâu, nghĩ đến về sau sẽ bị dã thú không biết tiết chế này cười, Phỉ Thúy thê lương hô to: “Không!!!” Thân hình mảnh khảnh không ngừng run rẩy.

U Hỏa phát hiện không thích hợp, vội vàng rút ngón tay ra, “Thúy, người không sao chứ!!!”

“Không cần! Ta không cần! Không cần...” Bích mâu rừng rưng, môi đỏ mọng run rẩy, bộ dáng yếu ớt kia xé nát trái tim của U Hỏa.

Phỉ Thúy phản ứng quá kích, làm cho U Hỏa không khỏi tâm sinh ám nghĩ.

Là cái gì làm cho trí tuệ thiên trước núi đổ bằng tan không đổi sắc lại sợ hãi thành như vậy? Chẳng lẽ Phỉ Thúy từng gặp chuyện gì không tốt, trong đầu hiện lên hồi phát nam tử trong tử lao ngày đó, hay chính là hẳn, cho nên Phỉ Thúy mới không muốn nhắc tới tên của hẳn!”Thúy có phải tên hồi phát nam tử kia từng làm chuyện gì không tốt với người hay không?”

Vừa thấy đã biết cái đầu gỗ này hiểu lầm, Phỉ Thúy linh cơ nhạy cảm, rõ ràng đâm lao phải theo lao, “U Hỏa, ta thật sự rất sợ...” Thật có lỗi, lão sư, vì “hạnh phúc ****” về sau của đồ nhi, mượn phúc tự của ngài dùng một chút!

Cái tên này, U Hỏa càng xác định suy đoán của mình!

Tên đáng giận dám thương tổn Thúy của hẳn, tên kia tốt nhất đừng để hẳn gặp lại nếu không...

“Không phải sợ, có ta ở đây, không ai có thể thương tổn người, thực xin lỗi, ta không biết người... Người sợ như vậy! Ta về sau không bao giờ làm loại chuyện này nữa, đừng sợ!” Ôm thật chặt thân thể mảnh khảnh, U Hỏa vì mình mà hối hận không thôi.

U Hỏa toàn tâm đắm chìm trong hối hận không phát hiện người đang gối đầu trước ngực mình khòe miệng cười gian.

Thừa dịp U Hỏa không để ý, Phỉ Thúy lén vân vê đỏ hai mắt của mình.

Nâng mặt ngọc lên, diễm đạm đáng yêu nói: “Người thật sự... Sẽ không làm nữa chứ??”

Bộ dáng giống con thỏ nhỏ sợ hãi kia, làm cho trong lòng U Hỏa lâm vào căng thẳng, đại thủ lại dùng sức ôm sát y.”Sẽ không làm, ta thề, về sau tuyệt đối không bức Phỉ Thúy làm chuyện chán ghét này nữa!”

“Người đã nói, không được đổi ý!”

“Tuyệt không đổi ý!” Chỉ cần có thể làm cho Phỉ Thúy cao hứng, cho dù vĩnh viễn bị y “Cười” cũng không sao.

Nghe được hẳn ưng thuận hứa hẹn, Phỉ Thúy phút chốc đứng dậy, một tay đè ngã U Hỏa xuống giường, vẻ nghiêm nghị trên mặt vốn có hầu như không còn, thay vào đó là vẻ mặt kiêu diễm.”Thực xin lỗi, U Hỏa, người còn chưa đủ, không sao cả, ta sẽ hảo hảo thương người!”

Tuy rằng cảm thấy chuyển biến của Phỉ Thúy tựa hồ quá nhanh, nhưng tốc độ trở mặt của Phỉ Thúy hẳn đã sớm hiểu biết, cũng thấy nhưng không thể trách. Nhìn Phỉ Thúy lệ nhan vô cùng xinh đẹp kia, U Hỏa cảm thấy dục hỏa trong cơ thể hừng hực thiêu đốt, nhưng hẳn vẫn lo lắng nói: “Không được, người không phải mới vừa nói người một chết đi sao? Ta không quan hệ.”

“Không được! Người ngoan ngoãn nằm!”

Không để cho U Hỏa có cơ hội phản kháng, Phỉ Thúy cúi đầu vùi vào giữa đùi U Hỏa, đem lửa nóng ngậm vào trong miệng, dùng lưỡi âu yếm.

Tận tình yêu thương U Hỏa, Phỉ Thúy trong lòng là vì bù lại một lần gian trá, a không! Là diệu kế thực hiện được, cảm kích không thôi.

Ha hả y cũng không nói láo a! Y thật sự rất sợ rất sợ đau!! Ha hả a.....

Sau khi Phỉ Thúy đi vào linh giới, thiên giới không chỉ một lần khuyên can thỉnh y trở về.

Đối mặt phong thư thỉnh cầu do chính tay Thượng Đế viết, Phỉ Thúy chỉ cười trừ, ngay cả xem cũng không xem mà dùng lửa đốt đi.

Nói đến nói đi, còn không phải muốn lợi dụng trí tuệ của y đối phó ma quân, thiên giới tuy là nơi sinh dưỡng y, nhưng hiện giờ nơi đó đã không còn chút nào đáng giá để y quyến luyến, sao y phải trở về cái nơi giả nhân giả nghĩa đó, thôi nói chuyện viễn vông đi!

Tương phản so với bề ngoài nhu hòa, Phỉ Thúy có một trái tim kiên cường, thiện ác càng rõ ràng, y không phải thấy người chết không cứu, nhưng tuyệt sẽ không đối xử tử tế với người từng thương tổn người của y. Trong nhận định của y, thiên giới sở dĩ rơi vào tình cảnh hôm nay, tất cả đều là gieo gió gặt bão, chính mình tạo nghiệt thì chính mình gánh chịu, y quyết ôm một loại tâm lý bàng quan đến xem trận thiên ma đại chiến này, cũng nên để cho thượng đế cao cao tại thượng cùng chúng trưởng lão thanh tịnh sáng suốt, nếu bọn họ mở miệng giáo lý ngậm miệng giáo điều, thì cứ để giáo lý giáo điều cứu bọn họ đi! Hừ!

Nhưng cứ như vậy, U Hỏa sẽ rất đau đầu, thiên ma đại chiến tử thương vô số, mỗi ngày u hồn đến nơi của hắn báo cáo nhiều không đếm xuể, toàn bộ Diêm La điện vội vã như sắp nổ tung.

Hôm nay trên Diêm La điện vẫn như cũ bận rộn tới mặt tối mũi.

” Tiểu quỷ bên kia, đừng nhàn hạ, mau làm việc đi!” U Hỏa hai tay giống bánh xe vội không ngừng, một đôi lệ mắt vẫn chưa yên tâm liếc nhìn chung quanh, để cho hắn phát hiện tiểu quỷ nào nhàn hạ, nhất định sẽ bị mắng té tát một trận!

Phỉ Thúy ngồi ở trên ngai vàng của U Hỏa, dù bận vẫn ung dung nhìn ngồi xuống thân ảnh ái nhân bận rộn không ngừng. Nhẹ giọng thở dài: “Ai! Thật sự là làm cho người ta không thể không đau lòng!” Cũng tự trách mình không chịu thua kém, nếu không cũng có thể giúp đỡ một chút việc, chia bớt bớt trọng trách trên vai ái nhân.

Theo phương diện nào đó xem ra, Phỉ Thúy cũng coi là một người lãnh tình, đồng sự đi vào Diêm La điện đưa tin, nhưng trong mắt của y chỉ nhìn đến thân ảnh của ái nhân, những thứ khác một mực như không thấy.

Lúc này một tiểu quỷ vội vàng báo: “Báo! Khởi bẩm Đại vương, Minh Phong đại vương đã trở về.”

“Cái gì? Từ lão đầu kia, chết linh hay không lại chọn thời điểm tối bận rộn này trở về để làm gì!” U Hỏa rõ ràng biểu hiện ra bất mãn của hắn, lúc hắn còn đang trong suy nghĩ, Minh Phong sớm đã cùng sao chổi xui xẻo thượng đẳng quét vào.

Cùng lúc đó tương phản với U Hỏa, Phỉ Thúy vừa nghe đến Minh Phong trở về, đôi mắt đẹp bừng sáng.”Mau mời!” Đuôi lông mày vui thích nhếch lên.

Nhìn vào trong mắt U Hỏa thực bất thường mà.

“Uy, lão nhân kia trở về, sao lại cao hứng như vậy?” U Hỏa chưa chút nói.

“Đương nhiên, hiếm khi Minh Phong đại nhân trở về, chúng ta không hảo hảo tiếp đãi sao có thể được. Toàn bộ quỷ nghe, hôm nay Đại vương có việc, đình công một ngày.”

“Vạn tuế!” Chúng quỷ vừa nghe đến có thể nghỉ, vô cùng hứng khởi, bỏ lại công việc trên tay, nhanh như chớp biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

“Uy! Thúy! Thế là không được đâu.”

“Có cái gì không được, Hồng, Hoàng, Lam, Tử đi xuống chuẩn bị tiệc rượu.”

Bốn tiểu quý linh mệnh lui ra, lúc này, ngoài đại điện hiện ra thân ảnh cao lớn của Minh Phong, bên cạnh thân ảnh cao lớn còn có một tiểu thân ảnh.

“Ha ha ha...” Chưa thấy bóng dáng đã nghe thanh, tiếng cười hào sảng này nghĩ đến trừ Minh Phong ra không còn ai khác.

“Ngô nhi a, nhiều ngày không gặp, tốt a?”

Không tốt! U Hỏa rất muốn đáp như vậy, nhìn đến Phỉ Thúy cười meo meo nghênh đón, lại vô cùng tức giận.

“Minh Phong đại nhân, đã lâu không gặp!” Phỉ Thúy tiên kiến thi lễ.

“Y! Đây không phải là Phỉ Thúy đại mỹ nhân sao? Như thế nào, người còn chưa quăng hán a?” Minh Phong chỉ vào U Hỏa nói.

“Tử lão đầu, người gây chuyện có phải hay không, ta cùng Phỉ Thúy tuyệt đối sẽ không tách rời!” Nói xong, vươn tay ôm Phỉ Thúy vào lòng.

“A!” Minh Phong kinh ngạc nói: “Rốt cục thông suốt, thật đáng mừng, chúc mừng người Phỉ Thúy.”

“Chung vui chung vui!” Phỉ Thúy cười nói, đồng thời, đôi mắt đẹp hiểu kì nhìn thân ảnh tóc đỏ bên cạnh Minh Phong.

Thiếu niên tuần tú kia tựa hồ thập phần sợ người lạ, trốn ở phía sau Minh Phong, chỉ lộ ra nửa đầu, con mắt lạnh lợi, yên lặng chú ý quan sát hết thấy.

“Tiểu Ưu, đừng sợ, xuất hiện đi.” Minh Phong nghiêng người ôm thiếu niên tóc đỏ, đẩy hán ra trước mặt mọi người.

“Cha, hán là?”

“Hán gọi Ưu Hỏa, là hảo bằng hữu thất lạc của ta nhiều năm trước!”

“Ưu Hỏa” “U Hỏa ”

Nghĩ thông suốt sâu xa trong đó, Phỉ Thúy che miệng im lặng cười.

Nhìn đến biểu tình của Phỉ Thúy, Minh Phong biết giấu không được, vì thế thản nhiên nói: “Ta vốn đã nghĩ nhất định giấu không được người, cũng tốt, ta cũng không muốn lén lút, ta đã từng mất đi hán một lần, không muốn mất đi hán lần nữa, lại nói tiếp, ta còn muốn cảm ơn Phỉ Thúy người.”

“Ta?” Phỉ Thúy khó hiểu chỉ vào chính mình hỏi: “Vì cái gì?”

Là sự cố chấp cùng dũng cảm đối với tình yêu của người đã cổ vũ ta, khiến cho ta có dũng khí đối mặt với tình cảm tối chân thành tha thiết trong đáy lòng của mình, nếu không có người, hiện tại ta nhất định còn bị lạc trong lừa dối của chính mình, không dám bước ra nửa bước.”

“Minh Phong đại nhân, lời ấy sai rồi, chuyện của ta chỉ là cho người một sự dẫn dắt, chân chính đi ra mê ải thật sự là chính người, tình cảm lưu luyến của người khác ta không hiểu, ta chỉ biết là, tình yêu cũng không phải ngoài miệng nói đơn giản như vậy, nếu yêu thì phải giác ngộ cùng nghị lực, đúng hay không? U Hỏa!” Ngữ tất, nghiêng người nhẹ hôn lên môi U Hỏa.

Tuy rằng hiện tại U Hỏa so với trước kia thông suốt rất nhiều, nhưng trước mặt người khác làm loại hành động thân mật này, vẫn khó tránh khỏi ngượng ngùng, khuôn mặt tuần tú lộ vẻ đỏ bừng.

Ngoài miệng tuy rằng oai oái oán giận, nhưng trong lòng lại ngọt ken két, chua chát vừa mới nãy cũng ‘kết’ một tiếng biến mất vô tung.

“Khó được ngày tốt cảnh đẹp như hôm nay, tất cả mọi người có đôi có cặp, không uống mấy chén thì sao được chứ?”

“Nói rất đúng, ta đã kêu tiểu quý chuẩn bị rượu và thức ăn, Minh Phong đại nhân thỉnh.”

“Từ từ.” U Hỏa chen vào nói, “Cái gì tất cả mọi người có đôi có cặp, cha! chẳng lẽ người cùng vị tiểu huynh đệ là loại quan hệ đó?”

Minh Phong và Phỉ Thúy cùng quay đầu nhìn phía hắn, vẻ mặt ngạc nhiên, trên mặt toàn bộ viết: đừng nói là người bây giờ mới biết chứ!

Ưu Hỏa xấu hổ đỏ mặt, cả người lui vào trong lòng Minh Phong.

“Hắc hắc! Hừ hừ!” Minh Phong cười hai tiếng, bất đắc dĩ thở dài: “Phỉ Thúy đại mỹ nhân a, thứ cho ta nói câu không nên nói, người thật sự thật sự thực không có mắt!”

Không cần người nói ta cũng biết! Phỉ Thúy ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Ngài không biết là như vậy rất đáng yêu sao?” Ngọc thủ lém lỉnh ở vú U Hỏa sờ soạng một phen. Vành tai của U Hỏa chuyển từ đỏ sang tím.

“Khẩu vị của người thật sự khác người a.”

“Chính là dạy dỗ độn độn ngơ ngác như vậy vùng lên mới có hứng thú nha.”

Hai người liếc nhau, tiện đà cười ha ha.

U Hỏa không hiểu gì cả ở bên cạnh hai người vò đầu bứt tóc.

“Minh Phong đại nhân, đêm nay chúng ta phải uống ba trăm chén, không say không nghỉ.”

“Hảo!” Minh Phong vui vẻ tha hồ nâng chén.

“Tiểu Ưu cũng uống.” Phỉ Thúy ân cần liên tiếp mời rượu.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Ưu Hỏa đỏ lên, nhìn Minh Phong liếc mắt một cái.

Minh Phong biết Ưu Hỏa tửu lượng không tốt, nhưng hiếm khi hôm nay cao hứng, vì thế ôn nhu nói “Tiểu Ưu không sao cả, uống chút đi.”

Ưu Hỏa dùng tay nhỏ bé nâng chén rượu lên uống một ngụm.

Phỉ Thúy mạnh mẽ hâm nóng không khí yến hội càng rang càng rực, càng về sau, Minh Phong ôm lấy bình rượu ngon càng uống say.

Rượu quá ba tuần, trên mặt bàn một mảnh bừa bãi.

Minh Phong ôm Ưu Hỏa say ngã xuống đất.

“Cha, cha.” U Hỏa tiến lên kêu gọi mấy tiếng.

Minh Phong say bí tỉ ôm Ưu Hỏa cũng say không khác gì. Miệng còn không ngừng lẩm bẩm: “Lại đến, uống tiếp!”

“Không thể nào, tửu lượng của cha tốt lắm a, như thế nào này lại say, ta cũng còn chưa say mà.”

“Đương nhiên.” Phỉ Thúy lên bàn lấy bút viết nhanh, trả lời: “Ta với người uống chính là rượu lã bình thường, mà ta cho hắn uống chính là rượu ngon Quỳnh Dao trân quý hơn một ngàn năm, hai người tất nhiên là không giống nhau.”

U Hỏa ngừng đánh thức Minh Phong, lách thân đến bên cạnh Phỉ Thúy, vừa thăm dò vừa nhìn, hỏi: “Người đang làm gì vậy?”

“Để thư lại.”

“Để làm gì?”

“Nói cho cha người biết, ta với người phải ra ngoài làm việc công, bảo hắn trong thời gian không có người, ở lại Diêm La điện chủ trì đại cục.”

“Nhưng cha ta đồng ý sao?”

“Hừ!” Phỉ Thúy cười lạnh nói: “Không phải do hấn không chịu, chỉ cần chúng ta vừa đi, Diêm La điện này liền không có kẻ chủ sự, hấn nếu không ngoan ngoãn phụ trách nhiệm, linh giới này sẽ đại loạn, hấn dù nói như thế nào cũng là tiền diêm chúa của linh giới, sẽ không thể ngay cả chút tâm trách nhiệm cũng không có, lão tử phong lưu khoái hoạt, hài tử làm trâu làm ngựa, trên đời này nào có loại sự tình này, giáo huấn người cha thiếu lương tâm của ngươi một chút cũng tốt.”

Dem thư tín viết hảo đặt trên bàn, Phỉ Thúy dặt tay U Hỏa đi ra khỏi ngoài điện.

Bốn phía yên tĩnh không tiếng động, giống như thế giới này chỉ còn lại có bọn họ.

Phỉ Thúy nhắm mắt rúc vào trước ngực U Hỏa, có thể cùng người thương tâm ý tương thông, gần bó cùng nhau thẳng đến vĩnh viễn, tất cả giống như một giấc mộng, lúc bị giam vào tử lao, y căn bản không dám tưởng tượng có một ngày như thế, vì tác thành tình yêu này, y mất đi địa vị trí tuệ thiên, đánh mất toàn bộ pháp lực, thậm chí phản bội toàn bộ thiên giới, nhưng khi đến tận thời khắc này, y vẫn không có một chút hối hận. Hy sinh nhiều người, sự, vật như vậy mới đổi lấy hạnh phúc hôm nay, sau này, vô luận phát sinh chuyện gì, y tin tưởng y vẫn sẽ cùng hấn tiếp tục, thẳng đến vĩnh viễn.

Hai má cảm nhận được vòng tay ấm áp của U Hỏa nhẹ lướt qua, bên cạnh tai của tình nhân trầm thấp nói: “Thúy, chúng ta đi đâu vậy? Còn nữa, thân thể của ngươi có khỏe không?”

Muốn đi xa, mỗi ngày đều hấp thụ sinh khí mới mẻ mới có thể duy trì tiếp tục thân thể thật sự có điểm phiền toái.

Phỉ Thúy hơi trầm ngâm nói: “Đến nhân gian đi.”

Tới nhân gian rồi, thứ nhất, Minh Phong không dễ dàng gì tìm được bọn họ, thứ hai, tiện tay thu thập sinh khí mới mẻ, nhất cử lưỡng tiện.

“Đã lâu không gặp Tử Tinh, thật phi thường nhớ hấn.” Cảm thấy thân thể dựa vào một trận cứng còng.

Phỉ Thúy ách cười, lần trước Tử Tinh chạy tới linh giới phá phách, khiến cho U Hỏa rất có thành kiến.

Nhưng y không lo lắng, bởi vì U Hỏa tuyệt đối sẽ răm rắp nghe lời của y, cho dù hấn trong lòng có ngàn vạn lần không muốn, đến cuối cùng vẫn sẽ ngoan ngoãn làm theo lời y.

“Đi thôi.” Phỉ Thúy vòng tay qua cổ của U Hỏa.

Quả nhiên thấy U Hỏa chau mày nhưng vẫn cẩn thận ôm lấy, Phỉ Thúy niệm động chú ngữ, mở ra Toại Đạo thông đến nhân gian.

Phỉ Thúy để đầu tựa vào trên vai U Hỏa, chậm rãi nhắm hai mắt lại, trước khi đến nhân gian, để cho y hảo hảo ngủ một giấc đi, đến khi mở to mắt, nhất định sẽ nhìn thấy một thế gian hoàn toàn mới, một thế gian chỉ thuộc về y cùng U Hỏa.

Toàn Văn Hoàn

[Lệ Nhi]: Thiệt tình là cái chương cuối edit hơi bị đuối tới 2 giờ đêm rồi mà vẫn chưa xong T>T theo Nhi đây là một tác phẩm vui đọc giải trí chứ cũng không đau mấy ^^! bộ sau là “Tỷ Tỷ Ái Tình” nha, thỉnh nài nào trái tim yếu đuối, chịu ngược tâm không được thì không nên rở.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dao-sac-ham-tinh>